

НАЧЕЛА ВОЂСТВА

ПРИРУЧНИК ЗА УЧИТЕЉЕ

РЕЛИГИЈА 180Р

НАЧЕЛА ВОЋСТВА ПРИРУЧНИК ЗА УЧИТЕЉЕ

РЕЛИГИЈА 180Р

Припрема:
Црквени систем за образовање

Издавач:
Црква Исуса Христа светаца последњих дана
Солт Лејк Сити, Јута

Примедбе и исправке,
укључујући штампарске грешке, послати на адресу:
CES Editing, 50 E. North Temple Street,
Floor 8, Salt Lake City, UT 84150-2722, USA.
Електронска адреса: <ces-manuals@ldschurch.org>

© 2001 by Intellectual Reserve, Inc.
Сва права су задржана.
Printed in Germany.

Одобрење за енглески језик: 5/99
Превод одобрен: 8/00
Налов оригинала: *Principles of Leadership Teacher Manual:*
Религија 180P
Serbian

САДРЖАЈ

Увод	.....	v
Лекција бр. 1	Вође и наш божански потенцијал	1
	Старешина Вон Ц. Федерстоун	
	Одломци из <i>Неупоредиви Христ: Наш Учитель и узор</i>	3
Лекција бр. 2	Поштовање слободне воље оних које водимо	7
	Брат Нил А. Максвел: „Поглед на вођство”	9
Лекција бр. 3	Постати Добри пастир	14
	Старешина Џејмс И. Фауст „Њих ћу учинити својим вођама”	15
Лекција бр. 4	Постављање доброг примера	20
	Председник Гордон Б. Хинкли,	
	„Пророков савет и молитва за омладину”	21
Лекција бр. 5	Учење наших дужности као вођа	28
	Старешина Далин Х. Оукс: „Родитељско вођство у породици”	29
Лекција бр. 6	Служење онима које водимо	33
	Старешина Вон Ц. Федерстоун, одломци из <i>Више чистоте дај ми</i>	35
	Старешина М. Расел Балард, одломци из	
	„Више свештенство: Посвећивање живота у служби царства”	36
Лекција бр. 7	Учити да водимо са милосрђем	38
	Брат Стефан Д. Надаулд,	
	одломци из <i>Начела свештеничког вођства</i>	40
Лекција бр. 8	Вођство често захтева жртву	44
	Старешина Гордон Б. Хинкли, <i>Усамљеност у вођству</i>	45
Лекција бр. 9	Радостан приступ вођству	48
	Старешина Џозеф Б. Виртлин,	
	„Лекције научене током животног пута”	49
Лекција бр. 10	Стављање најважнијих ствари на прво место	57
	Старешина М. Расел Балард,	
	„Одржавати животне захтеве у равнотежи”	60
Лекција бр. 11	Поштовање свештенства и женског рода	64
	Старешина Расел М. Нелсон, „Поштовање свештенства”	66
Лекција бр. 12	Помагање другима да се радо укључе	71
	Старешина Хју Б. Браун, „Грм рибизле”	73
	Сестра Маргарет Д. Надаулд,	
	„Радост због припадности женском роду”	75
Лекција бр. 13	Дело вођства	78
	Старешина Марк Е. Петерсон, „Лик црквеног вође”	79

Лекција бр. 14	Вођство и савети	84
	Старешина М. Расел Балард, „Снага у савету”	86
	Старешина М. Расел Балард, „Саветовање са нашим саветима”	90
Лекција бр. 15	Важност делегирања	93
	Председник Н. Елдон Танер, „Порука: Водити као што је Спаситељ водио”	95
Лекција бр. 16	Начела доношења одлука	99
	Председник Езра Тафт Бенсон, „Предлози за доношење одлука”	99
Лекција бр. 17	Вођење успешних састанака	105
	Председник Бојд К. Пакер, <i>Неписани поредак ствари</i>	106
Лекција бр. 18	Самоиспитивање	113
	Председник Спенсер В. Кимбал, „Исус: Савршени вођа”	114

УВОД

СВРХА РЕЛИГИЈЕ 180Р

Религија 180Р, *Начела вођства*, представља студентима начела вођства и методе које ће им помоћи да воде на начин који задовољава Исуса Христа, савршеног вођу. Као што је председник Спенсер В. Кимбал објаснио: „Открићемо да је веома тешко бити значајан вођа уколико не препознамо стварност савршеног вође, Исуса Христа, и дозволимо му да буде светло помоћу кога видимо пут!” („Jesus: The Perfect Leader,” *Ensign*, авг. 1979. год., стр. 7).

Како Црква расте, увећава се потреба за припремом вођа. Чланови Цркве могу научити да буду вође. Председник Гордон Б. Хинкли цитирао је следећу изјаву генерала војске Сједињених Држава Марка В. Кларка: „Насупрот старој изреци да се вође рађају, а не стварају, уметност вођства може се научити и савладати” (из *Teachings of Gordon B. Hinckley* [1997. год.], стр. 306).

Принципи вођства је курс на једну тему у трајању од једног часа недељно. Може се понудити свим студентима или прилагодити одређеним групама, као што је група вођа из студентског савета института религије. Ако се курс предлаже одређеној групи, постарајте се да укључите напомену која прати приказ ”За вође из студентског савета”). Мада је приручник *Начела вођства* осмишљен као једносеместрални или двосеместрални курс, могли бисте допунити лекције додатним материјалима који задовољавају локалне потребе у обезбеђивању једногодишњег материјала за лекције за чланове студентског савета института.

Приручник за учитеље начела вођства обухвата више лекција него што се може предавати по систему семестра од 15 недеља. Додатне лекције омогућавају учитељима дозу прилагођавања у одлучивању које теме ће да представе на часу. У оквиру семестра од 9 недеља, лекције се могу организовати у две групе од девет за представљање у два семестра. Курс првог семестра, Религија 180Р, и курс

другог семестра, Религија 181Р, могу се заједнички назвати *Начела вођства*.

НАЧЕЛА ВОЂСТВА - ПРИРУЧНИК ЗА УЧИТЕЉЕ

Приручник за учитеље начела вођства обухвата лекцију на тему сваког од осамнаест начела вођства преузетих из Светих писама. Редослед којим ћете представљати лекције може се прилагодити вашим околностима. Можда ће бити потребно више од једног часа да би се о неким начелима довољно расправљало. Организујте лекције тако да можете разговарати о начелима за које сматрате да су најважнија за ваше полазнике док се припремају за улогу вођа у Цркви, школи, заједници и код куће.

Свака лекција почиње са стихом из Светих писама из ког је опште начело вођства издвојено. Уз то, свака лекција обухвата:

- *Концепти лекције* - Одређена начела која помажу полазницима да примене опште начело вођства.
- *Коментар* - Објашњења о темама лекције, укључујући додатне стихове из Светих писама и изјаве Врховних власти.
- *Идеје за подучавање* - Предложене методе за подучавање појмовима.
- *Материјали за учитеља* - Говори или записи Врховних власти који се односе на начела вођства. Прате их питања у вези са лекцијом.

Говори у одсеку Материјали за учитеља и пратећа питања намењени су вама, учитељима, за припрему ваших лекција. Такође можете одлучити да изаберете да користите говоре и питања у разреду или да их дате полазницима као помоћни материјал. Имајте на уму да се неки од говора односе директно на лекције које следе, док су други у вези са вођством у начелу.

Можда ће вам овај приручник за учитеље помоћи у припреми будућих вођа и испуњавању наде председника Езре Тафт Бенсона: „Вољена омладино, имаћете своја искушења кроз која морате проћи, али велики тренуци вечности ле-

же пред вама. Имате нашу љубав и поверење. Молимо се да можете бити спремни да преузмете вођство. Ми вам кажемо ‘Устаните и засјајте’ (видети УИЗ 115:5) и будите светло свету, узор

другима” („To ‘the Rising Generation,’ ” *New Era*, јун 1986. год., стр. 8).

ВОЋЕ И НАШ БОЖАНСКИ ПОТЕНЦИЈАЛ

„Сетите се да је вредност душа велика у Божјим очима.” (УИЗ 18:10).

НАЧЕЛА ВОЋСТВА

Разумевање нашег божанског потенцијала помаже вођама да усмере друге ка Исусу Христу.

КОНЦЕПТИ ЛЕКЦИЈЕ

1. Ми имамо божански потенцијал зато што смо деца Небеског Оца.
2. Исус Христ је наш Спаситељ.
3. Вође треба да следе Златно правило.

КОНЦЕПТ БР. 1 МИ ИМАМО БОЖАНСКИ ПОТЕНЦИЈАЛ ЗАТО ШТО СМО ДЕЦА НЕБЕСКОГ ОЦА.

НАПОМЕНА

Псалмиста је поставио питање: „Шта је човек те га се опомињеш?” (Псалми 8:4). Неки људи верују да је човек једноставно разумна животиња коју подстичу подсвесни нагони, друштвено-економски утицаји, или урођена агресија. Неки људи верују да се људско понашање контролише обећаним наградама или претњама казном. Неки људи сматрају да је наше постојање бесмислено.

Насупрот томе, свеци последњих дана верују да су сви људи деца Небеског Оца и имају потенцијал да постану попут Њега (видети Дела апостолска 17:29; Посл. Ефесцима 4:6; Посл. Јеврејима 12:9). Спаситељев савет да постанемо савршени као што је Он савршен доказ је нашег божанског потенцијала.

Ми верујемо да сви људи имају велику вредност (видети УИЗ 18:10, 15), да су способни да разликују исправно од погрешног (видети 2. Нефи 2:5), да су због помирења Исуса Христа слободни да бирају између добра и зла (видети стихове 26-27), и да су стога одговорни за своје изборе (видети стих 10). Сматрамо да је

Божја намера у успостављању плана спасења да имамо радост (видети стих 25).

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Средином табле нацртајте вертикалну линију. На левој страни напишите наслов *Неки световни погледи о људској природи*. На десној страни напишите наслов *Уверења светаца последњих дана о људској природи*. Прокоментаришите горњу напомену и под одговарајућим насловом запишите сажетак световних погледа и надахнутог разумевања у вези са нашом природом и потенцијалом. Скрените пажњу полазника на наше схватање као светаца последњих дана да смо деца Небеског Оца са потенцијалом да постанемо попут Њега.

Поразговарајте о томе како нам сазнање о томе ко смо и шта можемо постати помаже да будемо боље вође. Подстакните полазнике да негују дубље разумевање о људској природи и плану спасења. Кажите полазницима да ће чинећи тако увећати своју жељу и способност да приводе људе Исусу Христу.

Поразговарајте о томе како разумевање божанске природе може утицати на планирање програма за Цркву и породицу.

Нека полазници прочитају Мојсије 1:27-39. Поразговарајте о питањима као што су:

- Шта нам ови стихови говоре о томе ко смо ми?
- Шта нам ови стихови говоре о нашем потенцијалу?
- Да ли мислите да је Мојсије био способнији да води свој народ после визије описане у овим стиховима? Зашто?
- Које истине видите у овим стиховима које вам могу помоћи да будете боље вође?

Поделите разред у мање групе. Кажите свакој групи да замисли да су позвани да испланирају окружну конференцију за младе. Нека скицирају план конференције и активности који ће помоћи младима да знају да су деца Небеског Оца и да имају божански потенцијал. Позовите групе да размотре како се планови за конференције могу разликовати ако су направљени од стране неке световне институције за сличну групу младих људи. Дајте им времена да заврше, а затим нека своја запажања изнесу пред разредом.

КОНЦЕПТ БР. 2 ИСУС ХРИСТ ЈЕ НАШ СПАСИТЕЉ.

НАПОМЕНА

На наше мишљење о људској природи утиче наше разумевање природе и мисије Исуса Христа. Јеванђеље нас подучава да је Исус наш Месија, наш Спаситељ и божански Син Бога Оца.

Анђели су рекли Нефију: „Ови последњи записи [Мормонова књига] . . . доказаће истинитост првих [Библија] . . . И разгласиће се свим коленима, језицима и народу, да је Јагањац Божји Син Вечног Оца и Спаситељ света и да сви људи морају Њему приступити или не могу бити спашени” (1. Нефи 13:40).

Спаситељ је од детињства знао да је Његова мисија део плана Његовог Небеског Оца. Као што је старешина Нил А. Максвел из Већа Дванаесторице објаснио: „Тако млад знао је толико пуно” (*Men and Women of Christ* [1991. год.], стр. 115). Апостол Јован је забележио да Исус није примио пунину испочетка, већ је ишао од милости до милости док није примио пунину

(видети УИЗ 93:13). Како се Христова мисија одвијала, Он је говорио другима о свом идентитету и мисији. „Ја и отац једно смо,” рекао је својим ученицима (Јев. по Јовану 10:30). Самарјанки на Јаковљевом студенцу открио је да је Он дугоочекивани Месија (видети Јев. по Јовану 4:19-26, 42). Старешина Брус Р. Меконки, који је био члан Већа Дванаесторице, сажео је Господње сведочанство о Њему самом у бањи Витезди: „Он је деловао моћу Очевог; Он ће остварити васкрсење; требало Га је поштовати заједно са Оцем; Он ће судити свим људима; проповедаће духовима у тамници и отворити гробове умрлих становника земље; Он је у себи имао живот, као и Отац - све то и много, много више [видети Јев. по Јовану 5]” (*The Promised Messiah: The First Coming of Christ* [1978. год.], стр. 154).

Амудек је објаснио Зорамцима: „Наиме, потребно је да се помирење изврши, јер се према великом плану Вечног Бога мора извршити, иначе цео људски род мора неизбежно страдати . . .

Јер је потребно да буде велика и последња жртва. Да, не жртва човечја, нити животињска, нити било какве живине, јер то неће бити људска жртва, већ мора бити бесконачна и вечна жртва . . .

И гле, то је цело значење закона, сваки део указује на велику и последњу жртву. А та велика и последња жртва биће Син Божји, да, бесконачна и вечна” (Алма 34:9-10, 14).

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Нека студенти пронађу одломке из Светих писама који описују видове божанске личности или сврхе Исуса Христа. Позовите неколико њих да прочитају пред разредом одломке које су пронашли. Поразговарајте о томе шта Света писма и савремени пророци подучавају о томе ко је Исус Христ и шта је за сваког од нас учинио својом жртвом помирења.

Објасните да је Помирење средиште плана спасења. Оно омогућава наше васкрсење и повратак у наш небески дом. Поразговарајте о томе зашто је за породицу и црквене вође важно да разумеју улогу Исуса Христа у овом плану.

КОНЦЕПТ БР. 3. ВОЂЕ ТРЕБА ДА СЛЕДЕ ЗЛАТНО ПРАВИЛО.

НАПОМЕНА

Вође треба да се према људима опходе љубазно и са поштовањем. Свака особа је дете Небеског Оца са божанским потенцијалом, за коју је Спаситељ патии и умро. Људи ће позитивније реаговати на вође које према њима показују љубав и поштовање.

Спаситељ је подучавао: „Све дакле што хоћете да чине вама људи, чините и ви њима: јер је то закон и пророци” (Јев. по Матеју 7:12). Ово учење постало је познато као Златно правило.

Алма је подучавао: „Јер гле, Господ дарује свим племенима, из племена њиховог и језика, да поучавају реч Његову, да, у мудрости, све што Он сматра прикладним да треба да добију” (Алма 29:8). Не треба да нас изненади када људи којима јеванђеље није објављено разумеју многе јеванђеоске истине.

Многе религије имају правила слична овом Спаситељевом учењу. Пратећа табела наводи неколико.

Јудаизам	„Оно што вам је мрско не чините својим ближњима. У томе се састоји цео Закон; све остало је тумачење” (<i>Talmud, Shabbat</i> , 31a).
Будизам	„Не повређујте друге на начине које лично сматрате болним” (<i>Udana-Varga</i> , 5, 18).
Конфуцијанизам	„Ово је засигурно начело нежне добротe: Не чините другима оно што не желите да они чине вама” (<i>Analects</i> , 15, 23).
Ислам	„Нико од вас није верник уколико не жели своје брату оно што жели себи” (<i>Sunnah</i>).

Прилагођено из David Wallechinsky и Irving Wallace, *The People's Almanac* (1975. год.), стр. 1314-1315.

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Питајте да ли неко у разреду зна напамет Златно правило. Ако се нико не јави, нека полазници прочитају Јев. по Матеју 7:12, а ви објасните да се ово Спаситељево учење често назива Златним правилом. Подсетите полазнике да Господ надахњује праведне учитеље

у свим народима (видети Алма 29:8), и објасните да верзија овог правила постоји у многим религијама. Председник Езра Тафт Бенсон је подучавао да је Златно правило „формула за успешне односе са другима” (*The Teachings of Ezra Taft Benson* [1988. год.], стр. 447).

Поразговарајте са разредом о особинама вођа које живе по Златном правилу, а њихова запажања наведите на табли. Следећи примери могу бити од помоћи:

Вође које живе по златном правилу:

- Гледају на људе и задатке у ширем контексту.
- Оптимисти су у вези са људима којима служе и задацима које предузимају.
- Развијају већу способност и жељу да служе другима.

(Такође видети преглед старешине Вона Ц. Федерстоуна у одсеку Извори за учитеља који се налази испод.)

Прочитајте Јев. по Луци 10:25-37 и поразговарајте о томе шта ова парабола подучава о Златном правилу. Узмите у обзир питања као што су:

- Која је цена да неко буде „добри Самарјанин”? Да ли је та цена увек сувише висока за вође? Објасните.
- Да ли вође треба да живе по златном правилу чак и ако од других не очекују да се према њима слично опходе? Зашто?
- Шта мислите, колико би се наша земља променила да вође и грађани живе по Златном правилу?

ИЗВОРИ ЗА УЧИТЕЉА

Старешина Вон Ц. Федерстоун,

из Седамдесеторице

Одломци из *The Incomparable Christ: Our Master and Model* (1995. год.), стр. 106-108, 110-111, 113-116, 119-120, 123-125, 128-132

[Капетан Морони је своје писмо Амарону закључио речима]: „Ево, закључујем своју

посланицу. Ја сам Морони. *Предводник сам*” [Алма 54:14; курзив је додат].

У својој Мормоновој књизи записао сам на маргини: „Никада нису изговорене истинитије речи од ових које је изрекао Морони: ‘Предводник сам.’ Какав вођа!

Много година касније, Морони је описан овим речима: „Када би сви људи који беху, и који јесу, и који ће икад бити, били попут Моронија, гле, саме моћи паклене биле би заувек уздрмане. Да, ђаво никада моћи не би имао над срцима деце човечје.” (Алма 48:17.)

Када је капетан Морони био врховни заповедник нефијске војске:

„И догоди се да исцепа свој огртач и узне мад од њега, и написа на њему - У спомен Бога нашег, вероисповести наше и слободе и мира нашег, жена наших и деце наше - и причврсти га за врх мотке.

И причврсти кацигу своју и напрсник свој и штит свој, а ратну опрему своју опаса око бедара својих и узне мотку на чијем крају беше комад, (а назва га он геслом слободе) и поклони се до земље и моћно се помоли Богу своме да благослови слободе почивају на браћи његовој докле год шачица хришћана остане у поседу те земље.” (Алма 46:12-13.)

У Моронијевом уму није било сумње да је вођа. Он је знао своју улогу и намеравао је да је изврши. Целом својом душом стремио је у исправном правцу. Своју веру је показао кроз дела и клечањем у молитви, и није се стидео да то чини јавно.

Морони је био неустрашив вођа са непобедивим духом. Његово срце и душа су били укључени у дело веће од њега. Није осећао ни трунку страха. Кад год читам о капетану Моронију, ватра пламти у самој сржи мојих костију. Шта бисте дали да се борите уз човека попут њега?

Мушкарци, жене и омладина увек ће се окупљати око неког циља када имају вођу. Међутим, за Бога или неку организацију је тешко да користе неодлучног вођу . . .

Сигуран сам да Морони уствари није знао колико је велик. Не верујем да је икада проучавао начело вођства из неке популарне

књиге или на скупом семинару. Једноставно се указала прека потреба и Морони је, у својој чистоти и самопоуздању, искорачио и омогућио Господу да га употреби.

У Цркви смо сви вође и следбеници. Црква је организована тако да и најмањи међу нама води током свог живота. То вођство може бити у облику кућног подучавања неколико породица, или може бити позив у округу, подручју и области. Може обухватити разред Младих жена или све младе жене у Цркви . . .

Председник Харолд Б. Ли је изразио мишљење да само ако себе учинимо у потпуности расположивима можемо постати достојни Христови следбеници. Интересантно је да недостатак самопоуздања или осећања недостојности није противуречан овом размишљању. Мојсије и Енох су били „споријех уста и спора језика” и били су изненађени позивом. Можемо се осећати недораслима, али где има посла неко мора да искорачи и обави га.

У четвртом одсеку Учења и завета стоји: „Ако имате жељу да служите Богу позвани сте на то дело.” (3. стих) . . .

Сви који се стављају на располагање и имају вољна срца биће позвани да воде. То је део јеванђеоског плана . . .

Вођа мора бити способан да има визију дела . . .

„Кад нема утваре расипа се народ,” а и не чини оно што је потребно. (Приче Соломунове 29:18.) Они немају срце за дело и неизбежно ће одмоћи уместо да помогну. Исто тако, вођа без визије ће драматично ограничити своју делотворност . . .

Ако је визија тако важна како је можемо добити? Они који имају визију имају много тога заједничког:

- Они виде пред собом целокупно дело.
- Они имају представу о томе шта се мора догодити да би добили резултате које желе.
- Они заједнички разматрају све своје изворе, потенцијале и способности.
- У свој глави имају визију тога какве чудесне и величанствене ствари могу да се догоде

када се целокупна радна сила уједињено мобилише.

- Потом крећу на рад како би остварили свој циљ.
- Они имају способност да пренесу своју визију онима око себе на убедљив начин, тако да се и други ангажују.
- Оно што раде они виде као дело, а не пројекат.
- Религиозне вође осећају „свету руку” која помаже у делу . . .

Замислимо заједно значај дела у које смо укључени. Дати су нам кључеви, свештенство и програм за највеће дело у вечности. Само ми од све Божје деце имамо кључеве знања о спасењу и узвишењу . . .

Ово дело је значајније од људи или пророка. То је Спаситељево дело. То је дело Бога, Вечног Оца. Ангажовањем у Његовом делу и верном издржљивошћу бићемо примаоци свега онога што подучавамо и делимо. Стих који тако често цитирамо, понекад без много размишљања, је: „То је дело моје и слава моја - остваривати бесмртност и живот вечни за човека.” (Мојсије 1:39.) Замислите дело са вечним садржајем и последицама, дело тако велико да равнотежа све вечности зависи од тога да ли ћемо га прихватити или одбацити. Не разумемо у потпуности каква је величанствена повластица бити потпуно ангажован . . .

Веће или разред се може укључити у дело - мисионарски рад, добротворне активности, активирање свих чланова већа, припрему за храм, везе братства или сестринства (јединство), и још на десетине других. Када смо уједињени у заједништву, постижемо резултате о којима се једва усуђујемо да сањамо.

Ствари које волимо највише имају моћ да постану заиста велика дела. Породица, религија, земља, права, слободе, повластица, избор и рад - већина нас веома цени те ствари . . .

Дело у које се укључујемо мора бити стварно и вредно. Не може бити измишљено. Господ нам нуди многа лична дела, као што је крштење у јединој истинитој Цркви, храмска печатења, вечне породичне односе,

мисионарски рад, бригу о сиромашнима, и наш лични осећај судбине, са могућношћу узвишења. . . .

. . . Вођа мора бити примеран. . . .

Пример је у свему што чинимо. У томе је вођа постојан. Његов карактер не може бити на једном нивоу на бојном пољу, а на другом нивоу када је сам . . .

Ово је Господње дело. Мора напредовати. Господ мушкарцима и женама даје таленте, и ти таленти и вештине вођства треба да се користе тамо где могу остварити најбоље резултате . . .

Вође ће увек извршити задатак. Они подижу све око себе. . . .

Морамо се молити за духовне вође које ће подићи и мотивисати људе, које ће подићи нивое активности и извршења . . .

Наћи ћемо оне који имају најдубљи утицај на животе оних који своју улогу у вођству користе за служење. Они који су себични, дрски или охоли не воле да служе, али су хитри да грабе моћ. Воле контролу, надмоћ и послушност под принудом . . .

Служба вођа базира се на дубоком поштовању према деци човечјој. Она захтева особине вођства које не понижавају, погоршавају или на неки други начин чине да се они које водимо осећају мање вреднима. Служба вођства уздиже, благосиља и мења животе на позитиван начин . . .

Вође које служе показују следеће особине и вештине у својим улогама. Они:

- Разумеју вредност сваке људске душе.
- Имају урођен или развијен осећај бриге за друге.
- Брзи су да добровољно олакшају нечији терет.
- Хитају да помогну неком ко пролази кроз непријатно и понижавајуће искуство.
- Према свим људима се опходе на бази једнакости.
- Не сматрају да су задаци које очекују да други обаве сувише понижавајући за њих.

- Не вређа их дезорганизација људи који сами пролазе кроз емотивне трауме и стрес.
- Више очекују од себе него од других.
- Спремни су да дају комплимент, уступе заслугу и уздижу оне који обављају дати задатак.
- Просуђују људе према њиховим могућностима, а не безусловно по једном негативном искуству.
- Не присвајају заслуге за остварења других и воле да деле заслугу за сопствена остварења.
- Сагледавају чињенице пре проналажења грешака или критиковања друге особе.
- Помажу да се сви људи осећају као део успеха неког пројекта.
- Гнушају се шала или изјава које усредсређују понижење или пажњу на једну душу.
- Увек конструктивно критикују насамо, а комплименте дају јавно.
- У потпуности су поштени на свом задатку.
- Подједнако су праведни према свима који су под њиховим вођством.
- Увек су спремни да саслушају обе стране у спору, дискусији или проблему. Знају да свака медаља има два лица . . .
- Стављају се на располагање свима, не само онима који су на положају или власти.

Правим вођама у служби није потребан подсетник са овим карактерним цртама, јер свакодневно живе по њима . . .

Вође у служби такође разумеју јединственост и индивидуализам сваке особе. Сећам се да сам пре много година чуо грчки мит о Прокрусту. Мит се односи на „Прокрустову постелу.“ Била је дуга метар и осамдесет центиметара. Они који нису били високи метар и

осамдесет били су растезани како би одговарали дужини кревета. Они који су били виши од метар и осамдесет скраћивани су за вишак. Од свих се очекивало да одговарају Прокрустовој постели. То срећом није Господњи начин и Његовог царства. Увек је позивао изузетне мушкарце и жене са великим интегритетом, амбицијом, дисциплином и вером у Христа. Неће свима одговорати иста величина кревета, нити свима одговарају исти позиви.

Неће свако бити - и не треба да буде - врхунски вођа у одељењу, округу, или на општем црквеном нивоу, али свако може да да свој максимални допринос као слуга-вођа у одређеном позиву и ситуацији. И то је све што Спаситељ очекује од нас - да дамо све од себе, где год да смо.

ПОМОЋ У ПОДУЧАВАЊУ

- Ко је за старешину Федерстоуна пример идеалног вође? Који квалитети су га учинили таквим вођом?
- Поред добре воље, шта још морамо имати да бисмо постали добре вође?
- Шта можемо учинити да бисмо развили карактеристике које су заједничке за вође визионаре?
- У које процесе можемо бити ангажовани док водимо и служимо у својим породицама? У нашим одељењским и окружним организацијама?
- Зашто је важно да вођа буде добар пример?
- За коју карактеристику вођа у служби осећате да је следећа најважнија коју треба да развијете? Како бисте могли започети са развијањем те карактеристике? (Напомена: Ако ово питање користите у учионици, нека студенти у себи размисле о својим одговорима.)
- Какве везе са вођством има „Прокрустова постела“?

ПОШТОВАЊЕ СЛОБОДНЕ ВОЉЕ ОНИХ КОЈЕ ВОДИМО

„Зато, развеселите срца своја, и сетите се да сте слободни да сами за себе делујете - да изаберете пут вечне смрти или пут вечног живота” (2. Нефи 10:23).

НАЧЕЛО ВОЋСТВА

Вође треба да служе на начине који ће другима омогућити да искажу свој избор.

КОНЦЕПТИ ЛЕКЦИЈЕ

1. Вође у Цркви и породици треба да поштују избор оних које воде.
2. Када је прикладно, вође треба да дају усмерење и омогуће другима да учествују у одлучивању.

ВОЋЕ У ЦРКВИ И ПОРОДИЦИ ТРЕБА ДА ПОШТУЈУ ИЗБОР ОНИХ КОЈЕ ВОДЕ.

НАПОМЕНА

Старешина Бојд К. Пакер, који је тада био члан већа Дванаесторице, је рекао: „Једини избор о ком се говори [у Светим писмима] је *морални избор*” (из Conference Report, апр.

1992. год., стр. 92; или *Ensign*, мај 1992. год., стр. 67; видети УИЗ 101:78). Овај избор представља способност да се бира између добра и зла. Лехи је објаснио да смо „слободни да одаберемо слободу и вечни живот, по великом Посреднику свих људи, или да одаберемо ропство и смрт, по ропству и моћи ђаволовој” (2. Нефи 2:27). Исус Христ је увек поштовао избор оних које је подучавао током своје смртничке службе. Никада их није присиљавао да Га послушају. (Видети Јев. по Матеју 22:15-22; Јев. по Луци 18:18-30; Јев. по Јовану 6:28-71.)

Вечни план Небеског Оца омогућава нам да имамо избор. Избор је важан да бисмо постали попут Њега. Из тог разлога је Луцифер покушао да уништи наше право на избор и Бог је учинио да буде збачен.

И постао је Сотона, да, сам ђаво (видети Мојсије 4:3-4).

Лехи је подучавао да мора бити „супротности у свему” како бисмо користили своје право на избор (2. Нефи 2:11). Адам и Ева су користили своје право на избор у Еденском врту да би дошло до пада. Када користимо своје право на избор да бисмо изабрали исправно, постајемо праведнији, када га користимо да бисмо изабрали погрешно, постајемо безбожнији. Ми смо одговорни за своје изборе у оној мери у којој их чинимо слободно. Без права на избор не би могло бити праведности или безбожности.

Вође треба да воде у праведности и да охрабрују друге да користе своје право на избор за праведна дела.

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Поразговарајте о речима *право на избор* које се користе у оквиру јеванђеља. Помозите студентима да разумеју зашто је важно да вође разумеју ово начело.

Поразговарајте са студентима о 41. стиху у Учењу и заветима 121 и помозите им да разумеју термине *уверење*, *трпељивост*, *благод*, *кроткост* и *искрена љубав*. Позовите студенте да пронађу и поделе примере из Светих писама о људима који показују те квалитете у свом вођству.

Питајте како вође могу бити у искушењу да не поштују право других на избор. Можете користити питања попут ових:

- Ако вођа користи кривицу да би некога мотивисао да нешто учини, да ли вођа поштује право те особе на избор? Објасните свој одговор.
- Како коришћење такмичења за мотивисање људи има везе са поштовањем права на избор? На пример, да ли мислите да би била добра идеја да старешине и високи свештеници прате ко може добити највећи проценат у кућном подучавању? Зашто?
- Како се давање награде за учињену добру ствар односи на поштовање права неке особе на сопствени избор? (Један пример би могао бити родитељ који нуди детету новац за добре оцене.)

КОНЦЕПТ БР. 2. КАДА ЈЕ ПРИКЛАДНО, ВОЂЕ ТРЕБА ДА ДАЈУ УСМЕРЕЊЕ И ОМОГУЋЕ ДРУГИМА ДА УЧЕСТВУЈУ У ОДЛУЧИВАЊУ.

НАПОМЕНА

Света писма нас уче како да се понашамо, а да не кршимо права других на сопствени избор. Пророк Цозеф Смит је, док је био у затвору у Либертију, био надахнут да напише ове речи: „Када покушамо да прикријемо своје грехе, или се препустимо охолости или бескорисној славољубивости, или надзиремо, или владамо, или користимо силу над душама деце човечје, неправедно, гле, небеса се повлаче, Дух Господњи се жалости, а кад се он повуче, тада је амин свештенству или власти тог човека . . .

Никаква власт ни утицај не смеју се присвајати снагом свештенства, већ једино уверавањем, трпељивошћу, племенитошћу, благошћу и љубављу искреном” (видети УИЗ 121:37, 41).

Старешина Вон Џ. Федерстоун, члан Седамдесеторице, о тим стиховима из Светих писама рекао је следеће: „Када анализирамо начела овог дивног савета, видимо да је он у великој супротности са уобичајеним погледом који свет има на вођство. Предводити људе уверавањем је свети Божји поредак. Уверавање наводи на препород срца, убеђење или обнову. Уверавање доводи оне које водимо на исти ниво

разумевања које ми имамо. Не тера људе против њихове воље него послушним ученицима помаже да се промене. На тај начин воља онога који уверава и воља увераваног постају једно.

Трпељивост наговештава да Бог жели да схватимо да Његов начин у вођству није брзо решавање проблема. Ми подучавамо, обучавамо и поново обучавамо, а затим стрпљиво чекамо жељене резултате. Трпељивост означава више од самог стрпљења. Потребно је осећање разумевања и схватање да је свако другачији. Неки можда духовно не схватају концепт или начело. Други се можда не слажу и стога им је потребно уверавање, док другима можда недостаје мотивација. Трпељив вођа је заинтересованији за развијање и обучавање душа него за то да задатак буде урађен брже или на неки други начин, или од стране неког другог.

„Председник Харолд Б. Ли често је своју пажњу задржавао на једној речи Господње опомене да ‘нека сваки човек научи своју дужност.’ (Видети УИЗ 107:99.) Та реч је била *нека*. Христоролик живот захтева стално настојање и раст” (*The Incomparable Christ: Our Master and Model* [1995. год.], стр. 125-126).

Нил А. Максвел, који је касније позван у Веће Дванаесторице, написао је да вође у основи следе један од три начина вођства: *манипулативан, управљачки и учеснички*. У манипулативном вођству вођа манипулише људима и околностима да би остварио групне циљеве. У управљачком вођству вођа доноси одлуке са или без добриноса групе. У учесничком вођству група дели одговорности за доношење одлука. У одељку извори за учитеља, који се налази доле, прочитајте расправу тих начела од стране брата Максвела. Обратите пажњу на то да је брат Максвел препоручио мешавину управљачког и учесничког начина.

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Поразговарајте о ова три начина вођства која је Нил Максвел означио (манипулативни, управљачки и учеснички) и запишите их на табли. Испод назива сваког начина наведите његове предности и мане. Прочитајте следећи одломак из изјаве брата Максвела:

„Искуство и Света писма наводе на потребу за мешањем начина вођства - *управљачког* и

учесничког, у којима се ови начини користе у оним околностима који су најприкладнији за њих. Ми имамо јединствени спој у црквеном управљачком вођству и учесничком вођству у којима сви расту и сви напредују према вечним циљевима” („ . . . *A More Excellent Way: Essays on Leadership for Latter-day Saints*” [1967. год.], стр. 26).

Позовите студенте да се сете успешних вођа у Цркви или породици, и питајте их шта је то што их чини успешнима. Поразговарајте о томе како су ове вође комбиновале начине вођства како је приказао брат Максвел.

ИЗВОРИ ЗА УЧИТЕЉА

Брат Нил А. Максвел,
касније члан Већа
Дванаесторице апостола
„*Looking at Leadership,*” из „
. . . *A More Excellent Way*”:
*Essays on Leadership for
Latter-day Saints* (1967. год.),
стр. 15-29

. . . Вођство [укључује сарадњу]. Укључује и ризик. Тајну вођства чини сложеност карактера једне особе увећану сложености свих укључених страна. Покушај да се опише вођство је попут неколико посматрача који покушавају да упореде оно што виде у калеидоскопу када пуко покретање калеидоскопа уздрма слику коју приказује.

У потрази за описом тајне вођства направљени су бројни покушаји од стране научника и истраживача да би се одредиле извесне кључне црте које ће их, ако их вође поседују, по свој прилици учинити делотворнима због тих виших талената.

Док већина нас може да препозна добро вођство када га доживимо или приметимо, тешко нам је да издвојимо најважније црте на упечатљив начин . . .

Можда је најбоље да се одмакнемо од дрвећа да бисмо видели шуму. Црта је „дрво” које свакако има појединачну важност, али сво дрвеће чини шуму или модел у личности вође, иако не можемо јасно да разликујемо свако дрво или видимо значај њихових међусобних веза.

Начин вођства које особа усваја (мада не увек свесно) израста из њених идеја и осећања у вези са природом човека. Томас Џеферсон је рекао једном дописнику: „Обојица сматрамо људе као своју децу и волимо их са родитељском приврженошћу, али ви их волите као бебе у које се плашите да се поуздате без дадиље, а ја као одрасле људе којима слободно препуштам да управљају собом.” За неке су погледи Томаса Џеферсона претерано оптимистични. Пророк Џозеф Смит је, говорећи о управљању члановима Цркве, рекао: „Ја их учим исправним начелима, а они сами управљају собом.” Ипак, потребан је дух да би нам помогао да управљамо собом.

Највећи узорци су нам, наравно, Бог Отац и Исус Христ. Џозеф Смит нас својим *Lectures on Faith* обавештава да је Бог усавршио сваку од особина која га чини Богом. То јест, усавршен је у знању, моћи или вери, правди, расуђивању, милости, истини и љубави. Док пророк описује његову усавршеност у тим особинама, лако се може видети да уколико не би био усавршен у свакој од њих не би могао бити Бог. Савршено знање без савршене љубави било би опасно. Имати апсолутну моћ без савршене милости било би неподношљиво, а бити савршен у љубави без савршенства у истини донело би нам стихијску сентименталност. Сваки вођа на непосредној, смртничкој скали, који не тежи да ради на тим истим особинама, не може у потпуности бити делотворан или у потпуности безбедан у смислу моћи коју поседује да утиче и усмерава животе других . . .

. . . Групама и организацијама је тешко да се уздигну изнад нивоа свог вођства, и док је наше коначно вођство божанско, наше непосредно вођство је сачињено од несавршених људских бића чије сопствене слабости имају неизбежан утицај на породицу, групу, цркву и на појединце у оквиру тих поставки.

Изгледа да постоје три основна начина вођства, сваки са својим ограничењима, предностима, одступањима и резултатима. Постоји, пре свих, *манипулативно вођство*, које се у свом разорном облику рангира од макијавелизма па до скромне манипулације и повремено се може свесно или несвесно применити на сваког од нас.

Манипулативно вођство има извесне предности: може покатакд дати краткотрајне резултате, решити проблем или превазићи кризу манипулисањем људи, осећања или предмета. Покатакд може следбеницима дати осећање акције и достигнућа, а ипак не захтева од вође да узме у обзир осећања и идеје чланова његове групе, пошто је слободан да манипулише њима, да их заобилази или да користи њихову наивност.

Недостаци овог облика вођства су: може бити, и обично јесте, поразно снисходљиво; тражи да испуни жеље вође и изађе у сусрет његовим потребама, које нису обавезно и потребе групе. Може веома подбацити са злим вођом или завршити у хаосу са вођом који није мудар у својој манипулацији, и стога је погоднији да раније буде разоткривен. Користи или не осврће се на људе и њихова осећања и не тежи њиховом напретку.

Други основни образац вођства је *управљачко вођство* у ком вођа тражи да одржи своју већу „психолошку величину” у односу на чланове групе. Он је доминантна фигура и мада може бити веома искрен и посвећен, он јасно показује да оно што мисли мора бити урађено и доноси пресудне одлуке.

Ова врста вођства има следеће предности: често постиже резултате значајном брзином. Следбеницима даје осећај акције и достигнућа. Даје им извештај осећај сигурности, нарочито са вођом који је тачка окупљања око које се могу скупити. Избегава нека ограничења групне неподесности, пошто вођа може позвати групу чланова за помоћ тамо где је прикладно, али није потребно да доношење одлука дели са њима.

Сви смо видели примере те врсте вођства у одлучним тренуцима. То није популаран облик вођства у неким крајевима данас, али морамо се подсетити да има истинске предности. [Бивши председник Сједињених Држава] Херберт Хувер приметио је да док Американци иначе воле „обичног човека”, када су у кризи као што је рат они желе „необичног генерала.” . . .

Али у управљачком вођству постоје недостаци: може створити веома зависне следбенике

који се сувише времена за многе ствари, у многим околностима, ослањају на вођу. Нема сумње да је Бригам Јанг говорио о тој врсти забринутости када је јадиковао:

„Више се плашим да овај народ има толико поверења у своје вође да неће лично питати Бога да ли их Он води. Плашим се да ће запасти у стање следеће самосигурности, поверавајући своју судбину у руке својих вођа са несмотреним поверењем које ће осујетити намере Божје за њихово спасење, и ослабити утицај који би могли дати својим вођама који лично знају, откривењем од Исуса, да су вођени правим путем.” [Discourses of Brigham Young, sel. John A. Widtsoe (1941. год.), стр. 135.] . . .

Председник Јанг је циљао на основно начело следбеништва и вођства у том одређеном случају. За раст укључених чланова није важно само да искажу сопствене захтеве Богу у вези са вођењем царства, него је за следбенике важно и да се припреме да следе на такав начин да би њихов утицај могао бити од веће помоћи вођама у достизању заједничких циљева. Не само да следбеници који настављају, како је Бригам Јанг рекао, „са несмотреним поверењем” пропуштају да се развију у својој моћи и изворима, него и лишвају вође оне подршке коју заслужују и која им је повремено потребна од стране следбеника који сами развијају потребне вештине. У 58. одсеку Учења и завета назначено је да Господ очекује од чланова Цркве да сами постигну више без непрекидног институционалног настојања или подстицања. Исто тако није реално нити мудро очекивати од вођа да сваки пут пруже све одговоре, да обезбеде решења свих проблема који се могу појавити. Овај свет захтеваће од вођа да буду свезнајуће; осим тога, захтеваће од њих неку врсту непрекидне енергије и време које једноставно није људски могуће дати после дужег временског периода.

Савет Бригама Јанга је исто толико прикладан данас као што је био онда када га је он дао. Посебно је потребан у Цркви која расте бројчано, у домањају и стратешкој ситуацији у данашњем свету.

Постоји још једно суптилно начело које је овде спорно. Повезано је са саветом који је Јотор дао Мојсију када је овај предложио

начине на које би Мојсије могао делотворније да води свој народ. Јотор је убеђивао Мојсија да изабере заступнике, не само ради народа, него и ради себе, јер, како је Јотор приметио: „Уморићеш се и ти и народ који је с тобом; јер је то тешко за тебе, нећеш моћи сам вршити.” (2. Књ. Мојсијева 18:18.)

Чак и са својим вишим, божанским вештинама, у неким тренуцима је било потребно да се Исус извуче из неодложне ситуације у којој би се затекао како би се директно подложио свом Оцу на небу. Било је потребно да буде у стању да прима, посебно пошто је све време давао. Постоји истинска људска мука која може задесити вође у неким ситуацијама; у таквим околностима им је очајнички потребно да имају делотворне следбенике, не следбенике који зависе од њиховог савета на сваком завоју пута.

Претерана зависност може осујетити Божје намере, који жели наш појединачни раст и развој, и следбенике који могу бити много делотворнији и већа подршка за вође дељењем посвећености вође.

Управљачко вођство такође има потенцијални недостатак да вођа често није свестан свих чињеница и осећања присутних међу следбеницима. Таленти следбеника и чланова групе не могу се у потпуности развити уколико они интензивније не учествују у доношењу и извршавању одлука. Ова врста вођства може подбацити чак и са искреним, посвећеним управљачким вођом зато што он не настоји да ангажује пуне изворе своје групе, нити је он сам увек довољно свезнајући да би избегао грешку.

Управљачко вођство са свим предностима које поседује може охрабрити став код неких вођа према следбеницима када се они грозничаво труде да им дају упутства и обавештења. То је скоро као да су те вође у тим ситуацијама желеле да брзо кажу оно што је потребно да кажу - поучно или информативно - и могу да сматрају посао обављеним! Постоје ситуације у којима можемо преузети на себе духовну одговорност само говорећи другима, али то не треба да постане целокупан стил вођства. Уместо да прикажемо врсту љубави која је „потпуно наука стрпљивости” неки од нас су вољни да се жртвују

за људски род, као што је Достојевски написао, „ако тешко искушење не траје дуго него се брзо заврши, са свима који гледају и аплаудирају.”

Веома често талентоване управљачке особе постају веома нестрпљиве са неспретношћу и осредњошћу других. Талентована особа може се такође обуздати под надзором некога за кога верује да му је подређен. Ејбрахам Маслоу је приметио: „Јадан је орао ком голуб заповеда.” Али у Цркви орлова и голубова, људи треба да науче да следе али и да воде, и има периода када голубови привремено воде орлове, а орао има одговорност да учи из тог искуства као и голуб. Али талентовани такође имају друга бремена као што је Маслоу такође приметио. Они могу постати тако забринуте због своје надмоћи да обуздавају потпуни утицај својих талената, јер се плаше да ће их други видети као сувише доминантне и сувише прикладне. Оно што често проистиче из тих ситуација је врста лажног испољавања понизности. Уколико, међутим, „голубови и орлови” имају обавезу једни према другима и међусобној добробити, постоји начин на који једни друге могу привући због прикладних вештина, талената и помоћи - али то захтева систем отворености и поверења . . .

Трећа врста вођства је *учесничко вођство*, у ком чланови групе навелико учествују у доношењу одлука, које група демократски извршава, у којима се поступци прихватају, а обичаји изграђују да би се осигурало да тако буде. Ова врста вођства има ове предности: често користи таленте, осећања и чињенице о групи чланова веома ефикасно. Она даје члановима групе прилику да улажу у циљеве и решавање проблема тако да постоји већа групна сагласност и тимски рад у постизању тих циљева. Често креира одличне услове за лични раст.

Учесничко вођство настоји да призове максимум извора од чланова групе. Када успе, ова врста вођства резултира већим достигнућем од оног који може да произведе сам појединац. Учесничко вођство претпоставља да свако може допринети на неки начин, што је у складу са учењем да немају сви сваки дар; има много дарова и сваком човеку се даје дар Духом Божјим. (Видети УИЗ 46:11.)

Вођство у значајној мери почива на врсти доношења одлуке која чини делотворним коришћење повратне реакције (односно према другој особи или групи који даје тој особи информацију о томе како је утицала на друге и како она стоји у односу на њихове циљеве и намере). Учесничко вођство ослобађа оне који се брину да обезбеде одазив који је од помоћи, будући да управљачко вођство често пати од чињенице да како вођа захтева више утицаја и моћи, његови следбеници могу бити све мање погодни да се изједначе са њим, иако он не жели да буде тако.

Недостаци учесничког вођства су да се групе понекад сувише усредсређују на осећања и постају сувише непокретне да би предузеле потребну акцију. Група може слушати или чути само сигнал „несигурне трубе”. Групно решавање проблема може, када подбаци, резултирати обуздавањем личне креативности и у великој мери осредњошћу.

Сећајући се свог рада на теорији релативитета, Алберт Ајнштајн је приметио „осећање усмерења, кретања напред према нечему стварном.” Та врста креативног увида - „кретање напред према нечему стварном” - може, у неким условима, бити угушена од стране учесничког вође. Мада су расправе са његовим колегама вероватно помагале Ајнштајну, креативни увиди се често добијају насамо.

Један критичар учесничког вођства је питао: „Да ли је Мона Лизу могао да наслика одбор?” Овај исти критичар групног процеса каже да он често води до „поништења међусобног унутарњег самопоуздања” Учесничко вођство такође има недостатак, понекад, да се заврши са несвесном и ненамерном манипулацијом чланова групе од стране доминантне фигуре, док свако весело претпоставља да учествује у доношењу одлука, што није случај.

Сваки од ових начина вођства је у сукобу са главним и понављајућим проблемима вођства као што су подешавање потребе да посао буде обављен и потребе у вези са осећањима нечијих колега и следбеника. Сви смо ми били чланови група где је вођа био толико усмерен на задатак, толико нестрпљив да задатак буде обављен, да када је коначно обављен, по велику емоционалну цену, није остао урађен, због

тога што група није успела да се прилагоди ономе што је изгледало као успешно настојање. Такође смо видели како се чланови групе могу увредити или повући због тога што су вође биле сувише усмерене на задатак.

Такође смо видели вође које су се повукле због своје бригае за осећања чланова групе. Група може истински патити због таквог недостатка вођства. Постоје извесне околности у којима се мора предузети акција . . .

Читање стиха из Мормонове књиге који стварну слободу избора описују као да сами за себе делујемо уместо да неко над нама делује (видети 2. Нефи 2:26), показује да је ово последње једнако беда . . .

Искуство и Света писма наводе потребу за комбиновањем начина вођства - *управљачког* и *учесничког*, у којима се ови начини користе у оним околностима које су најприкладније за њих. Ми имамо јединствену мешавину у црквеном управљачком вођству и учесничком вођству у којима сви расту и сви напредују према вечним циљевима.

Председник већа старешина који изграђује подршку већа за пројекат добротворне помоћи и који није сигуран у погледу тога да ли група треба да сади кукуруз или грашак биће добро посаветован, нарочито ако није стручњак за пољопривреду, да слуша чланове већа који би га могли посаветовати у вези са тим који од ова два усева је погоднији за производњу. Такође ће бити добро посаветован да укључи чланове групе у доношење одлука пошто они морају окопати кукуруз или оплевити грашак - осим ако председник то жели да уради сам! Учесничко вођство нам помаже да схватимо чињенице и осећања, што је још један облик чињенице, због које морамо бити дубоко забринуте.

Међутим, има периода када је управљачко вођство очигледно прикладна врста вођства. Бригам Јанг је вероватно могао да проведе године радећи са неким млаким члановима Цркве после мученичке смрти пророка Цозефа Смита, охрабрујући их да му се прикључе и иду на запад. Али свеци су коначно морали да пређу реку Мисисипи; морали су да напусте Наву.

Дошло је време за акцију. Под неким условима, вође морају да „пређу реку.”

Вођа је најспремнији да комбинује управљачко и учесничко вођство, ако је он лично и озбиљно укључен у божански одређен процес побољшања својих особина знања, вере, правде, расуђивања, милости, истине и љубави. Он ће онда бити делотворнији и биће му поверено више моћи и утицаја. Ако он воли савршеније, биће осетљивији на осећања чланова групе и знати када је прикладно да истакне учесничко вођство. Ако он стално напредује у сакупљању знања и истине, имаће боље увиде на које се може ослањати када мора да делује на управљачки начин. Чланови групе су много спремнији да имају поверење у вођу када га виде како се активно бори да развије те врсте особина. Вођа који је немаран у вези са моћу, неосетљив према осећањима чланова групе, или који је сувише сигуран у сопствена мишљења, без одговарајућег знања или информација, не може дуго надањивати следбенике. Вођа који користи статус и власт да би покrio своје грехе, да би задовољио своју охолост или амбицију, или да би исказао контролу или надмоћ, неће успети организационо као ни духовно.

Црквено учење које имамо је божанско. Имамо све предности да будемо део структурног царства у ком је Исус Христ Цар над царевима и давалац закона, са живим пророчком као својим земаљским говорником. То нам даје предност вишег божанског циља, увида, и упутства, и предности власти која

може произвести акцију у околностима које захтевају брзину и одазив. Али Црква је и учесничка, а то Божје дело је заиста наше. Имамо велику прилику - далеко већу од оне коју користимо - да се укључимо као вође и следбеници у активности које ће изградити царство и уз то нам помоћи да растемо. Имамо више прилика него што смо икада препознали да користимо своје таленте и да своја осећања и чињенице укључимо у процесу доношења одлука у Цркви, у оним ситуацијама у којима је учесничко вођство прикладно . . .

Ако будемо поштовали Бога у овом посебном начину вођства које свако од нас преузима на себе, најбоље ћемо Га поштовати следећи Његов пример у развијању оних особина које осигуравају мудро, делотворно и безбедно вођство . . .

ПОМОЋ У ПОДУЧАВАЊУ

- По мишљењу брата Максвела, у ком смислу је вођство барем делимично мистерија?
- Која три основна начина вођства брат Максвел препознаје? Које су предности и недостаци сваког од њих?
- Које начине брат Максвел препоручује црквеним вођама?
- Шта мислите, да ли вође могу више побољшати своје вођство радећи на организационим вештинама или радећи на разумевању и примени основних начела вођства? Објасните.

ПОСТАТИ ДОБРИ ПАСТИР

„Ја сам пастир добри и познајем овце своје, и моје мене познају.

Као што Отац познаје мене и ја Оца; и живот свој полажем за овце.” (Јев. по Јовану 10:14-15).

НАЧЕЛО ВОЂСТВА

Вође треба да показују љубав и бригу за оне које воде.

КОНЦЕПТИ ЛЕКЦИЈЕ

1. Исус Христ је Добри пастир.
2. Породица и црквене вође треба да теже да следе образац вођства који је поставио Господ.

КОНЦЕПТ БР. 1. ИСУС ХРИСТ ЈЕ ДОБРИ ПАСТИР.

НАПОМЕНА

Назив пастири у Библији се користи за представљање вођа Божјег народа (видети Књ. пророка Исаије 63:11; Књ. пророка Јеремије 23:2). Пастири мотре на непријатеље који би могли напасти овце и бране их када је потребно. Они брину о болесним и повређеним овцама и траже и спасавају овце које су изгубљене или ухваћене у замку. У Христовим учењима пастири воле своје овце и труде се да стекну њихово поверење. Овце познају, воле и имају поверење у пастира више него у све остале. Дobar пастир ће чак умрети за своје овце. Христ упоређује пастира са најамником који напушта овце у време опасности због тога што их не воли (видети Јев. по Јовану 10:11-13).

Исус Христ је Добри пастир. У Јев. по Јовану 10:14-15, Исус објашњава да се Он и Његове овце међусобно познају, баш као што се Он и Његов Отац познају. Ова врста односа се развија током времена и захтева лично искуство. (За друге напомене о Христу као пастиру, видети 1. Књ. Мојсијева 49:24; Псалми 23; 80:1; Јев. по Јовану 10:1-30; Јеврејима Посл. 13:20; 1. Посл. Петрова 2:25; 5:4; Алма 5:37-38, 58-60; Хеламан 7:18; 15:13; Мормон 5:17; УИЗ 50:44.)

Старешина Хенри Б. Ајринг из Већа дванаесторице је објаснио: „Пастир пази на овце.

У причама из Светих писама овце су у опасности; потребна им је заштита и брига. Спаситељ нас упозорава да ми морамо да пазимо на овце онако како Он чини. Он је свој живот дао за њих. Оне су његове! Ми не можемо достићи Његов стандард ако, попут слуге најамника, чувамо само када нам одговара и само за награду . . .

Чланови Цркве су овце. Оне су Његове и Он нас позива да их пазимо. Морамо да чинимо више од самог упозоравања на опасност. Треба да их хранимо” (из Conference Report, март–април 2001. год., стр. 49; или *Ensign*, мај 2001. год., стр. 38).

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Нека неколико студената прочита разреду стихове наведене у другом пасусу напомене, обраћајући пажњу на наслове о Исусу Христу у тим одломцима.

Постављјте питања попут следећих. Користите информације у напомени да бисте потпомогли вашу дискусију.

- Зашто су пастири толико важни?
- Шта пастири раде?
- У чему се најамници разликују од пастира?
- Како овце могу другачије да реагују под бригом пастира него под најамником?
- Шта је то што је Исус чинио током своје смртничке службе што нас подучава томе шта значи бити пастир?

КОНЦЕПТ БР. 2. ПОРОДИЦА И ЦРКВЕНЕ ВОЋЕ ТРЕБА ДА ТЕЖЕ ДА СЛЕДЕ ОБРАЗАЦ ВОЋТВА КОЈИ ЈЕ ПОСТАВИО ГОСПОД.

НАПОМЕНА

Господ говори вођама Цркве и породицама да буду пастири. Председник Џејмс Е. Фауст је подучавао: „Вечерас бих желео да говорим о Божјем свештенству у њиховом својству као Господњих пастира. Старешина Брус Р. Меконки је рекао: ‘Свако ко служи у неком својству у Цркви у ком је одговоран за духовну и материјалну добробит неке од Господње деце је пастир тим овцама. Господ сматра своје пастире одговорнима за безбедност [са значењем спасења] својих оваца’ [*Mormon Doctrine*, 2. изд. (1966. год.), стр. 710]. Носиоци свештенства имају ову велику одговорност, било да је то отац, деда, кућни учитељ, председник већа старешина, бискуп, председник округа или неки други црквени позив (из *Conference Report*, април 1995. год., стр. 62; или *Ensign*, мај 1995. год., стр. 45-46).

Можемо постати добри пастири само ако радимо близу Господа. Старешина Хенри Б. Ајринг је објаснио: „Онај који види све, чија љубав је бескрајна и који никада не спава - Он бдије над нама. Он у сваком тренутку зна шта је овцама потребно. Моћу Светог Духа, Он нам може говорити и слати нас њима . . .

Пастире у Израелу мора мотивисати љубав. То у почетку може изгледати тешко, јер можда чак ни не познајемо Господа добро. Али ако започнемо чак и са малим зрном вере у Њега, наша служба овцама ће увећати нашу љубав према Њему и према њима. Долази од једноставних ствари које сваки пастир мора да чини. Ми се молимо за овце, за сваку за коју смо одговорни. Када питамо: „Молим Те кажи ми коме сам потребан,“ одговори ће доћи. Лице или име ће доћи у наш ум. Или ћемо имати прилику за сусрет који ћемо осетити да није случајан. У тим тренуцима осетићемо Спаситељеву љубав према њима и према нама. Док пазите на Његове овце, ваша љубав према Њему ће расти. И то ће увећати ваше самопоуздање и вашу храброст” (из *Conference Report*, март–април 2001. год., стр. 51; или *Ensign*, мај 2001. год., стр. 39-40).

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Покажите слике које се налазе на крају лекције. Која од њих је оличење Спаситеља? Зашто?

Као разред прочитајте Морони 7:47. Поразговарајте о милосрђу и истакните да, пошто је милосрђе чиста Христова љубав, када имамо милосрђа према другима, воломо их као што Он воли нас. Поразговарајте о томе зашто је тај став важан за вође породице и Цркве.

Поразговарајте о томе зашто вође породице и Цркве треба да буду пастири онима које воде (видети одељак напомене).

Прочитајте изјаву старешине Ајринга која се налази у одељку напомене). Поразговарајте о питањима као што су:

- По старешини Ајрингу, шта може увећати наше самопоуздање и храброст као вођа?
- Како се служба односи на љубав?
- Који услови у свету позивају наше вође да буду добри пастири?
- Како можемо одредити који су изрази љубави и бриге прикладни у нашој улози вођа?

Нека студенти прочитају Алма 56:3-11, 17, 43-49, 55-56, и као разред поразговарају о тим стиховима. Поставите питања као што су:

- Да ли мислите да је Хеламан био добри пастир? Зашто?
- Како је две хиљаде младића које је водио Хеламан одговорило на његово вођство?
- Да ли мислите да би тих две хиљаде младића било мање успешно под различитим начином вођства? Зашто?

Подстакните студенте да развијају христолику љубав према свима како би били припремљени да буду добри пастири када се укажу прилике.

ИЗВОРИ ЗА УЧИТЕЉА

Старешина Џејмс Е. Фауст,
из Већа Дванаесторице
апостола

„These I Will Make My
Leaders,” из *Conference
Report*, окт. 1980. год., стр.
50-54; или *Ensign*, нов.
1980. год., стр. 34-37

Понизан сам због прилике да се вечерас обртим свештенству. Желео бих да своје напомене упутим вођама Цркве, а нарочито будућим вођама, младим мушкарцима у Ароновом свештенству. Многи младићи међу вама имаће одговорности у вођству раније него што мисле. Чини ми се да није прошло много времена откако сам био председник већа ђакона. Што се тиче брзог раста Цркве на светском нивоу, вођство је један од највећих изазова.

Вође дају и примају задужења

Пре годину дана седео сам на састанку већа старешина. Чланови председништва су били фини, способни младићи; али када су изашли околу да деле одговорности у већу и побрину се да задатак буде обављен, они су то ограничили на оне који су били присутни и који би били добровољци. Није дат ниједан задатак.

Једно од првих начела које морамо имати на уму јесте да Господње дело напредује преко задужења. Вође примају и дају задужења. То је важан део неопходног начела делегирања. Нико више од мене не цени спремног добровољца, али укупан рад не може бити урађен онако како Господ жели ако га обављају само они који су можда присутни на састанцима. Често сам се питао како би земља изгледала да је Господ приликом стварања препустио да дело ураде само добровољци.

Ако на испуњавање задужења гледамо као на изградњу царства Божјег и као на прилику и част, тада задужења и изазове свакако треба упутити сваком члану већа. Таква ангажованост треба да обухвати, са одговарајућом мудрошћу и опрезношћу, оне којима је можда најпотребнија - неактивну и делимично активну браћу. Задужења треба увек да буду дата са највећом љубављу, обзирношћу и љубазношћу. Са онима од којих се тражи да се одазову треба поступати са поштовањем и захвалношћу.

Врховне власти редовно примају задужења од Првог председништва и председника Савета Дванаесторице. Било да та задужења долазе у писаном облику, као што је случај са већином, или се дају лично, увек су упућена са „ако бисте били љубазни” или „ако је прикладно” или „Да ли бисте били љубазни да се

побринете за то и то.” Та задужења никада се не дају у облику заповести или захтева.

Следите Спаситељев пример

Откако сам први пут био у Египту у Другом Светском рату, био сам заинтересован за древне рушевине. Очаравајуће је посматрати зашто неки стубови још увек стоје док су други оборени. Веома често они који још увек стоје, стоје због тога што на врху носе терет. Верујем да у вођству постоји упоредно начело. Они који верно стоје у свом свештенству су често они који носе неки терет одговорности. Они који су укључени су највероватније обавезани. Тако ће успешан вођа већа желети да сви они који су у његовом већу имају прилику да служе у некој врсти позива прикладног околностима.

Најсадржајнији кратак курс о вођству дао је сам Спаситељ: „И рече им: хајдете за мном, и учинићу вас ловцима људскијем” (Јев. по Матеју 4:19). Вођа не може од других да тражи оно што није вољан да уради сам. Наш најбезбеднији курс је да следимо Спаситељев пример, а наша сигурност је да слушамо и следимо упутство Његовог пророка, председника Цркве.

Добар вођа „многа очекује, веома надахњује”

Пре више година у мисији Росарио Аргентина путовао сам у северни део Аргентине. Док смо путовали, поред пута смо прошли поред великог стада стоке које се кретало. Стадо се кретало мирно и без тешкоћа. Било је мирно. Није било паса. Испред стада била су три гаучоса на коњима, сваки удаљен око четрнаест или осамнаест метара. Та три коњаника била су смештена у својим седлима, потпуно опуштена, уверена да ће их стадо следити. У позадини стада је био један јахач који је пазио на позадину. И он је био смештен у свом седлу као да је спавао. Цело стадо се кретало мирно, тихо и покорно. Из тог искуства ми се чинило очигледним да је вођство отприлике три четвртине показивање пута, а једна четвртина слеђење.

Сам вођа, када усмерава, не мора бити разметљив и гласан. Они који су позвани да воде у служби Учитеља нису позвани да буду шефови или диктатори. Позвани су да буду добри пастири. Треба стално да обучавају друге да заузимају своје место и постану веће вође

од својих учитеља. Дobar вођа много очекује, веома надахњује, и баца у ватру оне које је позван да води.

Дакле, вођа мора учинити да се ствари догоде и да се на животе утиче. Нешто се мора кретати и мењати. Он мора видети да они који су под њим успевају. Али то се мора чинити на Господњи начин. Он треба да буде оруђе у рукама Свемогућег у мењању живота. Он мора да зна где је сада, где иде и како ће стићи тамо.

Слушати

Вођа мора добро да слуша. Мора бити вољан да прими савет. Мора показивати истинску бригу и љубав према онима који су под његовим надзором. Ниједан свештенички вођа никада не може бити делотворан уколико на уму нема изванредне кључеве свештенства који се налазе у 121. одсеку Учења и завета:

Никаква власт ни утицај не смеју се присвајати снагом свештенства, већ једино уверавањем, трпеливошћу, племенитошћу и благошћу, и љубављу искреном.

Добротом и чистим знањем које ће знатно проштити душу, без лицемерја и без лукавства -

Покаткад корећи са оштрином, кад на то подстакне Дух Свети, а тада исказујући пораст љубави после тога према ономе кога си укорио, да не помисли да си му непријатељ (видети УИЗ 121:41-43).

Према мом искуству Свети Дух подстиче на оштар укор веома ретко. Сваки укор мора бити упућен благо, у напору да се укорена особа увери да се то чини у њеном интересу . . .

Божанска помоћ

Са вером у Господа и понизношћу, свештенички вођа може са поверењем очекивати божанску помоћ у својим проблемима. Можда ће бити потребни борба и размишљање, али награда је осигурана. Одговор ће можда доћи као што је дошао Еноцу: „Глас Господњи ми дође у ум” рекао је он (Енош 1:10). Или може бити осећај у грудима сагласно са 9. одсеком Учења и завета.

После примања таквог божанског уверавања моћу Светог Духа, понизни вођа може затим

преузети непоколебљив курс са апсолутним убеђењем у свом уму и срцу да је оно што се чини исправно, и да је оно што би сам Господ учинио у вези са тим . . .

Већина нас позваних да будемо вође у Цркви осећамо се недораслима због неискуства, мањка способности, или оскудног знања и образовања. Међу многим описима о Мојсију је следећи: „А Мојсије беше човек врло кротак мимо свих људи на земљи” (4. Књ. Мојсијева 12:3).

Пре доста година сећам се како је председник Џон Кели, који је тада председавао округом Форт Ворт у Тексасу, позвао брата Феликса Веласкеза да буде председник Шпанског огранка. Овај добри човек је радио, колико се сећам, као инспектор за аутомобиле на железници. Када га је председник Кели позвао у ту службу, он је одговорио: „Председниче, не могу бити председник Шпанског огранка. Не знам да читам.” Председник Кели му је тада обећао да ако буде прихватио позив и марљиво радио да га увелича, биће подржан и благословен. Уз Господњу помоћ овај понизни човек је, марљиво се трудећи, био у стању да чита. Као председник огранка је добро служио и много година после тога, а сада служи у високом савету тог округа. Господ благосиља своје слуге на много начина . . .

Саветовање:

„изразита карактеристика вођства”

Долазим сада до изразите карактеристике вођства, преко свештенства, у управљању Црквом. Желим да цитирам председника Стефана Л. Ричардса, који је рекао:

„Како ја то разумем, изразита карактеристика у управљању нашом Црквом је управљање преко *савета*. . . . Тешко да прође дан, а да не видим мудрост, Божју мудрост у стварању савета: да влада Његовим царством. У духу под којим радимо, људи могу сарађивати са најзглед различитим погледима и потпуно различитим пореклом, и под деловањем тог духа, саветујући се заједно, могу постићи склад.” (из Извештаја са конференције, окт. 1953. год., стр. 86; курзив додат.)

Заједничко саветовање вођа је кључ за успешно функционисање председништва или

бискупства. Али шта ако је јединство у доношењу одлука тешко или га нема? Председник Џозеф Ф. Смит дао нам је овај савет:

„Када се бискупи и њихови саветници не сложе, или када председници и њихови саветници имају било какво неслагање, какво год у њиховим мишљењима или правилима, њихова дужност је да се састану, да оду пред Господа и понизе се пред Њим све док не добију откривење од Господа и виде истину на исти начин, да могу отићи пред свој народ уједињени” (*Gospel Doctrine*, [5. изд. (1939. год.)], стр. 156).

Будите пример личне праведности

Они који ће бити вође у овој Цркви морају поставити пример личне праведности. Они треба да траже стално вођство Светог Духа. Њихови домови и животи треба да буду у реду. Треба да буду поштени и да без одлагања плаћају своје рачуне. Морају бити примерни у свом понашању. Морају бити мушкарци од чести и интегритета. Док тражимо стално вођство Светог Духа, Господ ће одговорати.

Док сам служио као обласни надзорник у Јужној Америци, догодило ми се незаборавно искуство у Монтевидеу, у Уругвају. Желео сам да променим нешто новца јер сам у то време живео у Бразилу, па ме је брат Карлос Прат одвео у мењачницу у центар Монтевидеа. Представио ме је једном од службеника, и службеник је рекао да ће ми променити 1000 долара. Нисам имао 1000 долара у готовини него сам имао само чек једне банке из Солт Лејк Ситија. Ова мењачница никада раније није пословала са мном. У ствари, никада раније ме нису видели, и нису могли очекивати да ће ме икада поново видети. Нису имали начина да утврде да ли имам 1000 долара у банци чији сам чек имао. Али они су без оклевања прихватили мој чек - ослањајући се само на чињеницу да сам Мормон и да су они раније пословали са другим Мормонима. Искрено, био сам захвалан и задовољан због њиховог поверења . . .

„Ојачај своју браћу”

Када је Спаситељ подучавао Петра о вођству, рекао је: „И ти кад год обративши се утврди браћу своју” (Јев. по Луци 22:32).

Интересантно је да је употребио реч утврдити. Веома је тешко *утврдити*, а да нисте добар саопштавалац. Проблеми често настају, не због тога што је план погрешан, него због тога што комуникација није одговарајућа. . . .

Свештеничке вође имају ретку прилику да воде свештеничке интервјуе. Посебно преко личних контаката и интервјуа вођа може остварити следеће:

1. Надахнути и мотивисати.
2. Делегирати и имати поверења.
3. Држати одговорним и бити у току.
4. Подучавати примером и начелом.
5. Бити великодушан са захвалношћу.

Понекад вође држе узде сувише чврсто, често ограничавајући природне таленте и дарове оних који су позвани да раде уз њих.

Вођство не производи увек складну симфонију вере, вештина и талената групе, производећи максималну делотворност и моћ. Понекад је то гласан соло наступ. Председник Ли је подучавао потпунијем значењу овог стиха: „Стога нека свако упозна своју дужност, и нека са свом марљивошћу делује у служби у којој је постављен” (видети УИЗ 107:99). Уз упознавање својих дужности, вође треба да допусте својим колегама да буду потпуно делотворни у оквиру сопствене службе и позива, а помоћници треба да буду сасвим заоденути прикладном влашћу . . .

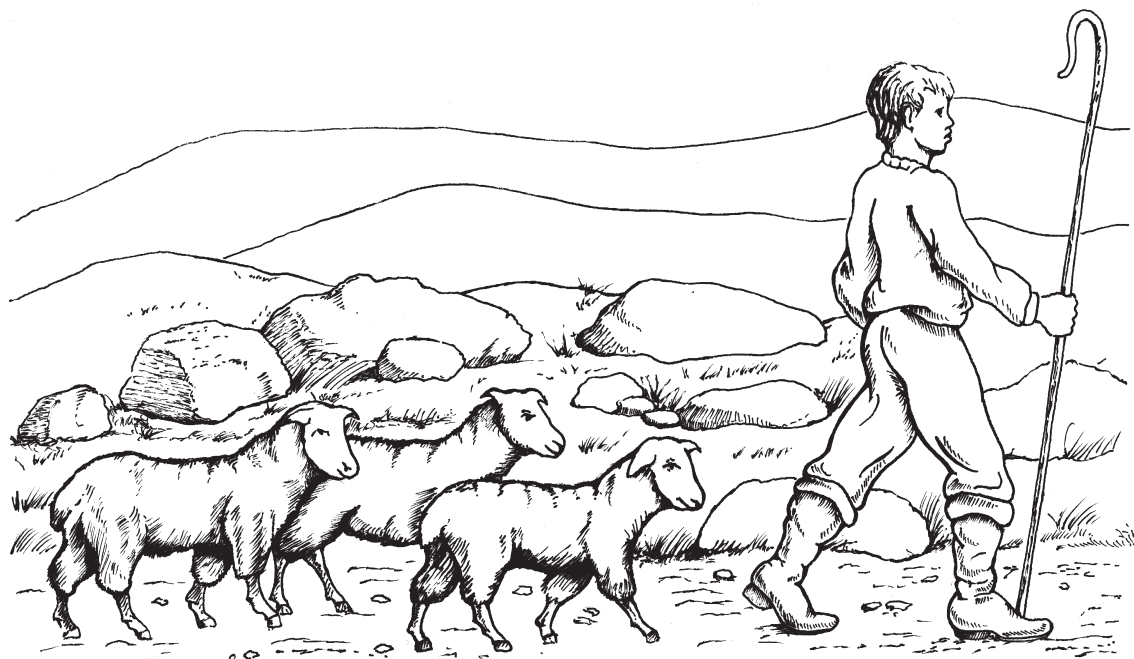
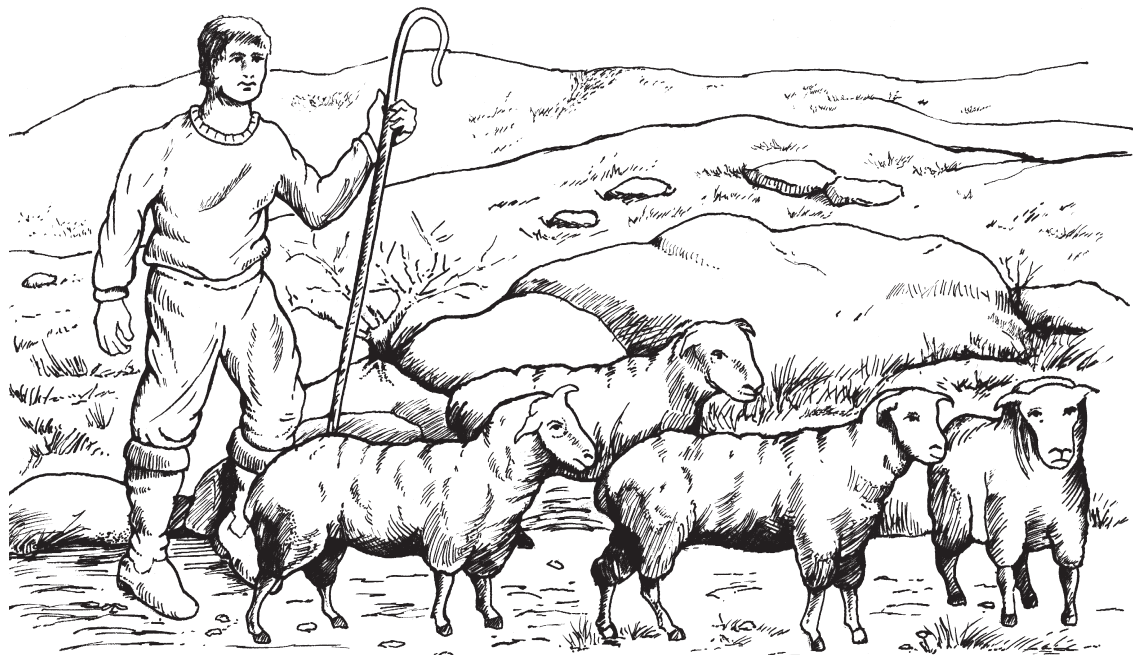
Молим се да, марљивим радом под вођством Светог Духа, они који су позвани и биће позвани да буду вође, виде нашу дужност јасније и имају ширу визију да постављају циљеве и учртавају праведнији курс.

Моје сведочанство је да ова Црква расте и успева зато што смо под усмеравајућим утицајем светог Божјег свештенства. Верујем да наше вође могу створити велику духовну моћ потребну за вођење Божјег дела преко личног откривења, на које су овлашћени у праведности. Савет који је Господ дао Исусу Навину је непроцењив: „Нисам ли ти заповедио? Буди слободан и храбар; не бој се и не плаши се; јер је с тобом Господ Бог куда год идеш.” (Књ. Исуса Навина 1:9.)

Да тако може бити понизно се молим у име Исуса Христа, амен.

ПОМОЋ У ПОДУЧАВАЊУ

- Зашто је важно да вође дају задужења онима којима председавају?
- Која начела владају давањем задужења?
- Која начела вођства су иза Спаситељевог савета „Хајдете за мном“?
- Како вође могу знати да ли воде на начин који Господ жели?
- Поред држања себе достојнима да би имали Духа, шта вође чине да одговоре на своје дужности према онима које воде?
- Шта је „изразита карактеристика вођства“?
- Шта би могло да се догоди ако вође покушају да „држе узде сувише чврсто“?

ПОСТАВЉАЊЕ ДОБРОГ ПРИМЕРА

„Ви сте видели свету; не може се град сакрити кад на гори стоји.

Нити се ужеже свећа и меће под суд него на свећњак, те светли свима који су у кући.

Тако да се светли ваше видели пред људима, да виде ваша добра дела, и славе оца вашег која је на небесима” (Јев. по Матеју 5:14-16).

НАЧЕЛО ВОЂСТВА

Вође треба да поставе пример следбеништва људима којима служе.

КОНЦЕПТИ ЛЕКЦИЈЕ

1. Када вође раде на развијању особина Исуса Христа, они постављају пример онима којима служе.

КОНЦЕПТ БР. 1. КАДА ВОЂЕ РАДЕ НА РАЗВИЈАЊУ ОСОБИНА ИСУСА ХРИСТА, ПОСТАВЉАЈУ ПРИМЕР ОНИМА КОЈИМА СЛУЖЕ.

НАПОМЕНА

Када је васкрсли Христ посетио обе Америке, објаснио је својим ученицима да када допусте да њихово светло сија то значи да подражавају Њега (видети 3. Нефи 18:24).

Говорећи о вођству у Цркви, старешина Џејмс Е. Фауст је, када је био члан Већа Дванаесторице, напоменуо: „Они који ће бити вође у овој Цркви морају поставити пример личне праведности. Они треба да траже стално вођство Светог Духа. Њихови домови и животи треба да буду у реду. Треба да буду поштени и да без одлагања плаћају своје рачуне. Морају бити примерни у свом понашању” (из Conference Report, окт. 1980. год., стр. 53; или *Ensign*, нов. 1980. год., стр. 36).

Старешина Дин Л. Ларсен, који је тада био члан председништва Седамдесеторице, објаснио је: „Од оних који примају јеванђеље очекује се да покажу плодове у својим животима, не само због своје користи и благослова, него и због привлачења других истини . . .

. . . На значајан начин њихови животи ће показати плодове јеванђеља и рукоположити

их као светионик свима који траже светло и истину” (из Conference Report, окт.

1985. год., стр. 85; или *Ensign*, нов. 1985. год., стр. 68).

Председник Гордон Б. Хинкли је написао: „По својој природи истинско вођство носи са собом терет да се буде пример . . . Ако вредности нису успостављене и не држе се на врху, понашање по нивоима је озбиљно угрожено и поткопано. Заиста, у свакој организацији где је такав случај - било у породици, удружењу, друштву или држави - вредности које се занемарују временом ће нестати” (*Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* [2000. год.], стр. 170).

Вође су способније да помогну људима када се они труде да оличе Спаситељев живот и учења. Господ је наставио од благодати до благодати док није постао савршен (видети УИЗ 93:13). Његове особине обухватале су знање, моћ, правду, расуђивање, љубазност, милост, стрпљење, истину, понизност, кроткост, покорност, учтивост, благост, мудрост, самоодрицање, послушност, преданост поштовању нашег избора, самилост, неустрашивост, исправност, и ведрину. (Напомена: Свака од ових особина може бити тема лекције.)

Вође које развијају те особине знаће како да јасно комуницирају са онима које воде, воле их без покушаја да их контролишу, радују се због њихове добротe и остварења, и одолевају Сотониним искушавањима. Када не следимо пример Исуса Христа, излажемо се опасности да обесхрабримо људе да дођу Христу. Као што је Алма објаснио свом тврдоглавом сину: „Гле, о сине мој, колико безакоња ти изазва међу Зорамцима, јер кад видеше понашање твоје не хтедоше да верују речима мојим” (Алма 39:11).

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Замолите студенте да анализирају значење Спаситељеве изјаве: „Ја сам видело свету” (Јев. по Јовану 8:12) и поразговарајте о томе као разред (такође видети Јев. по Јовану 9:5; 3. Нефи 9:18; 11:11; Етер 4:12; УИЗ 11:28; 12:9; 45:7; 88:5-13).

Зашто вође Цркве и породице треба да и сами живе по јеванђеоским начелима, а не да само подстичу друге да тако чине?

Поразговарајте као разред о карактерним цртама које је Спаситељ изложио и напишите их на табли. Питајте како ће нам развијање тих црта у нашим животима помоћи да постанемо боље вође. Поразговарајте о томе шта се у Јев. по Матеју 16:24 и Алми 39:11 подучава о важности примера.

Посведочите студентима да када следе Спаситељев пример, они одражавају Његово светло које други следе. Подсетите студенте да као и Он и ми морамо расти од благодати до благодати (видети УИЗ 93:13; такође видети 2. Нефи 28:30).

ИЗВОРИ ЗА УЧИТЕЉА

Председник Гордон Б. Хинкли,

председник Цркве

„A Prophet's Counsel and Prayer for Youth,” Ensign, јан. 2001. год., стр. 2-11; или New Era, јан. 2001. год., стр. 4-15

Мислим да никада раније у овој Цркви није било састанка попут овог. Има вас толико вечерас. Како добро изгледате.

Неки од вас су дошли са сумњама. Неки су дошли са великим ишчекивањима. Желим да знате да сам био на својим коленима да замолим Господа да ме благослови моћу и способношћу и речима како бих могао допрети до ваших срца.

Изван ове сале налази се стотине хиљада других који учествују са нама. Сваком од вас желим добродошлицу. Срећан сам због ове изванредне прилике да вам се обратим, и ја схватам како је то важно.

Сада сам стар - имам више од 90 година. Живео сам дуго и живео сам са великом љубављу према младим мушкарцима и младим женама ове Цркве. Ви сте заиста дивна група. Говорите различитим језицима. Представљате део велике породице. Али сте такође појединци, свако са сопственим проблемима, свако са жељом да добије одговор на оно што вас збуњује и брине. Колико вас волимо и стално се молимо да вам дух помогне. Ваши животи су испуњени тешким одлукама, сновима, надама и жудњом да нађете оно што ће вам донети мир и срећу.

Некада давно, пре много времена, и ја сам био ваших година. Нисам бринуо због дроге и порнографије, јер тада нису били доступни. Бринуо сам због школе и где ће она водити. Било је то време тешке економске кризе. Бринуо сам се како ћу зарадити за живот. Служио сам мисију после завршетка факултета. Отишао сам у Енглеску. Путовали смо возом до Чикага, пресели у аутобус у граду и отишли у Њујорк, где смо ухватили пароброд до Британских острва. Док смо се возили аутобусом у Чикагу, једна жена је упитала возача: „Која је то зграда испред?” Одговорио је: „Госпођо, то је управа Чикашког министарства трговине. Сваке седмице неки човек, који је изгубио своје богатство, скочи са једног од тих прозора. Нема више за шта да живи.”

Таква су била та времена. Била су лоша и опасна. Нико ко није живео у то време никада га неће разумети у потпуности. Свим срцем се надам да никада више нећемо имати ништа слично.

Ево, налазите се на прагу зрелости. И ви бринете због школе. Бринете због брака. Бринете због многих ствари. Обећавам вам да вас Бог неће напустити ако будете ходали Његовим путем уз вођство Његових заповести.

Ово је је време великих прилика. Тако сте срећни што живите. Никада у историји човечанства живот није био испуњен са толико прилика и изазова. Када сам се ја родио, просечни очекивани животни век за мушкарца или жену у Сједињеним Државама и осталим западним земљама био је 50 година. Сада је више од 75 година. Можете ли то замислити? У просеку можете очекивати да живите барем 25 година дуже од неког ко је живео 1910. године.

Ово је доба експлозије знања. На пример, када сам ја био ваших година није било антибиотика. Сви ови дивни лекови откривени су и усавршени недавно. Неке од великих несрећа нестале су са земље. Мале богиње су некада односиле читаву популацију. То је заувек прошло. То је чудо. Дечја парализа је некада представљала ужасан страх за сваку мајку. Сећам се посете једном човеку са дечјом парализом у државној болници. Био је у великим челичним плућима која су покретала његова плућа док су пумпала горе доле. За њега није било наде; није могао сам да дише. Умро је оставивши своју жену и децу. Та ужасна болест је сада нестала. И то је било чудо. А тако је и са другим стварима.

Наравно да се суочавате са изазовима. Свака генерација која је икада ходала земљом суочавала се са изазовима. Цело вече можемо провести говорећи о њима. Али од свих изазова са којима смо се суочавали у прошлости, верујем да се са овима са којима се данас суочавамо можемо много лакше носити. Кажем то због тога што је то могуће. Они у великој мери укључују личне одлуке у вези са понашањем, али те одлуке се могу донети и следити И када се то догоди, изазов је иза нас.

Претпостављам да већина вас похађа школу. Задовољан сам што имате ту прилику и ту жељу. Надам се да марљиво учите и да су ваше велике амбиције да добијете најбоље оцене из својих различитих предмета. Надам се да ће ваши наставници бити великодушни према вама

и да ће вам ваше студије пружити врхунско знање и одлично образовање. Не бих вам могао пожелети ништа боље у вашем школовању.

Вечерас ћу вашим наставницима препустити давање петица за које се надам да их заслужујете. Ја желим да вам говорим о томе шта можете бити. Ви добијате петице, а ја ћу вам говорити о томе шта можете бити

1. *Будите захвални.*
2. *Будите паметни!*
3. *Будите чисти.*
4. *Будите верни.*
5. *Будите понизни.*
6. *Будите у молитви . . .*

Будите захвални. У енглеском језику постоји реч која вероватно значи више од других. Та реч је „хвала.” Слична реч налази се у сваком језику, као на пример *gracias, merci, danke, obrigado, domo.*

Навика да се каже хвала је одлика образованог мушкарца или жене. Са ким Господ није задовољан? Он наводи оне који не признају у свему руку Његову (видети УИЗ 59:21). То јест, оне који ходају без изражавања захвалности. Ходајте са захвалношћу у својим срцима, драги моји пријатељи. Будите захвални за дивне благослове које имате. Будите захвални за изванредне прилике које имате. Будите захвални за своје родитеље који веома брину о вама и који су радили веома напорно за ваше издржавање. Покажите им да сте захвални. Захвалите се вашој мајци и оцу. Захвалите се својим пријатељима. Захвалите се својим наставницима. Изразите захвалност свима који вам учине неку услугу или вам помогну на неки начин.

Захвалите се Богу за Његову доброту према вама. Захвалите се Свемогућем за Његовог Љубљеног Сина, Исуса Христа, који је за вас учинио оно што нико други на овом свету није могао. Захвалите Му се за Његов велики пример, за Његова изванредна учења, за Његову испружену руку спремну да подигне и помогне. Размислите о значају Његовог помирења. Читајте о Њему и Његове речи у Новом Завету и у 3. Нефију у Мормоновој књизи. Читајте

их у миру, а затим размишљајте о њима. Изливајте своје срце вашем Оцу на Небу у захвалности за дар Његовог Љубљеног Сина.

Захвалите се Господу за Његову чудесну Цркву обновљену у овом величанственом историјском периоду. Захвалите Му за све што вам она пружа. Захвалите Му за пријатеље и вољене, за родитеље, браћу и сестре, за породицу. Нека дух захвалности води и благосиља ваше дане и ноћи. Радите на томе. Открићете да ће донети дивне резултате.

Бити бр. 2 - *будите паметни.*

Крећете се у најконкурентнијем добу које је свет икада познавао. Све око вас је такмичење. Потребно вам је сво образовање које можете добити. Жртвујте ауто; жртвујте све што је потребно да бисте се квалификовали за рад у овом свету. Овај свет ће вас у великој мери платити онолико колико мисли да вредите, а ваша вредност ће се увећати када стекнете образовање и умешност у вашем изабраном пољу.

Ви припадате Цркви која подучава важности образовања. Имате овлашћење од Господа да образујете своје умове и своја срца и своје руке. Господ је рекао: „Марљиво учите . . . о ономе што је на небу и на земљи, и под земљом; о ономе што је било, што јесте, што ускоро мора доћи; о ономе што је код куће, што је у туђини; о ратовима и заплетима међу народима и судовима који су над земљом; а тако и знање о земљама и царствима - да бисте се у свему припремили” (УИЗ 88:78-80).

Имајте на уму да то нису моје речи. То су речи Господа који вас воли. Он жели да обучите своје умове и руке да постану утицај добра док идете напред са својим животима. И док тако будете чинили и док будете деловали часно и са вештином, донећете Цркви част, јер ће се према вама односити као према мушкарцима или женама од интегритета и способности и савесног начина рада. Будите паметни. Не будите глупи. Не можете обмањивати нити варати друге, а да не обманете или варате себе.

Пре много година радио сам за железницу у главним канцеларијама у Денверу. Био сам задужен за оно што се називало чеони саобраћај. Било је то у време када су се сви возили

путничким возовима. Једног јутра сам примио позив од свог колеге у Њуарку, у Њу Џерсију. Рекао је: „Тај и тај воз је стигао, али нема вагона са пртљагом. 300 путника је негде изгубило свој пртљаг и сада су бесни.”

Одмах сам кренуо на посао да откријем где је можда нестао. Открио сам да је био прописно натоварен и прописно припремљен у Оукланду, у Калифорнији. Померен је на нашу железничку пругу у Солт Лејк Ситију, одвежен у Денвер, па до Пуебла, постављен на други колосек и померен за Сент Луис. Тамо је требало да га усмере на другу пругу која би га одвела до Њуарка, у Њу Џерсију. Али неки непромишљен скретничар на маневарској станици у Сент Луису померио је мали комад челика само за осам центиметара, тачку скретнице, затим је повукао полуку за одвајање вагона. Открили смо да је пртљажни вагон који је требало да буде у Њуарку, у Њу Џерсију, био у ствари у Њу Орлеансу, Луизијана - 1500 миља удаљен од свог одредишта. Помак скретнице за само осам центиметара у маневарској станици Сент Луис од стране непромишљеног радника поставио га је на погрешан колосек, и раздаљина од његовог право одредишта драматично се повећала. Тако је и са нашим животима. Уместо да следимо постојан курс, неким погрешним идејама бивамо одвучени у другом правцу. Помак од нашег првобитног одредишта може бити тако мали, али ако наставимо тај веома мали помак постаје велики размак и ми се на крају налазимо далеко од места у које смо желели да идемо.

Да ли сте икада видели неку од оних фармерских капија ширине 5 метара? Када се отвара, отвара се у великом луку. Шарке на крају капије се крећу увек тако незнатно, док сама капија отварањем описују велики лук. То су мале ствари око којих се живот окреће, а чине велику разлику у нашим животима, драги моји пријатељи.

Будите паметни. Господ жели да образујете своје умове и руке, које год поље да изаберете. Било да је у питању поправка фрижидера, или рад вештог хирурга, за то се морате школовати. Тежите најбољем расположивом школовању. Постаните радник од интегритета у свету који лежи пред вама. Понављајте, донећете част

Цркви и бићете великодушно благословени због тог школовања.

Не може бити сумње, апсолутно никакве, да се то образовање исплати. Не правите кратак спој у вашим животима. Ако то учините, стално ћете изнова плаћати због тога.

Бити бр. 3 - *будите чисти*. Живимо у свету који је испуњен прљавштином и запуштеношћу, у свету који смрди од зла. Свуда је око нас. На телевизији је. У филмовима. У популарној литератури. На интернету. Не можете себи дозволити да га гледате, драги моји пријатељи. Не можете дозволити себи да вас тај поган отров дотакне. Клоните га се. Избегавајте га. Не можете изнајмити видео траке и гледати их док приказују понижавајуће ствари. Ви млади мушкарци који имате Божје свештенство не можете ту прљавштину мешати са светим свештенством.

Избегавајте ружне речи. Не узимајте узалуд име Господње. Уз грмљавину са Синаја прст Господњи је написао на каменим плочама: „Не узимај узалуд имена Господа Бога својега” (2. Књ. Мојсијева 20:7).

Није обележје мушкости немарно коришћење имена Свемогућег или Његовог Љубљеног Сина на лакомислен и неозбиљан начин, како што су многи склони да чине.

Пажљиво бирајте пријатеље. Они су ти који ће вас водити у једном или другом правцу. Сви желе пријатеље. Свима су потребни пријатељи. Нико не жели да буде без њих. Али никада не губите из вида да су ваши пријатељи ти који ће вас водити путем који ћете следити.

Мада треба да се пријатељски понашате према свим људима, са великом пажњом бирајте оне које желите у својој близини. Они ће бити ваша заштита у ситуацијама у којима ћете се питати шта да изаберете, а ви заузврат можете спасити њих.

Будите чисти. Не губите своје време на штетну забаву. Недавно је у долини Солт Лејка једна путујућа група одржала представу. Рекли су ми да је била прљава, блудна и зла у сваком погледу. Млади људи у овој заједници платили су између 25 и 35 долара за улазницу. Шта су добили за тај новац? Једино заводљив глас

који их је мамио у правцу љигавих ствари у животу. Молим вас, драги моји пријатељи, да се клоните таквих. Неће вам помоћи. Само вас могу повредити.

Недавно сам говорио вашим мајкама и очевима. Између осталог, говорио сам им о тетоважи.

Која творевина је величанственија од људског тела? Каква је то чудесна ствар као крунско дело Свемогућег.

Павле је, у посланици Коринћанима, рекао: „Не знате ли да сте ви црква Божја, и Дух Божји живи у вама?”

Ако поквари ко цркву Божју, поквариће њега Бог: јер је црква Божја света, а то сте ви” (1. Посл. Коринћанима 3:16-17).

Да ли сте икада размишљали о томе да је ваше тело свето? Ви сте Божје дете. Ваше тело је Његова творевина. Да ли бисте унаказили ту творевину приказима људи, животиња и речи на својој кожи?

Ако имате тетоваже, уверавам вас да ће доћи време када ћете жалити због својих поступака. Не могу се опрати. Трајне су. Могу се уклонити једино скупим и болним поступком. Ако сте тетовирани, вероватно ћете то остатак живота носити са собом. Верујем да ће доћи време када ће вам бити непријатно због тога. Избегавајте то. Ми вас, као ваша браћа која вас воле, молимо да се не односите са непоштовањем према телу које вам је Господ дао.

Поменуо бих минђуше и прстење који се стављају на друге делове тела. Нису мужевни. Нису привлачни. Ви младићи изгледате боље без њих, а верујем и да се осећате боље без њих. Што се тиче младих жена, не треба да гомилате алке по целим ушима. Један пар скромних минђуша је довољан.

Поменуо сам те ствари јер се и оне тичу ваших тела.

Како је заиста лепа дотерана млада жена која је чиста у телу и духу. Она је Божја ћерка којом Вечни Отац може да се поноси. Како је наочит младић који је дотеран. Он је Божји син, достојан да има Божје свештенство. Нису му потребне тетоваже или минђуше на телу. Сви чланови Првог председништва и Већа

Дванаесторице уједињени су у савету против ових ствари.

И док говорим о таквим стварима желим да поново скренем пажњу на порнографију. Она је у Сједињеним Државама постала индустрија вредна 10 милијарди долара, где се неколицина људи богати на рачун хиљаде и хиљаде оних који су жртве. Клоните је се. Она узбуђује, али ће вас уништити. Изопачиће ваша осећања. Изазваће у вама апетит који ћете тежити да утолите на сваки начин. И не покушавајте да стварате пријатељства преко интернета и соба за четовање. Могу вас сурвати у амбис жалости и горчине.

Морам нешто рећи и о забрањеним дрогама. Знате шта мислим о њима. Није ме брига која врста је у питању. Уништиће вас ако их користите. Постаћете њихов роб. Једном када паднете под њихову моћ, учинићете све да набавите новац да купите још.

Био сам пренеражен када сам гледајући телевизију сазнао да су деца у 20 процената случајева сазнала за дроге преко својих родитеља. Не могу разумети глупост тих родитеља. Какву будућност своје деце осим ропства могу да виде у њима? Забрањене дроге ће потпуно уништити оне који су постали зависни од њих.

Мој савет, моја молба вама дивним младим мушкарцима и женама је да их се клоните. Не треба да експериментишете са њима. Погледајте око себе и видите утицај који су имале на друге. Нема потреба да их ниједан дечак или девојчица, или млади мушкарац или млада жена светаца последњих дана чак и пробају. Будите чисти од тих халуциногена и супстанци које стварају зависност.

А сада само још реч о најчешћем и најтежем од свих проблема са којима се суочавате ви млади мушкарци и жене. То је однос који имате једни са другима. Упуштате се у један од најмоћнијих људских инстинката. Једино га можда превазилази воља за животом.

Господ је учинио да будемо привлачни једни другима због велике сврхе. Али та привлачност постаје као буре барута уколико се не држи под

контролом. Дивна је када се са њом поступа исправно. Смртоносна када измакне контроли.

Из тог разлога Црква је против раног састајања. То правило није осмишљено да би вас на неки начин повредило. Осмишљено је да вам помогне и тако ће и бити ако га се будете придржавали.

Стално састајање у раном узрасту често води до трагедије. Студије су показале да што се дуже младић и девојка састају, вероватније је да ће упасти у проблем.

Боље је, пријатељи моји, састајати се са различитим друговима и другарицама док не budete спремни за брак. Лепо се проводите, али клоните се блискости. Држите руке себи. Можда неће бити лако, али је могуће.

Ви младићи који планирате одлазак на мисију, морате схватити да вас сексуални грех може удаљити од те прилике. Можда мислите да га можете сакрити. Дуго искуство је показало да не можете. Да бисте служили успешну мисију морате имати Духа Господњег, а прикривена истина се не меша са тим Духом. Пре или касније осетићете се присиљеним да исповедите раније преступе. Сер Галахад је добро рекао: „Моја снага је снага десеторице јер ми је срце чисто” (*Alfred, Lord Tennyson, Sir Galahad* [1842. год.], st. 1).

Моји драги млади пријатељи, у вези са сексом, знате шта је исправно. Знате када ходате опасним тлом, када је тако лако спотаћи се и клизнути у јаму преступа. Ја вас молим да будете пажљиви, да се безбедно повучете од стрмине греха са које је тако лако пасти. Држите себе чистима од мрачног и разочаравајућег зла сексуалног преступа. Хођајте у сунчаној светлости оног мира који долази од послушности Господњим заповестима.

А сада, ако има оних који су прекорачили ту линију, који су већ преступили, има ли наде за вас? Наравно да има. Где је истинско покајање ту је и опроштај. Тај процес почиње молитвом. Господ је рекао: „Ко год се обрати од греха својих, њему је опроштено, и ја, Господ, их се не сећам више” (УИЗ 58:42). Поделите свој терет са родитељима, ако можете. А свакако их

исповедите свом бискупу који је спреман да вам помогне.

Моје следеће бити - *будите верни*.

Шекспир је рекао: „Буди веран себи; и онда мора следити, као што ноћ следи дан, да не можеш бити неискрен према ниједном човеку” (*Hamlet*, I, iii, 78-81). Имате изванредно наслеђе. Имате велико залеђе племенитог порекла. Многи од вас су потомци пионира, од којих су на стотине и хиљаде умрле за сведочанство о истинитости овог дела. Ако би вас погледали, молили би вас: „Будите верни. Будите одани. Будите одани оној вери коју су наши родитељи ценили, одани истини због које су мученици страдали. Рекли би: „Веро наших очева, света веро, бићемо ти одани до смрти” (*Hymns*, nos. (254 и 84).

И они међу вама који не воде порекло од пионира, припадају Цркви која је ојачала због оданости и непоколебљиве привржености њених чланова кроз генерације. Како је чудесно припадати друштву чији су циљеви племенити, чија су остварења изванредна, чије дело је уздижуће, чак херојско. Будите верни Цркви у свим околностима. Дајем вам обећање да вас власти ове Цркве никада неће водити погрешним путем. Водиће вас путем среће.

Ви који сте чланови ове Цркве морате јој бити одани. То је ваша Црква. Ви имате исто тако велику одговорност у вашем подручју деловања као што ја имам у свом подручју деловања. Она припада вама као што припада и мени. Пригласили сте њено јеванђеље. Преузели сте на себе завет у водама крштења. Обновљате га сваки пут када узимате причешће. Ти завети биће допуњени када се венчате у храму. Не можете их узимати олако. Сувише су важни. То је управо Божје дело осмишљено да оствари бесмртност и вечни живот за Његове синове и ћерке.

Ходајте у вери пред Њим са погледом на горе, поносни због свог чланства у овом великом делу и царству које је Он обновио на земљи у овом последњем раздобљу пунине времена. Зашто? Да вам донесе срећу.

Будите верни својим уверењима. Знате шта је исправно а шта погрешно. Знате када по-

ступате пристојно. Знате када пружате потпору исправном циљу. Будите одани. Будите исправни. Будите верни, моји вољени помоћници у овом великом царству.

Бити бр. 5 - *будите понизни*.

У вашим животима нема места дрскости. Нема места уображености. Нема места за самољубље. Треба да обавимо велико дело. Треба да остваримо нешто. Потребно нам је усмерење у потрази за образовањем. Потребна нам је помоћ када бирамо вечног сапутника.

Господ је рекао: „Понизан буди, а Господ, Бог твој, ће те водити за руку и услишити молитве твоје” (УИЗ 112:10).

Какво изванредно обећање се налази у овој изјави. Ако нисмо уображени и дрски, ако смо понизни и послушни, онда ће нас Господ водити за руку и одговорити на наше молитве. Шта више можемо тражити? Нема ничега што се може упоредити са тим.

У великој Беседи на Гори, Спаситељ је подучавао: „Благо кроткима, јер ће наследити земљу” (Јев. по Матеју 5:5).

Верујем да су кротки и понизни они који су спремни за подучавање. Спремни су да уче. Спремни су да слушају шаптаје тихог, тананог гласа за вођство у својим животима. Господњу мудрост стављају изнад сопствене.

А то ме доводи до мог последњег бити - *будите у молитви*.

Не можете то учинити сами. Гледам у ову огромну заједницу, и знам да сте млади људи који се моле, који се спуштају на своја колена и разговарају са Господом. Ви знате да је Он извор сваке мудрости.

Потребна вам је Његова помоћ, и ви знате да вам је потребна Његова помоћ. Не можете то учинити сами. Схватићете то и разумети много боље како године буду пролазиле. Дакле, живите тако да са мирном савешћу можете разговарати са Господом. Спустите се на своја колена и захвалите Му за Његову доброту према вама и изразите Му праведне жеље свог срца. Чудо свега тога је да Он чује. Он одговора. Он одговара - можда не увек онако

како бисмо желели да одговори, али не сумњам да одговара.

Имате тако огромну одговорност, ви млади мушкарци и жене. Ви сте производ свих претходних генерација. Све што имате од тела и ума пренесли су вам ваши родитељи. Једнога дана и ви ћете постати родитељи и пренети на будуће генерације квалитете тела и ума које сте примили у прошлости. Не прекидајте ланац генерација ваше породице. Чувајте га сјајним и јаким. Толико тога зависи од вас. Тако сте драгоцени. Толико сте важни за ову Цркву. Не би било исто без вас. Стојте усправни, поносни због свог наслеђа као синови и ћерке Божје. Тражите од Њега разумевање и вођство. Хођајте у складу са Његовим поукама и заповестима.

Можете се лепо проводити. Наравно да можете! Желимо да се забављате. Желимо да уживате у животу. Не желимо да будете извештачени. Желимо да будете чврсти и ведри, да певате и плешете, да се смејете и будете срећни.

Али чинећи тако, будите понизни и у молитви, и осмеси небески ће почивати на вама.

Не бих за вас желео ништа боље од тога да ваши животи буду плодни, да ваша служба буде посвећена и добровољно дата, да допринесите знању и добробити света у ком живите, и да то чините понизно и верно пред Богом. Он вас воли. Ми вас волимо. Желимо да будете срећни и успешни, да дате значајан допринос свету у ком ћете живети и напредовању овог великог и величанственог дела Господњег.

Дакле моја браћо и сестре, то су моји савети - будите захвални, будите паметни, будите верни, будите понизни, будите у молитви.

А сада, у закључку, износим молитву за вас.

О Боже, наш Вечни Оче као Твој слуга клањам Ти се у молитви за ове младе људе расејане земљом, који су се вечерас окупили свуда. Молим те да се са наклоношћу насмешиш на њих. Молим те да их слушаш када подижу своје гласове Теби. Молим те да их нежно водиш у смеру који треба да следе.

Молим те да им помогнеш на путу истине и праведности и чуваш их од зала света. Благослови их да буду некада срећни некада озбиљни, да могу уживати у животу и пити из његове пунине. Благослови их да могу ходати прихватљиви пред Тобом као Твоји цењени синови и кћери. Свако од њих је Твоје дете са способношћу да чини велике и племените ствари. Држи их на високом путу који води ка достигнућу. Сачувај их од грешака које би их могле уништити. Ако згреше, опрости им њихове преступе, и врати их на путеве мира и напретка. За те благослове понизно се молим са захвалношћу за њих и призивам твоје благослове на њих са љубављу и приврженошћу, у име Онога који носи терете наших греха, самог Господа Исуса Христа, амен.

ПОМОЋ У ПОДУЧАВАЊУ

- Наведите 6 бити председника Хинклија, и зашто су значајни?
- Која начела вођства можемо научити из говора председника Хинклија? (пре свега видети његову молитву за омладину). Зашто су та начела важна?
- Зашто је захвалност важна за Господње слуге? Шта вођа може да учини да би надахнуо захвалност према Господу?
- Председник Хинкли је споменуо капију на шаркама. Шта би шарка могла представљати у вођству? Шта би могла представљати капија? Како нам та илустрација може помоћи као вођама?
- Како се можемо усредсредити на наше образовање и побољшање наших способности?
- Који савет председник Хинкли даје о пријатељима? Зашто је тај савет важан?
- Које су неке од ствари које *треба* и које *не треба* чинити из одсека „Будите чисти” у говору председника Хинклија?
- Зашто је понизност важна за вођство у царству?
- Коју улогу молитва треба да има у вођству? Зашто?

УЧЕЊЕ НАШИХ ДУЖНОСТИ ВОЂА

Господ је рекао да свако упозна своју дужност и марљиво ради у служби на коју је постављен (Видети УИЗ 107:99).

НАЧЕЛО ВОЂСТВА

Вође Цркве и породице морају разумети своје дужности како би помогли да они којима служе приме благослове јеванђеља.

КОНЦЕПТИ ЛЕКЦИЈЕ

1. Вође су делотворније када науче дужности које иду уз њихов положај.

КОНЦЕПТ БР. 1. ВОЂЕ СУ ДЕЛОТВОРНИЈЕ КАДА НАУЧЕ ДУЖНОСТИ КОЈЕ ИДУ УЗ ЊИХОВ ПОЛОЖАЈ.

НАПОМЕНА

У учењу и заветима 107:99-100, Господ саветује све да науче своју дужност. Ти стихови усмеравају оне који служе у службама у свештенству, али дух овог савета се односи на све. Старшина Ричард Л. Еванс, који је био члан Већа Дванаесторице, је подучавао: „Нашој породици, Цркви, заједници, држави, Божјем царству, боље служе најбоље припремљени људи. Припрема и знање, уз верност, бесконачно су бољи од саме верности. А они који се повлаче из безначајних разлога, они који престају да уче, они који не настављају да се труде да увећају своју способност, верујем да не извршавају своју дужност у потпуности” (из Conference Report, окт. 1966. год., стр. 55).

Свака улога вођства има јединствене дужности. Те дужности можемо научити из приручника, од наших вођа, других који су служили у тој служби, са састанака обуке, личног запажања, тражењем Духа, проучавањем Светих писама и молитвом.

Позиви на положаје вођства дају људима прилику да уче и вежбају различите способности као што су „процена могућности, планирање времена, делегирање и мотивисање других. Међутим, све црквене вође подстичу се да се првенствено усредсређују на људе, да напасају

овце Господњег стада, да упознају и воле чланове, да слушају, воле и помажу у личним потребама. [Председник Дејвид О. Мекеј је рекао:] ‘Дужност вођа је . . . да подучавају чланове да воле - не вођу или учитеља, него јеванђеоску истину’ [из Conference Report, Oct. 1968, стр. 143-144]. Да би то учинили вође се често саветују да траже духовне дарове разборитости и мудрости (cf. Јев. по Луци 12:12; УИЗС 84:85)” (из Daniel H. Ludlow, изд., *Encyclopedia of Mormonism*, 5. књ. [1992. год.], 2:818).

Људи морају научити своје дужности и оно што други очекују од њих. На пример, председник разреда може бити одговоран за исказивање добродошлице студентима разреда, састајање са учитељима и другим службеницима разреда ради планирања активности, обучавање других службеника у разреду, слављење рођендана чланова разреда, пружање подршке члановима разреда који имају изазове или не присуствују, и тако даље.

Као вође породице, родитељи су одговорни за сопствену добробит и добробит своје деце. Њихове дужности обухватају смернице наведене у „Породица: Проглас свету” (*Ensign*, нов. 1995. год., стр. 102).

Вође помоћних организација и свештенства одговорне су да они којима служе приме благослове јеванђеља. Њихове дужности обухватају састанке, надзирање домова или кућно подучавање, извештаје другим вођама, саветовање, интервјуисање, припремање буџета, позивање

људи да служе, управљање пројектима служења и уопште помагање да њихове организације добро функционишу. Основна одговорност вођа свештенства и помоћних организација је да подржавају и подстичу родитеље у њиховој дужности да подучавају јеванђеље у дому.

Вође Цркве и породице углавном треба да развију способности као на пример:

- Процена избора
- Доношење одлука
- Планирање времена за активности
- Време за планирање буџета
- Делегирање одговорности
- Мотивисање
- Усредсређивање на људе уместо на задатке
- Комуницирање са онима којима служе и са осталим вођама
- Подучавање
- Усредсређено слушање
- Упознавање људи и показивање љубави према њима
- Помагање људима у њиховим личним потребама
- Подучавање људи да воле јеванђеоске истине
- Коришћење духовних дарова као што су разборитост и мудрост
- Рад у оквиру ограничења у вези са доктрином и правилима

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Питајте два или три студента коју врсту рада обављају њихови родитељи да би издржавали своје породице. Или, ако су ваши студенти главе породице, можете их питати које послове они обављају. Поразговарајте о томе које су особине, знање, или ставови потребни за те послове.

Истакните да сваки члан треба да се припреми да постане вођа у Цркви или породици. Свака улога вођства има своје јединствене дужности.

Питајте зашто је важно да вође науче своје дужности. Зар за вође није довољно да буду само добри људи и да се труде да помажу другима?

Заједно са студентима наведите неке од дужности различитих положаја вођства у Цркви и породици. Поразговарајте о томе како учимо те дужности. Подстакните студенте да науче све своје дужности кад год се буду налазили на положају вођства.

Направите списак дужности председнице Потпорног друштва. Направите други списак дужности председника већа старешина. Истакните да можемо да направимо сличне спискове за сваки положај вођства у Цркви и породици. Истакните колико је важно да вође науче своје дужности како би биле корисне слуге.

Прегледајте неке од начина на које учимо наше дужности вођа.

Поставите питање шта је то што нас може задржати да научимо наше дужности вођа и поразговарајте о томе како можемо савладати те препреке.

Подсетите студенте на велике благослове који долазе онима који помажу другима да приђу Исусу Христу (видети УИЗ 18:15-16).

ИЗВОРИ ЗА УЧИТЕЉА

Старешина Даллин Х. Оукс, из Већа Дванаесторице апостола

„Parental Leadership in the Family,” Ensign, јуни 1985. год., стр. 7-11

Захвалан сам за ову прилику да говорим родитељима у Цркви о родитељском вођству у породици. Упућујем своје напомене свим родитељима, младим и старим. Говорим онима који морају сами играти своју родитељску улогу, а говорим и онима који су у срећном браку подједнако подјармљени.

Не можемо претерати у истицању значаја родитељства и породице. Основа Божјег управљања је вечна породица. Наша теологија започиње са небеским родитељима, а наша највећа тежња је да и сами достигнемо тај статус. Јеванђеље Исуса Христа је план нашег Небеског Оца за корист и спасење Његове духовне деце. Јеванђеоски план је омогућио наш

Старији Брат. Као земаљски родитељи ми учествујемо у јеванђеоском плану тако што обезбеђујемо тела за духовну децу Небеских Родитеља. Свечано потврђујемо да је пунина вечног спасења породична ствар. Заиста можемо рећи да се јеванђеоски план, настао на савету на небу, остварује преко наших земаљских породица и има своју судбину у нашим вечним породицама. Не изненађује што је Црква Исуса Христа светаца последњих дана позната као црква која се заснива на породицама.

Као родитељи у Сиону одговорни смо да своје потомство подучавамо јеванђељу Исуса Христа, укључујући потребу за држањем Божјих заповести и постизање спасоносних јеванђеоских обреда.

Сви ми желимо да побољшамо своја достигнућа као родитељи. Ниједан задатак није простији, а ипак ниједан није важнији. Председник Цозеф Ф. Смит дао нам је овај савет:

„Никада не треба да се обесхрабримо у оним свакодневним задацима које је Бог одредио као заједничку судбину људи. Свакодневни рад треба предузимати у духу радости и са мишљу и убеђењем да наша срећа и вечна добробит зависе од тога да добро урадимо оно што треба да радимо, оно што нам је Бог одредио за ужност.”

Председник Смит је применио то начело на родитељство као што следи:

Уствари, добро радити оно што је Бог одредио да буде заједничка судбина целог човечанства истинска је величина. Бити успешан отац или успешна мајка је важније него бити успешан генерал или успешан државник.

Успех у професији - чак и престижној - само је привремен, закључио је председник Смит, међутим успех као родитеља је „свеобухватна и вечна величина.” (*Gospel Doctrine*, 5. изд. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1939. год., стр. 285.).

Упркос важности нашег задатка, ово су тешка времена за родитеље. Стрес и проблеми савременог живота представљају велике проблеме за родитеље. На њих упућује горко-слатка дефиниција породице као „групе људи који имају кључеве исте куће.”

Популарни изрази „ослобођење жена” и „ослобођење мушкараца” наговештавају друге проблеме. Та врста „ослобођења” често подразумева ослобађање мушкараца и жена породичних одговорности. Мушкарци или жене који напуштају или занемарују своје породице могу бити ослобођени одговорности, али су затвореници греха. Шта год да се догоди у непосредној будућности, нико никада не може постићи истинско ослобођење или слободу избегавањем вечних одговорности. Вечна слобода захтева савесно испуњавање породичних одговорности.

Док проучавамо проповеди наших вођа у првом веку обновљене Цркве, погођени смо тиме како су ретко говорили о породичним одговорностима. Насупрот томе, то је честа тема подучавања у последње време. Зашто је тако?

У мом детињству на фарми, свако вече је било породично кућно вече, и није било телевизије да нас одвраћа од породичних активности. Мимо кратких сати у школи, што год се догађало током дана, догађало се под вођством породице. Обично смо фарму напуштали само два пута недељно - суботом због куповине и недељом због Цркве. То је био образац живота за већину чланова током првог века обновљене Цркве. У тим околностима било је мало потребе за редовним одржавањем породичне кућне вечери. И било је мало потребе да се нагласи истакнутост породице или важност породичних одговорности.

Данас веома мало наших младих има искуство са доследним активностима из ранијих времена у чијем је центру породица. Градски живот и савремен превоз олакшали су нашој омладини да своје домове користе као пансионе где спавају и повремено узимају оброк, али где има мало усмеравања њихових активности. Организоване рекреативне активности и брз превоз одвлаче младе људе изван родитељског надзора.

Начин на који чланови Цркве зарађују за живот такође отежава њихове родитељске улоге. У прошлим временима, породица је била јединица економске производње, организована и дисциплинована. Моји бака и дека са обе стране обрађивали су земљу, усмеравајући напоре своје деце на породична пољска добра

или сточарска gospodarства. Цела породица је радила заједно на производњи хране, одржавању домова и зарађивању новца за оно што је требало купити.

Данас релативно мало породица ради заједно у стварању дохотка. У овим временима већина породица су јединице економске *потрошње*, што не захтева већи степен организације и сарадње. У овим околностима, од родитеља се захтева посебан напор да раде са својом децом у заједничким настојањима, али је важно да чине тако.

Један од великих утицаја који је уједињавао породице у претходним временима било је искуство заједничке борбе у потрази за заједничким циљем - као што је обрађивање земље или успостављање бизниса. Ово начело је тако важно да је један писац предложио: „Ако породици недостаје заједнички проблем, изнајмите вука да урличе на вратима.” (*Time*, 15. дец. 1967. год., стр. 31.) Већина родитеља има довољно проблема без изнајмљивања додатних. Али они треба да их препознају и организују своје породице у заједничким напорима да их реше.

Породице се уједињују када заједно раде садржајне ствари. Деца треба да заједно раде под вођством родитеља. Заједничко запошљавање, чак и ванредно, је драгоценост. Тако је са породичном баштом. Заједнички пројекти за помагање другима такође су пожељни. Породице могу основати стални мисионарски фонд. Могу истраживати и писати породичну историју и делити је са другима. Могу организовати породична окупљања. Могу образовати чланове породице у основним вештинама живљења, укључујући управљање финансијама, одржавање имовине, и проширивање њиховог општег образовања. Учење језика је корисна припрема за мисионарску службу и савремен живот. Учитељи ових предмета могу бити родитељи или баке и деке или чланови шире породице.

Неки могу рећи: „Али немамо времена за то.” Што се тиче времена потребног да се уради оно што је заиста вредно труда, претпостављам да многи родитељи налазе да могу укључити своју породицу ако искључе телевизор. ТВ у домовима Сједињених Држава просечно ради седам сати дневно. (*USA Today*, 17. мај 1984. год.) Још конкретније, студија из 1984. године у вези са гледањем телевизије у

области где претежно доминира популација СПД показала је да је 70 процената испитаних - углавном одраслих - гледало телевизију три и више сати дневно. Скоро половина те групе гледала је ТВ пет и више сати.

Председник Дејвид О. Мекеј је подучавао:

„Дом је прво и најделотворније место за учење деце животним лекцијама: истини, части, врлини, самоконтроли; вредности образовања, поштености раду и сврси и повластици живота. Ништа не може заузети место које дом има у подизању и подучавању деце, и ниједан успех не може надоместити неуспех у дому.” (*Family Home Evening Manual 1968-1969*, стр. iii.)

Родитељи су главни учитељи. Своје најделотворније подучавање чине сопственим примером. Породични круг је идеално место за показивање и учење љубазности, праштања, вере у Бога и свако друго вежбање врлине јеванђеља Исуса Христа.

Отац председава и има основну одговорност у управљању домом, али родитељство је очигледно заједничка одговорност. Оба родитеља имају водећу улогу у подучавању своје деце, и обоје се морају саветовати и међусобно подржавати. У тим напорима родитељи треба да се сете чудесне слике свеће у огледалу од председника Кимбала: „Постоје два начина за ширење светлости: бити свећа или огледало које је одражава. Ми родитељи можемо и једно и друго.” (Из *Conference Report, Stockholm Sweden Area Conference 1974*. год., стр. 49.) У светом задатку подучавања Божје деце, родитељи треба да уједине и удруже своје напоре да би одагнали моћи таме из живота своје деце.

Породични круг је најбоља организација за спречавање себичности и самоповлађивања, оних опсесивних тема које изгледају као заводљиве мелодије савременог живота. Насупрот себичном индивидуализму који нас окружује, треба да тражимо модел нашег породичног живота по угледу на саможртвовање нашег Спаситеља. Он нас је подучавао да дајемо себе у међусобној служби. У својој великој завршној проповеди, цар Венијамин је рекао свом народу да подучавају своју децу „да ходају путевима истине и разборитости . . . [и] да љубе једни друге и да служе једни другима.” (Мосија 4:15.)

Не постоји људски однос који је примеренији таквим учењима од породице у којој родитељи заиста воле своју децу и улажу своје животе да би им служили. Родитељи треба да подучавају начела обновљеног јеванђеља, посебно обухватајући жртву нашег Спаситеља, Исуса Христа. Родитељи такође треба да подучавају мањим жртвама које подносе за своје породице. Ако се чини у исправном духу - примером као и поуком - то учење треба да помогне деци да више воле и поштују своје родитеље. Такође треба да припреми децу да и сама буду родитељи.

Родитељи подучавају, а породице уче заједно обављајући ствари.

Породице треба да се моле заједно, клекнувши увече и ујутру да изразе захвалност за благослове и молитве за заједничке интересе.

Породице треба да заједно служе Богу, учествујући у црквеним и породичним службама.

Породице треба да проучавају и уче заједно. У то треба да буде укључено групно читање и разговор о Светим писмима, и групно разматрање других важних тема, као што је примењено знање неопходно за функционисање у савременом свету.

Породице треба да раде заједно, као што је предложено раније. Породице треба и да се моле заједно, тако да се радосна рекреативна искуства повежу са активностима породице.

Породице треба да се саветују заједно, расправљајући о свему што се тиче породице и њених чланова.

Породице треба да једу заједно. Време obroка је природно време за окупљање породице и разговор. Срамота је да таква прилика буде изгубљена или непотпуна у породици која јуриша и чији чланови грабе храну и раштркају се у четири угла као да је породична кухиња шалтер за издавање брзе хране.

Породице треба да се укључе у бележење породичних обичаја и светих искустава. Такође треба да се окупљају за дељење таквих записа како би јачали породицу и њене чланове понаособ. Као што нас је председник Кимбал подсетио: „Приче надахнућа из наших живота и живота наших претходника . . .

представљају моћна средства за подучавање,” извор надахнућа за нас и наше потомство. (*Ensign*, јан. 1982. год., стр. 4.)

Уочљива је чињеница да је породично кућно вече идеално време за остваривање скоро сваке врсте породичног јединства. То је идеално место за заједничку породичну молитву, заједничко учење, заједничко саветовање, заједничку игру и чак заједнички рад. Већина нас то схвата, али питам се колико нас заиста користи породично кућно вече у његовом пуном потенцијалу . . .

Значај наших одговорности као родитеља открива се у овој пророчкој изјави председника Спенсера В. Кимбала.

„Долази време када ће само они који дубоко и активно верују у породицу бити у стању да сачувају своје породице усред сабирања зла око нас.” (*Ensign*, нов. 1980. год., стр. 4.)

У најважнијем задатку очувања наших породица потребна нам је сва помоћ коју можемо добити. У том напору имамо право на благослове са неба, и примимо их. Ми смо слуге нашег Господа и Спаситеља Исуса Христа и следимо Његову наредбу док тежимо да спроведемо наше свете одговорности родитеља у Сиону. Будимо марљиви и благословени у том настојању.

ПОМОЋ У ПОДУЧАВАЊУ

- Које су неке од главних одговорности родитеља као вођа породице?
- Које разлоге старешина Оукс износи као своје запажање да су вође ране Цркве мање од данашњих говориле о одговорностима породице?
- Шта по старешини Оуксу породице могу радити заједно да би биле уједињене?
- Према старешини Оуксу, који је најделотворнији начин да родитељи подучавају?
- Које су неке ствари које породице могу да раде заједно?
- Шта вође могу учинити да ојачају родитеље и дом као место за јеванђеоско подучавање и као лабораторију живота према Спаситељевим учењима?

СЛУЖЕЊЕ ОНИМА КОЈЕ ВОЛИМО

„А он им рече: цареви народни владају народом, а који њим управљају, зову се добротвори.

Али ви немојте тако; него који је највећи међу вама нека буде као најмањи, и који је старешина нека буде као слуга.

Јер који је већи, који седи за трпезом или који служи? Није ли онај који је за трпезом? а ја сам међу вама као слуга” (Јев. по Луци 22:25-27).

НАЧЕЛО ВОЂСТВА

Вође у Цркви и породици служе Господу служећи онима које воде.

КОНЦЕПТИ ЛЕКЦИЈЕ

1. Спаситељ је био савршени вођа и савршени слуга.
2. Ми треба да научимо да будемо вође које служе.
3. Можемо бити вође које служе када разумемо потребе људи којима служимо.

КОНЦЕПТ БР. 1. СПАСИТЕЉ ЈЕ БИО САВРШЕНИ ВОЂА И САВРШЕНИ СЛУГА.

НАПОМЕНА

Током смртничке мисије Исуса Христа, мајка Јована и Јакова је једном тражила за своје синове посебну милост. Исус је објаснио: „Знајте да кнезови народни заповедају народу, и поглавари управљају њима.

Али међу вама да не буде тако; него који хоће да буде већи међу вама, да вам служи.

И који хоће међу вама да буде први, нека вам буде слуга.

Као што ни син човечји није дошао да му служе него да служи, и да да ђ душу своју у откуп за многе (Јев. по Матеју 20:25-28).

После Његове последње пасхалне гозбе, Исус је опрао ноге својим апостолима, а потом их упитао: „Знаете ли шта ја учиних вама?

Ви зовете мене учитељем и Господом; и право велите: јер јесам.

Кад дакле ја опрах вама ноге Господ и учитељ, и ви сте дужни један другоме прати ноге.

Јер ја вам дадох углед да и ви тако чините као што и ја вама учиних.

Заиста, заиста вам кажем: није слуга већи од господара свога, нити је посланик већи од онога који га је послао” (Јев. по Јовану 13:12-16).

Као што је старешина Нил А. Максвел, члан Већа Дванаесторице, приметио: „Исус је савршено сажео вођу који је слуга” (*Even As I Am* [1982. год.], стр. 62). Исус је своју смртничку службу провео исцељујући, благосиљајући, подучавајући и служећи свима, без обзира на положај. Он је послуживао људима са становишта њихових најдубљих потреба. Спаситељ је, у својој проповеди о хлебу живота, приметио да су га многи људи следили због чуда која је изводио. Други су га следили јер им је дао хлеба и рибе. Спаситељ је знао да им је за негу њихових духова било потребно више од чудеса и хлеба. Позвао их је да једу „тела сина човечјег и пију крви његове,” обећавајући им да „који једе хлеб овај живеће заувек” (Јев. по Јовану 6:53, 58). Петар је, говорећи Дванаесторици, посведочио да је Исус заиста говорио „речи вечнога живота” (стих 68).

Председник Џејмс И. Фауст, саветник у Првом председништву, је подучавао: „Основне потребе човечанства . . . - самопоштовање, мир у души, лично задовољство - могу бити у потпуности задовољене верном послушношћу

Божјим заповестима. То је истина за сваког у свакој земљи или култури” (из Conference Report, апр. 1995. год., стр. 81; или *Ensign*, мај 1995. год., стр. 62).

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Прочитајте са својим разредом Јев. по Матеју 20:25-28; Јев. по Јовану 13:12-16 и питајте: Колико се вођство у Божјем царству разликује од вођства у свету? Поразговарајте о њиховим одговорима (видети одсек напомене).

Нека студенти потраже стихове са примерима служења Исуса или неког од Његових следбеника. Нека такође потраже стихове који објашњавају важност служења. Позовите их да поделе стихове које су пронашли.

Објасните да је Исус „савршено сажео” идеју о вођству које служи. Поразговарајте о томе како је Господње помирење највећи чин службе икада изведен.

КОНЦЕПТ БР. 2. МИ ТРЕБА ДА НАУЧИМО ДА БУДЕМО ВОЂЕ КОЈЕ СЛУЖЕ.

НАПОМЕНА

После Исуса Христа, неки од најбољих примера вођа које служе су древни и савремени пророци и мисионари. Цар Венијамин је подучавао свој народ важности службе: „Када сте у служби ближњему своме само сте Богу у служби” (Мосија 2:17). Амон је могао да подучава цара Ламонија и његов народ, јер је прво постао његов слуга (видети Алма 17-19). Старешина Нил А. Максвел је рекао о пророку Џозефу Смиту: „Да ли је Џозеф био вођа који служи? Доказано! Једна девојчица и њен брат борили су се у дубоком благу на свом путу до школе. Пророк Џозеф се ‘сагнуо и очистио благо са наших малих, отежалих ципела, узео је марамицу из свог џепа и обрисио наша сузама умрљана лица. Говорио нам је љубазним и утешним речима и радосне нас послао нашим путем за школу’ (*Juvenile Instructor*, 15. јан. 1892. год., стр. 67).

„У бекству од руље заједно са Џозефом, један младић је известио: Болест и страх исцрпели су ми снагу. Џозеф је морао да одлучи да ли да ме остави да ме зароби руља или да

доведе у опасност себе тако што ће ми помоћи. Изабравши ово последње, подигао ме је на своја широка рамена и носио ме повремено се одмарајући кроз мочвару и помрчину. Неколико сати касније избили смо на једини пут и ускоро стигли у безбедност. Џозефова херкуловска снага омогућила му је да ми спасе живот’ (*New Era*, дец. 1973. год., стр. 19)” (из Conference Report, окт. 1983. год., стр. 78; или *Ensign*, нов. 1983. год., стр. 56).

Старешина Л. Том Пери из Већа Дванаесторице рекао је о председнику Хауарду Хантеру: „Његова животна прича испуњена је извештајима о одлучности, достигнућу, вери и истинској хришћанској љубави. Он је инспирација свима нама. Он је наш пророк. Седимо крај његових ногу спремни да се гостимо мудрошћу овог истинског и верног слуге-вође” (из Conference Report, окт. 1994. год., стр. 23; или *Ensign*, нов. 1994. год., стр. 19).

Старешина Нил А. Максвел је написао: „Исус је савршени пример вође-слуге, и ако хоћемо да будемо као Он, такви морамо бити и ми.

Заиста, истинска вредност наших живота зависи од наше спремности да служимо другима” (*Even As I Am*, стр. 62).

Обрнуто, као што је старешина Расел М. Нелсон из Дванаесторице приметио, „тежња да постанемо господари уместо слуге . . . може уништити дух радника и дела” (из Conference Report, апр. 1996. год., стр. 19; или *Ensign*, мај 1996. год., стр. 15). *Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* [2000. год.], стр. 161).

Старешина Вон Ц. Федерстоун навео је карактеристике и вештине вођа које служе, које могу бити од помоћи. Погледајте његов списак у одељку Извор за учитеља за лекцију бр. 1 (стр. 4).

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Сваком студенту дајте примерак списка старешине Федерстоуна са карактеристикама вође-слуге (стр. 4). Поразговарајте са студентима о свакој карактеристици и о томе како нам њихово развијање може помоћи да постанемо боље вође у породици и Цркви.

Поделите студенте у мање групе. Нека свака група прочита Мосија 2. Објасните да ово поглавље садржи почетак последње проповеде цара Венијамина његовом народу. Кажите студентима да обратe пажњу на начине на које цар Венијамин пружа пример вође који служи и шта је он подучавао народ о међусобном служењу. Када заврше, поразговарајте о ономе што су научили о служењу вођа из живота и учења цара Венијамина.

КОНЦЕПТ БР. 3. МОЖЕМО БИТИ ВОЂЕ КОЈЕ СЛУЖЕ КАДА РАЗУМЕМО ПОТРЕБЕ ЉУДИ КОЈИМА СЛУЖИМО.

НАПОМЕНА

Вође су делотворније када разумеју потребе оних којима служе. Неке потребе су заједничке свима. Ако глад мучи стомак, ум се усредсређује на потребу за храном. Исто тако, ако су појединци болесни или им недостаје одећа, уточиште или приход, тешко се могу концентрисати на друге ствари.

Поред физичких потреба, људи имају менталне, емоционалне и духовне потребе. Појединцима генерално боље иде ако имају добре пријатеље, подршку породице, признање, осећај припадања достојној групи или делу, и осећај вредности.

Неке потребе се мењају током времена. На пример, млади углавном осећају притисак вршњака и потребу за друштвеним прихватањем више од старих. Остале потребе утичу на све, без обзира на године или околности. На пример, сви треба да знамо да Бог брине о томе шта се догађа у нашим животима.

Постоји много начина за увећање нашег разумевања потреба оних којима служимо. На пример, док читамо приче из Светих писама о томе како су Исус и Његове вође служиле људима, можемо поставити питања као што су: Како је тај вођа открио потребе људи? Како су људи саопштавали своје потребе вођи? Шта је вођа знао о њима што му је помогло да открије њихове потребе? О којим физичким потребама вође понекад морају да говоре пре него што могу да помогну људима да задовоље своје духовне потребе?

О потребама људи уопштено можемо се поучити читањем, посматрањем, присуством часовима вођства и молитвом. Такође се можемо осврнути на сопствене потребе и начине на које их задовољавамо.

Председник Гордон Б. Хинкли је објаснио: „Ако са љубављу и захвалношћу гледамо на Бога, и док служимо другима без очигледне награде за себе, појавиће се јачи осећај за служење према другим људским бићима, мање мислећи о себи, а више досежући према другима. Ово начело љубави је сама суштина добротe” (*Standing for Something*, стр. 9).

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Поразговарајте о материјалу који се налази у одељку напомене. Можете поставити питања попут:

- Које потребе треба да узмемо у обзир док радимо на томе да постанемо боље вође-слуге?
- Које посебне потребе имају млади људи које њихове вође треба да размотре?
- Које књиге сматрате од помоћи у разумевању потреба других?

Поразговарајте о искуствима која су вам помогла да постанете свеснији потреба појединца. Као разред поразговарајте о Амоновим мисионарским искуствима (видети Алма 17-19). Нека студенти погледају шта је Амон учинио да би разумео и задовољио потребе цара Ламонија.

Можете закључити тако што ћете поделити изјаву председника Хинклија из одељка напомене.

ИЗВОРИ ЗА УЧИТЕЉА

Старешина Вон Ц. Федерстоун,

из Седамдесеторице

Одломци из More Purity Give Me [1991. год.], стр. 11-14

Начело вођства-служења произилази из самог извора сваке истине, Бога, Вечног Оца, и долази нама преко Господа Исуса Христа, Јединорођеног Сина. Обојица су за нас врхунски примери вођства путем служења . . .

Зар Учитељево преклињање не одзвања истинским вођством у служењу? Он је рекао: „Ходите к мени сви који сте уморни и натоварени, и ја ћу вас одморити. Узмите јарам свој на себе, и научите се од мене; јер ја сам кротак и смиран у срцу, и наћи ћете покој душама својим. Јер је јарам мој благ, и бреме је моје лако.” (Јев. по Матеју 11:28-30.)

У Јев. по Марку читамо да су се ученици препирали међу собом о томе ко ће бити највећи: „И седавши дозва дванаесторицу и рече им: који хоће да буде први нека буде од свију најзадњи и свима слуга.” (Јев. по Марку 9:35.) . . .

Вође-слуге послужују људима, који су сви појединачно створени по лику Бога, нашег Свемогућег Оца. Самољубиви управитељи, руководиоци и вође су углавном заинтересовани за правила, прописе, полисе и програме. Таквим људима, мушкарци и жене су важни само онолико колико су „корисни” за остваривање циљева.

Колико је руководилаца, управитеља и вођа, приметило претпоставимо неважне људе који чине дивне ствари. „И сједавши Исус према Божјој хазни гледаше како народ меће новце у Божју хазну. И многи богати метаху много.” (Јев. по Марку 12:41.) Исус је био свестан њиховог давања. Био је то драгоцен чин, и учињено је много тога доброг. Није омаловажавао оно што су дали. Многе данашње вође би рачунале само суму новца која би се могла користити за производњу даљег добитка у битним сумама. Мало пажње би се поклонило удовици, несумњиво постићеној, малог угледа, оскудно обученој, која би вероватно дрхтала и била понизна, која се приближавала благајни. Убацила је у њу два новчића, два најмање вредна јеврејска новчића. Два новчића нису била довољна ни за векну хлеба. Вероватно се није усудила да подигне своје очи из страха да је неко видео њен оскудан дар и да би је могао исмејати. Могу да замислим како је пожурила да би избегла срамоту или непријатност.

Исус је позвао своје ученике и рекао им: „Заиста вам кажем: ова сиромашна удовица метну више од свију који међу у Божју хазну. Јер сви метнуше од сувишка својега; а она од

сиротиње своје метну све што имаше, сву храну своју.” (Јев. по Марку 12:43-44.)

Питам се да ли је, некако, онај који је Господар неба и земље био у стању да пренесе у срце ове удовице своју нежну, искрену захвалност за њен дар.

Старешина М. Расел Балард,

из Већа Дванаесторице апостола

Одломци из „The Greater Priesthood: Giving a Lifetime of Service in the Kingdom,”
Ensign, септ. 1992. год.,
стр. 71, 73

Сви који држе Божје свештенство уједињени су у заједничку обавезу служења. Васкрсли Јован Крститељ изразио је ту мисао оном светом приликом када је обновио Ароново свештенство мушкарцима на земљи. Овај анђеоски гласник од Бога, исти онај који је имао повластицу да крсти Спаситеља, обратио се пророку Цозефу Смиуту и његовом сараднику у делу, Оливеру Каудерију, као слугама сарадницима. (Видети УИЗ 13:1.) Какав чудесан образац за понизну службу у Божјем царству!

Сваки мушкарац или дечак који држи свештенство, без обзира на своје свештенство или службу у коју је заређен, је *слуга сарадник* у делу Господа Исуса Христа.

Мада сам заређен у службу апостола у Мелхиседековом свештенству, моји сарадници у тој служби и ја смо слуге сарадници у делу Господњем, заједно са најновијим заређеним ђаконом или старешином у Цркви.

Када је апостол Павле рекао истину да: „Постави Бог . . . прво апостоле [у Цркви]” (1. Посл. Коринћанима 12:28), такође је рекао истину да је потребан сваки део тела. Нико ни у једној служби у свештенству не може рећи онима у другој служби: „Не требате ми,” јер смо сви ми слуге сарадници у служби Господу (видети стихове 14-28.) Наш заједнички и најважнији циљ је да обављамо *Његово* дело. Сваки носилац свештенства, који делује у оквиру дужности свог позива, потребан је за остварење Господњег дела.

Понављам, служба у свештенству се не поверава због статуса него због службе. Ви и ја смо слуге сарадници у Цркви Исуса Христа. . . .

Председник Дејвид О. Мекеј је рекао: „Свештенство значи служење. То је истина чак и у свом божанском извору, како можемо закључити из надахњујуће објаве: ‘Јер гле, то је дело моје и слава моја - остваривати бесмртност и живот вечни за човека.’ Служба која води до откупљења Божје деце потиче од Божанства.” (*Pathways to Happiness*, Salt Lake City: Bookcraft, 1957. год., стр. 231.) . . .

. . . Позивам вас да размислите о следећим речима председника Мариона Ц. Ромнија:

„Служба није нешто што подносимо на земљи да бисмо могли зарадити право да живимо у небеском царству. Служба је сам материјал од кога је направљен живот у небеском царству.

„Знајући да је служба оно што нашем Оцу на Небу даје испуњење, и знајући да желимо да будемо тамо где је Он и какав је Он, зашто нам се мора заповедити да служимо једни другима? . . . Служба је суштина Божанства.” (*Ensign*, нов. 1982. год. стр. 93.)

Браћо, драгоцен је благослов носити Божје свештенство и имати прилику на неограничену службу нашим ближњима. Знам да Господ Исус Христ живи, и молим се да вас Бог благослови, младе и старе, дубоком захвалношћу за свештенство које носите и увећаном жељом да служите својим ближњима и вашем Небеском Оцу, у име Исуса Христа, амен.

ПОМОЋ У ПОДУЧАВАЊУ

- Када служимо другима, како можемо одредити и изразити захвалност за оно што они добро раде? (видети говор старешине Федерстоуна о удовичином новчићу).
- Које позитивне утицаје на другу особу може имати искрен комплимент?
- Како сте се осећали када су ваши уложени напори прошли непримећено? Шта сте желели да се догоди?
- Шта мислите да је права равнотежа између људи и програма?
- Изаберите и поразговарајте о неколико изјава из коментара старешине Баларда које су значајне за вас.

УЧЕЊЕ ДА ВОДИМО СА МИЛОСРЂЕМ

„Али милосрђе је чиста љубав Христова, и траје заувек. И ко год се нађе да га има у последњи дан, биће му добро.

Стога, љубљена браћо моја, молите се Оцу свом снагом срца, да се испуните оном љубављу коју је Он подарио свима онима који су прави следбеници Сина Његовог, Исуса Христа” (Морони 7:47-48).

НАЧЕЛО ВОЂСТВА

Христолико вођство је мотивисано милосрђем.

КОНЦЕПТИ ЛЕКЦИЈЕ

1. Милосрђе је највећи мотив да служимо као вође.
2. Можемо расти у својој способности да водимо са милосрђем.

КОНЦЕПТ БР. 1. МИЛОСРЂЕ ЈЕ ВОЂАМА НАЈВЕЋИ МОТИВ ЗА СЛУЖЕЊЕ.

НАПОМЕНА

Милосрђе је „најузвишенија, најплеменитија, најјача врста љубави, не само приврженост; чиста Христова љубав. Никада се не користи [у Светим писмима] да укаже на милостињу, или подвиге или доброту” (Bible Dictionary, „charity,” стр. 632).

Апостол Павле је подучавао да је милосрђе веће од сваког јавног чина службе или неког другог духовног дара: „Ако језике човечје и анђелске говорим а љубави немам” рекао им је, „онда сам звоно које звони или прапорац који звечи.

И ако имам пророштво и знам све тајне и сва знања, и ако имам сву веру да и горе премештам, а љубави немам, ништа сам.

И ако раздам све имање своје, и ако предам тело своје да се сажеже, а љубави немам, ништа ми не помаже . . .

Љубав никад не престаје, а пророштво ако ће и престати, језици ако ће умукнути, разума ако ће нестати.

Јер нешто знамо и нешто пророкујемо;

А кад дође савршено, онда ће престати што је нешто. . . .

А сад остаје вера, нада, љубав, ово троје; али је љубав највећа међу њима” (1. Посл. Коринћанима 13:1-3, 8-10, 13).

Старешина Далин Х. Оукс, члан Већа Дванаесторице апостола, је поучавао: „Не смемо *чинити* само оно што је исправно. Морамо поступати из исправних разлога. Модеран израз је *добар мотив*. Света писма често означавају овај прикладан ментални став речима *пуна намера срца* или *права намера* . . .

„. . . Ако не поступамо из исправних разлога, наши поступци се неће сматрати праведнима. . . .

„Нема благослова у тобожњим добрим делима која су извршена из погрешних разлога” (*Pure in Heart* [1988. год.], стр. 15, 33; такође видети Морони 7:6-11).

Другом приликом, старешина Оукс је навео шест разлога које људи имају за служење:

1. Због богатства и части.
2. Да би стекли добро друштво.
3. Због страха од казне.
4. Због осећаја дужности или из оданости.

5. Наде у вечну награду.
6. Због Божје љубави и љубави према ближњима.

Овај последњи разлог, милосрђе, старешина Оукс назива „највишим од свих разлога . . . То је оно што Света писма називају ‘бољи пут’ (1. Посл. Коринћанима 12:31)” (из Conference Report, окт. 1984. год., стр. 14-16; или *Ensign*, нов. 1984. год., стр. 13-14).

Вођама у Цркви и породици потребно је вођство, визија и снага које једино Дух Господњи може уделити, а тај Дух се спушта када наши мотиви за служење нису чисти. Вође треба да служе због милосрђа уместо мање вредних мотива.

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Питајте студенте који су мотиви, поступци или резултати важнији, и поразговарајте о њиховим одговорима. Објасните да су људи склони да процењују вредност својих поступака са становишта резултата (на пример: Колико новца сте зарадили? Колико људи сте крстили?). Али Господ гледа на срце, односно мотив наших поступака (видети УИЗ 137:9). Старешина Нил А. Максвел из Већа Дванаесторице је објаснио: „Све зависи - на почетку и на крају - од наших жеља. Оне обликују обрасце нашег размишљања. Наше жеље дакле претходе нашим делима и леже у самој суштини наших душа” (из Conference Report, септ.-окт. 1995. год., стр. 28; или *Ensign*, нов. 1995. год., стр. 23).

Дефинишите *милосрђе* и објасните да је оно за вође највиши мотив за служење (видети одељак напомене). Поразговарајте о питањима попут следећих, као разред или у малим групама:

- Који су неки од разлога због којих служимо као вође у Цркви или породици? Да ли су сви они једнако оправдани?
- Шта треба да учиним ако моји мотиви за служење као вође нису милосрдни?
- Како могу научити да волим људе којима служим?

КОНЦЕПТ БР. 2. МОЖЕМО РАСТИ У СВОЈОЈ СПОСОБНОСТИ ДА ВОДИМО СА МИЛОСРЂЕМ.

НАПОМЕНА

Старешина Далин Х. Оукс је написао: „Услов да наше добре поступке морају пратити добри мотиви је суптилан и тежак у пракси . . .

Да бисмо постали чисти у срцу - остварили узвишење - морамо променити своје ставове и приоритете у стање духовности, морамо контролисати своје мисли, морамо преиначити своје мотиве и морамо усавршити своје жеље. Како то можемо учинити?

Први корак у промени наших ставова и наших приоритета је суочавање са својим несавршеностима и потребом да се мењамо . . .

Почињемо испитивањем себе. Уклањањем нашег претварања и наше лажне спољашности, поштеним и дубоким испитивањем наше унутрашњости, треба да настојимо да откријемо наше праве ставове и приоритете . . .

Духовности тежимо кроз веру, покајање и крштење; кроз међусобно праштање; кроз пост и молитву; преко праведних жеља и чистих мисли и поступака. Духовности тежимо преко служења ближњима; преко богослужења; гошћењем Божјом речју, у Светим писмима и учењима живих пророка. Духовност достижемо склапањем и држањем завета са Господом, савесним настојањем да држимо све Божје заповести. Духовност се не стиче одједном. Настаје као последица непрекидног низа исправних избора. Она је род праведног живота. . .

Да бисмо достигли духовност и променили своје мотиве и усавршили своје жеље, морамо научити да контролишемо своје мисли. Пророк Алма је подучавао свог сина Хеламана: ‘Нека све мисли твоје буду Господу упућене. Да, нека сва осећања срца твога заувек почивају на Господу’ (Алма 37:36).

Коначни добар мотив за сваки поступак је милосрђе - чиста Христова љубав. тај мотив стичемо на два начина: (1) молитвом за љубав, и (2) вршењем службе.

На своје мотиве можемо утицати молитвом . . .

„Да бисмо научили да служимо зарад чисте Христове љубави, морамо вежбати служење Богу и својим ближњима” (*Pure in Heart*, 18, 140-141, 144-145, 148).

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Поразговарајте са студентима о томе како можемо развити чистоту срца и милосрђе да бисмо били боље вође. Своје закључке напишите на табли. (Они могу обухватити промену наших ставова, контролисање наших мисли и признавање наших несавршености. Видети одељак напомене.)

Размислите о томе да позовете студенте да организују пројекат служења за неког у школи или у суседству, имајући при том на уму важност милосрђа.

ИЗВОРИ ЗА УЧИТЕЉА

Брат Стефан Д. Надаулд,
бивши члан другог Већа
Седамдесеторице

Одломци из Principles of
Priesthood Leadership (1999.
год.), стр. 102-106, 109-119

Црква расте врло брзо у веома сложенем окружењу и мора имати успешно свештеничко вођство. Вођство се разликује од руковођења. Највећи изазов за данашње свештеничке вође је да чине неколико исправних ствари. Верујем да постоје три *исправне* ствари које ће, ако се чине уз молитву и марљиво, учинити свештеничке вође моћнима и успешнима у подстицању Господњег дела да напредује. То су:

I. Подучавати плану откупљења

Ово је број један из три разлога. Прво, из духовне перспективе, 13. поглавља Алме учимо да је заређена одговорност сваког носиоца Мелхиседековог свештенства да буде учитељ плана откупљења. Друго, лаички знамо да су вође они који оличавају вредности групе. Треће, као практична ствар, разговор о доктрини и начелима чини више за промену понашања од разговора о понашању [видети Бојд К. Пакер из *Conference Report*, окт. 1986. год., стр. 20; или *Ensign*, нов. 1986. год., стр. 17].

II. Послуживати

Послуживање, служење и благосиљање живота је основно становиште јеванђеља и свештеничког вођства. Због тога што је милосрђе суштина хришћанског понашања, његово разумевање и искрено спровођење мора бити присутно у онима који воде. Када чланови схвате да вођа истински воли и брине о њима, спремнији су да се препусте вођству.

III. Имати визију и фокус

Само развијањем, јасним говором и дељењем јасне, остварљиве слике будућности свештенички вођа може почети да се успешније креће напред. Приказ онога што веће, одељење или округ могу да остваре мора бити у складу са мисијом Цркве и усмерењем од стране председавајуће власти . . .

Ово су три основне активности које одређују вођство, раздвајају вође од руководиоца, и омогућавају да буде успешно . . . Ове три идеје обележене римским бројевима и питања која вође треба да поставе представљене су под фигуром број 15. . .

Фигура бр. 15

УСПЕШНЕ СВЕШТЕНИЧКЕ ВОЂЕ

I. Подучавају плану откупљења

- Да ли издвајам време да проучавам и разумем начела плана откупљења како би их могао јасније подучавати?
- Да ли том плану подучавам чланове своје породице, свог већа, одељења, или округа, и своје пријатеље и суседе?
- Да ли подучавам том плану на састанку причешћа, састанцима вођства, конференцијама одељења и округа, на интервјуима и саветовањима?

II. Послужују

- Да ли је моје послуживање по природи лично или само одазив на институционална задужења?
- Ако ми је тешко да се истински бринем о другима, шта могу учинити да се променим?
- Да ли се трудим да следим Спаситељев пример?

III. Имају визију и фокус

- Да ли разумем мисију Цркве?
- Која група ми може помоћи да ухватим одрживу визију онога што треба да чиним?
- На које две или три ствари могу да се усредсредим?
- Како се напредак у остваривању тих фокусираних резултата може измерити?

. . . Вођство у сваком настојању, укључујући свештенство, је успешније ако се пажња обрати на нешто што ћу означити као „процес”. Мора се обратити пажња на то како се ствари обављају и како једни на друге утичу свештеничке вође и чланови округа, одељења или већа.

На пример, размотрите случај жене која је недавно постала удовица, која је пришла бискупу и изразила своју жалост што више никада неће моћи да се моли на састанку причешћа. Када ју је бискуп упитао зашто мисли да никада више неће бити замољена да се моли на састанку причешћа, она је објаснила: „Бискупе, приметила сам да за молитве на састанку причешћа увек позивате мужа и жену, и пошто је мој муж умро, чини ми се да никада више нећу имати ту прилику.”

После неколико тренутака размишљања, бискуп је схватио да је проблем произашао из погрешно вођеног процеса - када је члан бискупства организовао програм састанка причешћа обичај је био да позове телефоном члана једне породице и затражи две молитве! Био је довољан један телефонски позив за две молитве, али у овом случају неуспешан за благосиљање живота чланова одељења.

Овај процес је искључивао а не укључивао. Био је делотворан али не успешан. Верујем да успешне вође уче да руководе процесом или начинима на које нека организација ради ствари. Тежећи да поступи исправно, успешни вођа наводи потребе које појединци испољавају када су део организације. Да ли сте икада себи поставили следећа питања? Зашто желим да се укључим у одређену организацију; зашто уложити време и напор за ову организацију уместо мноштва других? Који су чиниоци обавезе, жара, емоција или ентузијазма који чине да желим да се дружим и уложим свој највећи труд? Размотрите између осталог, ових шест потреба или фактора.

- Бити укључен у нешто што има сврху
- Знати да вође и други брину
- Учествовати у напретку и успеху
- Бити део тима
- Знати шта се дешава
- Забављати се

Наравно, верујем да се људи прикључују Цркви зато што је истинита. Али да ли су предани, занесени, усхићени и уздржани? . . .

. . . Вођство у данашњем сложеном окружењу и организацијама често боље остварују тимске вође него изванредни индивидуалисти. Сувише је променљивих ствари, сувише улагања, сувише могућности и сувише брзих промена да би ико деловао сам у процесу и управљању . . .

. . . Ово начело је тачно у скоро свим нашим настојањима, а истинито је и у Цркви. Успешно црквено вођство захтева тимски приступ и пажњу усмерену на групне поступке . . .

Изазов . . . за свештеничке вође у Цркви данас је да препознају разлику између продуктивности и успешности. За бискупство или окружно председништво сигурно је продуктивније да размотре неку ставку и донесу одлуку, а да не траже допринос или врше већу анализу. Постоје врсте одлука где поверљивост или друге сличне ствари диктирају да одлуке доноси свештенички вођа који ради сам или у најбољем случају са своја два саветника. У таквим случајевима ефикасности и делотворности обично најбоље служи појединац, на супрот групној акцији. Чак и у тим ситуацијама, мудре вође су научиле да су сакупљање свих могућих информација, пажљиво размишљање о алтернативама, и вршење битних анализа предуслови за примање надахнућа од Господа.

Међутим, постоје многе ситуације где свештенички вођа може бити делотворан када себе постави за вођу тима . . .

. . . Чланови организације треба да буду укључени у дискусију, анализе и алтернативна решења да би се нешто променило. Ако свештенички вођа жели да се нешто догоди, мора да о себи мисли као о тимском вођи. Прикладан руководећи тим у одељењу је одељењски савет. У округу је то окружни савет . . .

. . . Успешан свештенички вођа је вођа тима. Свако у тиму је члан Цркве и брине о њеном успеху. Сваком треба да се пружи иста прилика за допринос као и могућност да преузме на себе одговорност за резултате. Обратите пажњу! Тимско вођство *није*

доношење одлуке гласањем или групна збрка без икога на челу.

Коначне одлуке морају донети заређене, рупкоположене свештеничке вође. Али најбоље одлуке донеће оне вође које су дозволиле да овај процес обезбеди допринос и стимулише надахнуће.

Комуникација укључивањем

Природно је да неко у организацији жели да зна шта се догађа. Та осећања вође могу игнорисати или их могу користити за јачање посвећености и ентузијазма. Проблем је у томе што та комуникација са члановима групе захтева време и напор. За заузетог вођу не чини се да је то успешно коришћење извора. И увек постоји оправдано питање о томе шта може и шта треба да буде саопштено и чиме се најбоље управља на поверљивији начин. Свака организација се бори са својим проблемима, а Црква није изузетак.

Свештеничке вође се на свим нивоима појачано и прикладно саветују о важности одржавања поверљивости када поступају са осетљивим информацијама у вези са животима и понашањем чланова. Та поверљивост је суштинска за процесе покајања и мора постојати код вођа како би задржали поверење чланова Цркве. Ово начело се не може пренагласити. Рекавши то, такође верујем да постоје прилике за оправдану садржајну комуникацију која ће бити прикладна, добродошла и ојачаће процес вођства. Изазов за свештеничке вође је да одреде оне ставке о којима треба отворено разговарати и тада уложити напор да се обезбеди та комуникација . . .

. . . Уложен напор за успостављање процеса укључивања вишеструко ће се вратити увећаном посвећеношћу и ентузијазмом, а вођи ће обезбедити моћ да оствари мисију Цркве.

Дух јединства

Esprit de corps у *American Heritage Dictionary* се дефинише као дух међусобне посвећености и ентузијазма међу члановима неке групе, групи и њеним циљевима. Група која има тај дух остварује своје циљеве, има јаке везе са својим члановима, и забавно је припадати јој. Мудре вође могу унапредити ова

осећања на прикладне начине и пратити јасно побољшање у групном достигнућу. Већина атлетских тимова испољава *Esprit de corps*.

Јавља се у многим успешним пословима, војсци и патриотским организацијама и углавном се препознаје као главни чинилац у њиховом успеху. Али да ли је то начело прикладно за нас у Цркви? На пример, да ли ми као црквене вође желимо да уздигемо став велике ревности у вези са нашом црквеном активношћу и очекујемо посвећеност која искључује сваку другу активност или дружење? Да ли је прикладно у Цркви мислити о забави? (Познајем црквеног вођу који каже да ако се не забављате не чините исправно. Верујем да он истиче важну ствар.) . . .

Одговор није исти за сваку групу и сваког вођу. Неке вође користе личност и своје природно интересовање за унапређивање блискости, ентузијазма и духа. Други се осећају збуњено и нелагодно у таквим покушајима. Док *Esprit de corps* може бити важан елемент за успех вође, није неопходно да вођа буде лично одговоран за његово покретање и унапређивање. Други могу унети тај елемент у групу. Мудар вођа ће подстаћи дух и елан који долази од младог занесеног саветника, председавајућег Одбора за активности, или председништва Младих жена. Наравно да *Esprit de corps* и осећај забаве може бити злоупотребљен . . . Али топлина, хумор и забава, када су под контролом и прикладно убачени у контекст побожности према Спаситељу и Његовом делу, могу бити изузетно делотворни у процесу вођства . . .

. . . Ако свештенички вођа себи стално поставља питања као што су: Да ли чланови мог округа, одељења или већа осећају део онога што се догађа? Да ли су „у тиму“? Да ли се осећају обавештенима и укљученима? Да ли уживају у себи, својој служби и свом искуству у Цркви? - ако себи постави таква питања, он је углавном свестан процеса . . .

На крају, убеђен сам да свештенички вођа може бити успешан ако учини *неколико* правих ствари. Основни непроменљив темељ мора бити лична праведност и спремност да тражи Духа и буде поучен од Њега. Са тим постоје-

ћим темељом исправне ствари су: 1) подучавајте плану откупљења, 2) послужујте као што би Спаситељ чинио, 3) имајте визију, и усредсредите ту визију на мали број циљева. Ако вођа уз то обраћа пажњу на процес неопходан за укључивање чланова и стицање њихове преданости, биће диван, успешан вођа. Вођа ће бити срећан и успешан, животи чланова благословени, а Господње дело ће напредовати са усмерењем и моћу . . .

Верујем да ће нас у том процесу Бог благословити мудрошћу, искуством, духовним растом и успехом у нашим позивима. То је несумњиво моја нада и молитва за сваког свештеничког вођу.

ПОМОЋ У ПОДУЧАВАЊУ

- Према брату Надаулду, које три активности издвајају вође од руководиоца?
- Шта брат Надаулд подразумева под „процесом“?
- Које су предности код укључивања оних које водимо у процес доношења одлука?
- Када за вођу може бити боље да делује сам?
- Које су неке од карактеристика групе која има *Esprit de corps*?
- Која размишљања су важна за вође док разматрају *Esprit de corps* у својим групама?
- Који темељ брат Надаулд предлаже да би се постао бољи вођа?

ВОЋСТВО ЧЕСТО ЗАХТЕВА ЖРТВУ

„И који не узме крста својега и не пође за мнош, није мене достојан.

Који чува душу своју, изгубиће је; а који изгуби душу своју мене ради, наћи ће је” (Јев. по Матеју 10:38-39).

НАЧЕЛО ВОЋСТВА

Вође у Цркви и породици морају бити спремне да се жртвују да би помогле онима којима служе.

КОНЦЕПТИ ЛЕКЦИЈЕ

1. Исус Христ је био пример жртвовања у својој служби за друге.
2. Вође у Цркви и породици морају бити спремне да се жртвују за оне којима служе.

КОНЦЕПТ БР. 1. ИСУС ХРИСТ ЈЕ БИО ПРИМЕР ЖРТВОВАЊА У СВОЈОЈ СЛУЖБИ ЗА ДРУГЕ.

НАПОМЕНА

Исус Христ је поставио савршен пример жртвовања за друге. Ниједан дар није био већи од дара Његовог помирења. Председник Спенсер В. Кимбал је рекао о Спаситељу: „Увек је био давалац, ретко прималац. Никада није дао ципеле, кућу или превозно средство; никада није дао парфем, мајцу или крзнени огртач. Ти дарови су били такве природе да је прималац једва могао да размени или врати ту вредност. Његови дарови су били изузетни: вид слепима, слух глувима, и ноге хромима; чистоћу нечистима, целовитост слабима и дах беживотнима. Његови дарови су били прилика потлаченима, слобода угњетенима, светлост у тами, опроштај раскајанима, нада очајнима. Његови пријатељи пружали су Му уточиште, храну и љубав. Он им је дао себе, своју љубав, своју службу, свој живот. Мудраци су Му донели злато и тамјан. Њима и свим смртницима дао је васкрсење, спасење и вечни живот. . . Давање себе је свети дар” (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, изд. Edward L. Kimball [1982. год.], стр. 246-247).

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Нека студенти прочитају наглас Јев. по Матеју 10:37-39, и поразговарајте о томе да слеђење Христа захтева жртву. Објасните да је

Исус Христ је поставио пример када се жртвовао за нас. Замолите студенте да наведу неке од жртава које је поднео.

КОНЦЕПТ БР. 2. ВОЋЕ МОРАЈУ БИТИ СПРЕМНЕ ДА СЕ ЖРТВУЈУ ЗА ОНЕ КОЈИМА СЛУЖЕ.

НАПОМЕНА

Господ је позвао прве црквене вође да изгубе себе у Његовој служби. На почетку своје смртничке мисије „и ходећи покрај мора виде Симона, и Андрију брата његова где бацају мрежу у море; јер беху рибари.

И рече им Исус: хајдете за мнош, и учинићу вас ловцима људским.

И одмах оставивши мреже своје пођоше за њим” (Јев. по Марку 1:16-18).

Левије (Матеј) је такође оставио све да би следио Учитеља (видети Јев. по Луци 5:27-28). И Петар и остали апостоли су напустили све (видети Јев. по Луци 5:18-28). И Петар и Павле су изразили спремност да изгубе своје животе ради Њега (видети Јев. по Јовану 13:37; Дела апостолска 21:13). Спаситељ је од свих својих апостола очекивао да развију несебичност према другима (видети Јев. по Луци 3:11; 9:23).

Господ тражи од свих својих светаца да се одрекну световности и да теже да буду још више свети. Алма је рекао народу Зарахемле: „Ево, кажем вам, свима вама који сте жељни

да следите глас доброг пастира, изађите од опаких и будите издвојени, и не дотичите се нечистоће њихове” (Алма 5:57; видети 2. Посл. Коринћанима 6:17). Господ тражи од свих нас да Му поклонимо скрушено срце и раскајан дух (за пример видети 3. Нефи 9:20).

Вође у Цркви и породици морају бити спремне да се жртвују да би помогле онима којима служе. У различитим временима могу бити позвани да дају своје време, таленте и средства да би благословили животе других. Старешина М. Расел Балард из Већа Дванаесторице је објаснио: „Жртвовање је демонстрација чисте љубави. Степен наше љубави према Господу, према јеванђељу и нашим ближњима може се мерити оним шта смо спремни да жртвујемо за њих” (из Conference Report, април 1992. год., стр. 108; или *Ensign*, мај 1992. год., стр. 76).

Када се вође жртвују за оне којима служе, треба да имају на уму савет цара Венијамина: „Јер није потребно да човек трчи брже него што снаге има. А опет, потребно је да буде марљив, тако да може награду оосвојити. Све се, дакле, мора чинити у реду” (Мосија 4:27; такође видети УИЗ 10:4). „Када трчимо брже него што можемо, неуспешни смо и уморни” (*Deposition of a Disciple* [1976. год.], стр. 58).

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Позовите студенте да испричају случајеве у којима су се људи (на пример родитељи и бискупи) жртвовали да би помогли њима или неком другом. Питајте које жртве мисионари по правилу подносе да би помогли људима да прихвате јеванђеље.

Напишите на табли ствари за које вође у Цркви и породици могу бити позване да се жртвују да би помогли онима којима служе. Обухватите вредности које вође морају бити спремне да деле, као што су време и таленти. Такође обухватите слабости којих морају бити спремни да се одрекну, као што је световност (видети одељак напомене).

Поразговарајте о начинима на које жртвовање вођа користи онима који служе. Поразговарајте о томе како Господ благосиља вође које подносе те жртве.

Нека студенти прочитају Мосија 4:27 и објасне како се тај стих односи на вође у Цркви и породици. Поделите увиде из одељка напомене и објасните да вође морају „успорити корак” у својој служби.

ИЗВОРИ ЗА УЧИТЕЉА

Старешина Гордон Б. Хинкли,

из Већа Дванаесторице апостола

The Loneliness of Leadership, Brigham Young University Speeches of the Year (4. нов. 1969. год.), стр. 3-6

... У свим аспектима вођства постоји усамљеност ...

Увек је било тако. Цена вођства је усамљеност. Цена приклањања савести је усамљеност. Цена приањања уз начело је усамљеност. Мислим да је то неизбежно. Спаситељ света је био човек који је ходао у усамљености. Не знам ни за једну истакнутију изјаву у вези са јаким осећајем усамљености од ове изјаве:

... „Лисице имају јаме, и птице небеске гнезда; а син човечји нема где главу заклонити.” (*Јев. по Матеју 8:20.*)

У историји не постоји усамљенија слика од оне када Спаситељ на крсту, сам, Откупитељ човечанства, Спаситељ света, изводи помирење, Син Божји, пати за грехе човечанства. Када мислим о томе, присећам се изјаве Чанинга Полока.

Јуда са својих тридесет сребрењака био је промашај. Христ на крсту је био највећа фигура времена и вечности.

Џозеф Смит

Џозеф Смит је исто тако био фигура усамљености. Осећам велику љубав према дечаку који је изашао из шумарка, који после тог искуства никада није могао бити исти, који је био грђен и прогањан, и презрен. Можете ли осетити патњу у овим речима дечака пророка?

. . . Јер, имао сам визију, и знам то и знам да Бог то зна, и не могу то порећи, нити се усуђујем да то учиним; на крају, знам да бих чинећи тако увредио Бога и био осуђен. [ЦС - И 1:25.]

Има још неколико жалосних слика, у сваком случају не у нашој историји, од оне када је пророк веслао преко реке Мисисипи поред Стефана Маркама, знајући да његови непријатељи траже његов живот, и онда су се појавили неки од његових који су га оптужили за бекство. Чујте његов одговор:

Ако мој живот нема вредности за моје пријатеље, нема ни за мене. ([History of the Church,] 6:549, јун 1844. год.)

Историја Цркве

То је историја ове Цркве, моји млади пријатељи, и надам се да је никада нећемо заборавити. Она је дошла као резултат положаја вођства које нам је Бог са неба наметнуо, који је остварио обнову јеванђеља Исуса Христа. И када је донета објава о јединој истинитој и живој Цркви на лицу земље, тренутно смо доспели у положај усамљености, усамљености вођства коју не можемо избећи, нити побећи од ње, и са којом се морамо суочити са одважношћу, храброшћу и способношћу. Наша историја је историја протериваних, расејаних и огољених, или прогоњених и шиканираних. . . .

Враћам се овим Павловим речима:

У свему имамо невоље, али нам се не досађује; збуњени смо али не губимо наду;

Прогоне нас, али нисмо остављени; обаљују нас али не гинемо; (2. Посл. Коринћанима 4:8-9.)

Мисионарска усамљеност

Синоћ сам разговарао са оцем једног мисионара. Рекао је: „Управо сам разговарао са својим сином у другој земљи. Утучен је; уништен је. Усамљен је; уплашен је. Шта могу учинити да му помогнем?”

Рекао сам: „Колико дуго је тамо?”

Он је рекао: „Три месеца.”

Рекао сам: „Мислим да је то искуство скоро сваког мисионара који је тамо три месеца.

Тешко да постоји млад мушкарац или млада жена који су позвани да иду у свет на положају велике одговорности, да представљају Цркву Исуса Христа светаца последњих дана, који већину времена не осећају, сигуран сам, у првим месецима своје мисије, ужасну усамљеност због те одговорности. Али док су у Господњој служби такође упознају пријатну и чудесну пратњу Светог Духа који ублажава и уклања њихово осећање усамљености.”

Усамљени обраћеник

Исто тако је са обраћеником. Овога јутра мислим на свог пријатеља кога сам упознао када сам био у Лондону пре тридесет и шест година. Сећам се његовог доласка у наш стан кроз кишну ноћ. Покуцао је на врата и ја сам га позвао унутра.

Рекао је: „Морам да разговарам са неким. Сасвим сам сам. Растројен сам.”

А ја сам рекао: „У чему је твој проблем?”

Он је рекао: „Када сам се прикључио Цркви пре мало мање од годину дана, отац ми је рекао да напустим његову кућу и никада се не вратим, и ја се нисам вратио.”

Наставио је: „Неколико месеци касније крикет клуб чији сам био члан избрисио ме је са свог списка, искључио ме из чланства, дечаки са којима сам одрастао и са којима сам био тако близак и са којима сам се дружио.”

Затим је рекао: „Прошлог месеца шеф ме је отпустио јер сам члан ове Цркве и нисам могао да нађем други посао па сам морао да се пријавим за социјалну помоћ.

А прошле вечери ми је девојка са којом сам се забављао годину и по дана рекла да се никада неће удати за мене јер сам Мормон.”

Рекао сам: „Ако те је то толико коштало, зашто не напустиш Цркву и вратиш се у очев дом, у свој крикет клуб и на свој посао који ти је толико значајно, и девојци за коју мислиш да је волиш?”

Чинило се да дуго није ништа рекао. Затим је, заронивши главу у своје руке, јецао и јецао. Коначно је подигао поглед и кроз сузе рекао: „Не бих то могао да урадим. Знаш да је истинита и да ме кошта живота не бих је никада

напустио.” Узео је свој мокри качкет и изашао напоље на кишу, сам и дрхтећи, али одлучан. Док сам га посматрао, помислио сам на усамљеност због савести, усамљеност због сведочанства, усамљеност због вере и снагу и утеху од Духа Божјег.

Усамљеност због сведочанства

Желим да завршим речима упућеним вама који сте данас овде, вама младим мушкарцима и женама ове велике заједнице, ово је ваша судбина. О, сви сте сада заједно овде. Сви сте исти, сви једне мисли. Али ви се обучавате да изађете у свет где *нећете* имати око себе десет хиљада, двадесет хиљада, двадесет пет хиљада других попут вас. Осећаћете се усамљенима у својој вери.

Није лако, на пример, бити честит када вас окружују они који исмевају честитост.

Није лако бити честит када вас окружују они који су заинтересовани само за „лако зарађени новац.”

Није увек лако бити умерен када вас окружују они који исмевају умереност.

Није лако бити марљив када вас окружују они који не верују у вредност рада.

Није лако бити исправан када вас окружују они који се због користи одричу начела.

Мир који потиче од Духа

Желео бих да вам кажем данас, моја браћо и сестре, усамљеност постоји - али људи попут вас морају живети по својој савести. Човек мора да живи по својим начелима. Човек мора да живи по својим уверењима. Човек мора да живи по свом сведочанству. Уколико не чини тако, јадан је - ужасно јадан. И мада ће можда бити трња, мада ће можда бити разочарења, мада ће можда бити невоље и патње, туге и сломљених срца, и очајничке усамљености, ту ће бити мир, утеха и снага.

Обећање и благослов

Волим следеће речи које је Господ упутио онима који ће изаћи и подучавати ово јеванђеље.

„Ја ћу ићи пред вама. Бићу вам здесна и слева, а Дух ће мој бити у срцима вашим, и анђели моји око вас да вас понесу.” (Видети УИЗ 84:88.)

Сматрам да је ово обећање намењено свима нама. Верујем у њега; знам то. Износим вам данас сведочанство да је истинито.

Нека вас Бог благослови, драги моји млади пријатељи, вас који сте племенитог наслеђа, вас од завета, вас који сте највећа нада овог нараштаја - способни и савесни младићи и девојке, вође и изванредан потенцијал.

Нека вас Бог благослови да неустрашиво ходате чак и путем усамљености, и да упознате у својим срцима онај мир који долази од живота по начелима, онај „мир који превазилази свако разумевање,” понизно се молим док остављам са вама своје сведочанство о божанском пореклу овог светог дела. И као Господњи слуга призивам на вас сваку радост док идете напред у својим животима ка богатом и чудесно плодном искуству, у име Исуса Христа. Амен.

ПОМОЋ У ПОДУЧАВАЊУ

- Шта мислите, шта значи израз „Вођство прати велика усамљеност”?
- Како се можемо изборити са усамљеношћу у вођству?
- Шта може надоместити усамљеност у вођству?
- Шта можемо научити од Спаситеља о усамљености у вођству?
- Председник Спенсер В. Кимбал је, коментаришући Јев. по Матеју 10:39, напоменуо да „губећи себе, проналазимо себе,” и додао: „Заиста, лакше је пронаћи себе, јер у нама има толико тога што можемо пронаћи!” („Small Acts of Service” *Ensign*, дец. 1974. год., стр. 2). Како се ово начело односи на пружање христоликог вођства?

РАДОСТАН ПРИСТУП ВОЋСТВУ

„Стога, љубљена браћо, чинимо радосно све што је у нашој моћи” (УИЗ 123:17).

НАЧЕЛО ВОЋСТВА

Треба да имамо радостан приступ вођству.

КОНЦЕПТИ ЛЕКЦИЈЕ

1. Вође Цркве и породице треба да воде „весело, са оптимизмом и храброшћу.”

КОНЦЕПТ БР. 1. ВОЋЕ ТРЕБА ДА ВОДЕ „ВЕСЕЛО, СА ОПТИМИЗМОМ И ХРАБРОШЋУ.”

НАПОМЕНА

Бити весело значи „бити расположен или имати став радости или одважности.” Овај израз се појављује неколико пута у Светим писмима. На пример, у ноћи свог рођења, Господ је рекао забринутом Нефију: „Подигни главу своју и *развесели се*, јер гле, време је близу, и ове ноћи даће се знак, а сутра ја долазим на свет да покажем свету да ћу испунити све оно што наредих да изговоре уста мојих светих пророка” (3. Нефи 1:13; курзив је додат).

Исус је користио речи *бити весело* да би охрабрио човека болесног од парализе, а затим је додао: „опраштају ти се греси твоји” (Јев. по Матеју 9:2). Господ је касније изговорио те речи да би умирио своје ученике који су се уплашили пошто су видели Исуса да хода по води, и додао: „Ја сам, не плашите се” (Јев. по Матеју 14:27).

Старешина Харолд Б. Ли, који је тада био члан већа Дванаесторице, је рекао: „Учитељ је своју последњу забележену проповед, пре свог распећа, завршио речима: ‘Ово вам казах, да у мени мир имате. У свету ћете имати невољу; али не бојте се, јер ја надвладах свет.’ (Јев. по Јовану 16:33.)” (Из Conference Report, април 1966. год., стр. 68).

1831. године, Господ је уверавао свеце: „Расположени будите, дечице, јер сам ја у вашој средини, и нисам вас напустио.

И уколико се понизите преда мном, благослови царства су ваши” (видети УИЗ 61:36-37; такође видети УИЗ 68:6; 78:18; 112:4).

Старешина Марвин Ц. Ештон, који је био члан Дванаесторице, је рекао: „Треба да водимо са радошћу, оптимизмом и храброшћу, ако хоћемо да идемо напред и навише” (из Conference Report, окт. 1974. год., стр. 56; или *Ensign*, нов. 1974. год., стр. 41). Председник Гордон Б. Хинкли је написао: „Предлажем да док идемо кроз живот, ‘истичемо позитивне ствари.’ Позивам да мало дубље трагамо за добрим, да смиримо своје речи увреде и заједљивости, и да великодушније поздрављамо и одобравамо врлину и напоре” (*Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* [2000. год.], стр. 101).

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Замолите неколико студената да опишу став вође Цркве или породице који је њихове животе подстакао на добро. Истакните да су успешне вође скоро увек позитивне или расположене када су са другим људима. Питајте полазнике како су вође које су утицале на њих исказале свој позитиван или ведар приступ.

Прочитајте Учење и завети 61:36 и помогните полазницима да схвате да Господ жели да сви будемо весели.

Нека полазници прочитају 2. Нефи 4:17-35. Поразговарајте о питањима као што су:

- Које разлоге је Нефи имао да не буде радостан?

- Које разлоге је Нефи имао да буде радостан?
- Које разлоге сматрате убедљивијим? Зашто?
- Шта мислите, на који начин је Нефијев став, како је изражено у овим стиховима, утицао на његово вођство?
- Како ми можемо следити Нефијев пример у сопственом вођству?

Напишите на табли речи *Весело* и *Бојажљив*. Поразговарајте о разлозима које вође могу имати данас да не буду радосне (као што су страх, стрес, здравствени проблеми, неуспеси, ратови, природне катастрофе, проблеми у школи или на послу, неактивност ближњих или пријатеља). Поразговарајте о разлозима за радост које данас вође могу имати (као што су љубазност других, лепота, „добре вести“ о мирбеној жртви Исуса Христа, достигнућа других, наш потенцијал као деце Небеског Оца). Покажите речи на табли и кажите: „Можете изабрати какав вођа желите да budete.“

Поделите свој разред у мање групе. Сваку групу замолиште да одреди две или три ствари које вође могу чинити да би као такве биле радосније. Нека свака група изнесе своје предлоге пред разред. Они могу обухватити:

- „Оканите се спавања више него што је потребно; лежите у у постељу рано да не будете уморни; дижите се рано, да тела ваша и дух ваш буду свежи“ (видети УИЗ 88:124).
- Вежбајте сврсисходно и храните се уравнотежено.
- Слушајте надахњујућу музику.
- Проучавајте Света писма и друге добре књиге.
- Научите да праштате људима који вас увреду и заборавите увреду.
- Спроводите Златно правило.
- Будите захвалнији. Бројте своје благослове и захваљујте Небеском Оцу за њих.
- Опходите се према људима љубазно и учтиво.
- Будите активни у свом одељењу.
- Развијајте здрав и прикладан смисао за хумор.

Подстакните полазнике да буду „радосни“ док воде.

ИЗВОРИ ЗА УЧИТЕЉА

Старешина Џозеф Б. Виртлин,

из Већа Дванаесторице апостола

„Lessons Learned in the Journey of Life,” Ensign, дец. 2000. г од., стр. 6-13

Није ми тешко да се сетим времена када сам био на факултету. Волео сам многе ствари у вези са животом на факултету: Волео сам да учим. Волео сам дружење. И волео сам фудбал.

Увек сам сањао да играм фудбал на нивоу универзитета, и док сам био бруцош, па студент друге и треће године, носио сам црвену униформу и играо сам у одбрани.

У то време свет је био на ивици хаоса. Супротстављене политичке силе међусобно су се бориле. Напетост је расла. Државе су изазивале једна другу. Било је као да је цео свет јецао у нарастајућој буци вулкана који је морао да избије, који ће на крају прорадити. Пре него што је било готово, свака држава, сваки народ је осећао утицаје тих мрачних дана.

Сећам се када је отац дошао да ме посети. Било је то непосредно после завршетка фудбалске сезоне 1936. године.

„Џозефе,” рекао је „да ли желиш да идеш на мисију?”

Рекао сам му да желим.

„Онда мораш отићи сада,” рекао је. „Ако будеш још чекао, никада нећеш отићи.”

Нисам желео да му верујем. Желео сам да тежим свом сну да наставим да играм фудбал и да дипломирам на факултету. Ако бих прихватио позив на мисију, морао бих све да напустим. У то време мисија је трајала 30 месеци, и знао сам да ако прихватим, постоје добре шансе да никада више не играм фудбал - можда чак ни да дипломирам.

Али сам исто тако знао да је оно што ми је отац рекао истина. Мој бискуп је био Марион Ц. Ромни (1897-1988), који је касније постао члан

Првог председништва Цркве. Он је раније разговарао са мношћом о служењу мисије, и ја сам отишао да му кажем да је сада време.

Неколико месеци касније укрцао сам се на пароброд *SS Manhattan* и започео дуго путовање које ће ме одвести у срж светске кризе. Био сам позван у мисију Немачка-Аустрија.

Моје прво радно поље био је Салцбург, у Аустрији. Мисија није имала довољно мисионара и недуго после мог доласка мој сарадник је премештен у друго подручје мисије. Убрзо сам био сам у Салцбургу, млад мисионар у непознатој, новој земљи.

Догађало се још нешто што нисам споменуо: велика Хитлерова војска Трећег рајха сакупљала се баш преко границе, на тридесетак километара од Салцбурга. Где год да сте ишли могли сте да осетите у ваздуху пораст напетости. Нико није знао да ли ће сутрашњи дан бити дан када ће оклопни тенкови преплавити границу.

Добро се сећам тих дана. Мислим да у мом животу није постојало време када сам се осећао обесхрабранијим, изгубљенијим. Ова мисија је била тешка; изгледало је да нико нема времена за мене или за поруку коју сам носио. Питао сам се да ли ће у том граду икада бити довољан број чланова за формирање одељења.

Шест недеља сам био сам. Шест недеља сам чекао сарадника. Шест недеља сам се питао шта сам могао да радим да сам остао у Солт Лејк Ситију и наставио своје студије.

И мада се повремено чинило да ти дани и ноћи никада неће проћи, коначно су прошли. Старији сарадник је стигао, и ми смо у тим околностима давали све од себе да бисмо служили Господу.

Када се те године приближио Божић, мој сарадник и ја смо одлучили да одшетамо до Оберндорфа, малог села смештеног у дивним баварским Алпима. Можда знате да су лепота и величанство овог малог села надахнули Џозефа Мора 1818. године да напише дивну химну „Тиха ноћ” (*Химне и песме за децу*, стр. 53).

На Бадње вече смо пешачили до села и на кратко смо у тишини сели у малу, скромну

цркву и слушали дивну музику на оргуљама. Свежа, ведрозимска ноћ свила се над нама на нашем повратку. Ходали смо под звезданом стрехом и преко глатке мирноће тек нападао снег. Можда је то била ноћ попут оне која је надахнула свештениковог помоћника да напише стихове једне од најлепших химни у хришћанству више од сто година раније.

Док смо ходали, мој сарадник и ја смо причали о својим надама и сновима. Разговарали смо о својим циљевима и ономе што смо желели да се догоди у нашим животима. Што смо више ходали постајали смо све озбиљнији у вези са остваривањем циљева о којима смо разговарали. Док смо ходали на светлости пуног месеца, обојица смо донели озбиљне одлуке.

Те ноћи сам се обавезао да нећу тражити своје време. Обновићу своје напоре у служби Господу. Одлучио сам у свом уму да ћу увеличати сваки позив који примим у Господњем царству.

То је такође било вече када сам одлучио са ким ћу се оженити. Нисам знао њено име, али сам у свом уму имао тип особе каква ће она бити - особу која живи по јеванђељу и која је духовно јака. Чак сам је и описао свом сараднику - да ће бити висока метар и шездесет пет центиметара, да ће имати плаве очи и плаву косу. Сестра Виртлин се потпуно уклапа у опис који сам имао о њој, а да је нисам познавао. И тако је та ноћ била важна за мене.

Прошле су две и по године и пре него што сам се осврнуо, поново сам био код куће. Сећам се да је неко поменуо име: Елиза Роцерс, млада жена која је била задужена за универзитетску игранку у Хотелу Јута. Било је нечег посебног у вези с тим именом. Одлучио сам да је упознам.

Сећам се тог првог пута када сам је видео. Да бих учинио услугу свом пријатељу отишао сам до њене куће по њену сестру. Елиза је отворила врата и ја сам био забезекнут. Била је то она, метар шездесет пет висока, плаве очи, плава коса.

И она мора да се осећала исто, јер ми је рекла: „Ја знати ко си ти.”

Брзо је схватила да је направила граматичку грешку. Да бисте то у потпуности разумели, треба да имате на уму да је студирала енглески.

Чак и после свих ових година, сећала се тог непријатног тренутка. Наравно, препричавање ове приче не ублажава ситуацију, али имам поверења да ће ми она опростити.

Од те Бадње вечери у Оберндорфу, када сам донео те одлуке, прошло је шест деценија. Много тога се догодило у тим протеклим годинама. Моја слутња у вези са играњем фудбала се обистинила; никада више нисам играо. Али сам дипломирао на факултету. И поред тога, никада нисам зажалио што сам служио мисију и посветио се служењу Господу. Учинивши тако, мој живот је био испуњен авантуром, духовним искуствима и радошћу која превазилази разумевање.

Многи од вас ће у својим животима имати тренутке када ћете се можда осећати помало обесхрабrenима или усамљенима. Можда се осећате мало изгубљенима, можда чак мало и уплашенима. Сви се у неком тренутку осећају тако. Сви се питају да ли ће њихов живот на крају бити срећан.

Пре више од два миленијума, Аристотел је навео да свако ко живи има исти основни циљ: да буде срећан (видети *Nicomachean Ethics*, књ. 1, погл. 4, 7). После 80 година живота почео сам да разумем неке идеје о томе шта је то што људе чини срећнима и успешнима. Желео бих да вам кажем пет ствари које ће вам, ако их озбиљно схватите и примените на сопствени живот, донети срећу, успех, испуњеност и добијање наследства у небеском царству.

Имати веру у Небеског Оца

Прво, имајте вере у свог Небеског Оца. Он зна ко сте ви. Он вас слуша када се молите. Он вас воли. Он пази на вас. Жели најбоље за вас.

Пошто сам неко време служио у Салцбургу, премештен сам у Цирих, у Швајцарској. Док сам био тамо пришао ми је брат Јулијус Билетер, члан Цркве. Био је професионални генеолог и рекао ми је да се у свом раду пуно пута срео са презименом Виртлин. Понудио се да истражи моју породичну линију. Писао сам

кући и мој отац је сматрао да је то дивна прилика, па смо га унајмили да почне.

После годину дана предао ми је књигу. Била је дуга 35 сантиметара, широка 46 сантиметара и тешка око шест килограма. Била је испуњена именима скоро 6000 мојих предака. Била је то драгоцену књига коју сам веома ценио. Непосредно пре свог разрешења са мисије, спаковао сам драгоцену књигу на теретни пароброд заједно са својим другим стварима и послао кући. Молио сам са да безбедно стигне и да се та драгоцену породична историја не изгуби.

СТИГАО сам кући пре теретњака. Пролазиле су недеље. Још ништа од пошилике. Почео сам да бринем да је ова незаменљива књига изгубљена. Шест месеци пошто сам стигао у Солт Лејк Сити, примио сам позив са стоваришта железничке станице Јунион Пацифик. Стигла ми је пошилика. Пожурио сам да је нађем, али када сам је видео, срце ми се стегло. Брава на пошилици је била поломљена.

Отворио сам поклопац и када сам погледао унутра, срце ми је још више малаксало. Све је било натопљено морском водом. Уз то, рекао бих да је неко покрао моје ствари. Неке ствари су недостајале.

ПАЖЉИВО сам уклонио слој одеће тражећи своју драгоцену књигу. Када сам је нашао, срце ми је било преплављено радошћу. Не само да је била ту, него су и листови били потпуно суви! Знам да је књига била сачувана божанским заузимањем.

СПАСИТЕЉ је питао: „Не продају ли се два врапца за један динар? па ни један од њих не може пасти на земљу без оца нашега.

А вама је и коса на глави сва избројана.

Не бојте се, дакле, ви сте бољи од много врабаца” (Јев. по Матеју 10:29-31).

На сличан начин, ако спасавање књиге од морске воде завређује небеску пажњу, колико више ће ваш Небески Отац бити свестан вашег живота и ваших потреба.

Једном приликом ми је Томас С. Монсон рекао: „Изнад свега постоји рука која усмерава све. Често када се нешто догоди, то није случајно. Једнога дана када будемо гледали уназад на

наизглед случајне догађаје у нашем животу, схватићемо да они можда и нису били случајни.”

Господ зна ваша искушења. Зна за ваше победе. И ако хоћете „уздај се у Господа свим својим срцем, а на свој разум не ослањај се, на свим путевима својим имај га на уму, ... он ће управљати стазе твоје” (Приче Соломунове 3:5-6).

Поставити праведне циљеве

Друго, поставите праведне циљеве. Многе ствари ће се надметати за вашу пажњу док будете пратили свој курс кроз живот. Биће бескрајних забава. Људи и ствари ће вас позивати, певајући сиренине песме о благостању, задовољству и моћи.

Успех је примамљива реч. Хиљаде књига је написано на ту тему. Оне обећавају новац, слободу, доколицу и луксуз. На хиљаде људи је промовисало исто толико формула за стицање богатства. На пример, процес у три корака за стицање богатства је приписан Ц. Полу Гетију: „Устај рано. Напорно ради. Откри нафтне изворе.”

Друге можда практичније методе подржавају варијације на једну тему: Све своје мисли, осећања и поступке морате усредсредити на своје циљеве. Морате волети свој циљ свим жаром свога срца. Сваку мисао морате усмерити на свој циљ. Сву своју енергију морате концентрисати у остваривање свог циља.

Наравно, када се примењује на праведне циљеве, ове методе могу бити од велике вредности. Проблем је у томе што у већини случајева потрага за богатством, задовољством и моћи води до места које на први поглед може изгледати пожељно, али што сте ближе, то боље видите шта је уствари. Цена световног успеха сувише често долази по цену вашег првородства. Они који закључе ту погодбу једнога дана ће се осећати као Исав, који је, пошто је схватио шта је изгубио „вриште иза гласа и ожалости се веома” (1. Књ. Мојсијева 27:34).

Још једна замка у коју често упадамо када постанемо опседнути успехом је да улажемо снагу своје руке и моћ своје мисли и заборављамо Господа, који нас је благословио и омогућио нам да напредујемо.

Мојсије је рекао деци Израеловој да ће једнога дана „кад узједеш и наситиш се, и добре куће начиниш, . . .

И када се говеда твоја и овце твоје наплоде, и кад ти се намножи сребро и злато, и што год имаш кад ти се намножи, . . .

Нити говори у срцу својем: моја снага, и сила моје руке добавила ми је ово благо . . .

Ако ли заборавиш Господа Бога свога, и поћеш за другим боговима и њима станеш служити и клањати се, сведочим вам данас да ћете зацело пропасти” (Пета књ. Мојсијева 8:12, 13, 17, 19).

Да ли мислите да новац који сте зарадили у овом животу можете користити у следећем? Ставите свог Небеског Оца на прво место у свом животу. Обавежите се да ћете Га следити и будите послушни Његовим заповестима и настојте свакога дана да постанете више налици Христу. Усредсредите своје напоре на добијање небеског блага. Будете ли чинили другачије то ће на крају довести до разочарења и туге.

Подсетио сам се Спаситељеве параболе о човеку који је напорно радио да би стекао богатство. Имао је толико добара да није имао довољно места где би их држао. Стога је саградио велике амбаре где би могао да их чува. Његова замисао је била да се, чим буде имао безбедно место за све што је поседовао, одмори и води живот доколице - да једе, да пије и да се весели.

Али чим је завршио своје грађевине, Бог му је рекао: „Безумниче, ову ноћ узеху душу твоју од тебе; а што си припремио чије ће бити?” (Јев. по Луци 12:20).

Трезвено питање које је Спаситељ поставио онима који су живели у Његово време, одјекује вековима до нашег времена: „Јер каква је корист човеку ако сав свет добије а души својој науди?” (Јев. по Матеју 16:26).

Да ли је новац нужно зло? Јаков, пророк Мормонове књиге, одговорио је на то питање. Он је подучавао свој народ: „Мислите на браћу своју као на себе саме, и блиски будите са свима и слободни са иметком својим, да и они могу бити богати попут вас.

Али пре него што потражите богатство, тражите царство Божје.

А пошто стекнете наду у Христа, стећи ћете богатство будете ли га тражили, а тражићете га са намером да добро чините - да голе оденете, и гладне нахраните, да поробљене ослободите и послужите помоћ болеснима и онима у невољи” (Јаков 2:17-19).

Мојсије је рекао људима свог времена: „Ако буде у тебе који сиромаш између браће твоје у ком месту твом, у земљи твојој . . . , немој да ти се стврдне срце твоје и да стиснеш руку своју брату своме сиромашу” (5. Књ. Мојсијева 15:7).

Радити за остварење својих циљева

Треће, једном када поставите праведне циљеве, радите свом снагом на њиховом остварењу. У речима старешине Дејвида О. Мекеја (1873-1970. год.) из Већа Дванаесторице апостола: „Схватимо . . . да је *повластица да радимо* дар, да је *моћ* да радимо благослов, да је *љубав* према раду успех” (из Conference Report, окт. 1909. год., стр. 94; курзив у оригиналу).

Рад је терапија за душу. Јеванђеље Исуса Христа је јеванђеље рада. Верујем да много лениности коју видимо долази од неразумевања Господњег Помирења. Не можемо само седети и не чинити ништа, а очекивати да будемо успешни у духовним или материјалним ствари. Треба да радимо све што је у нашој моћи да бисмо остварили своје циљеве, а Господ ће надокнадити разлику.

Сетите се речи председника Гордона Б. Хинклија: „Главна дела у свету нису урадили генији. Обавили су их обични људи, са равнотежом у својим животима, који су научили да раде на изванредан начин” („Our Fading Civility,” BYU commencement address, 25. апр. 1996. год., стр. 15).

Дозволите ми да вам испричам о једној изузетној особи која је на себе преузела одговорност за свој живот и учинила нешто од себе упркос скромним почецима. Он се зове доктор Бен Карсон. Доктор Карсон се родио и растао у најсиромашнијем кварту Детроита. Растао је у дому без оца. Његова мајка преузела је на своја плећа терет подизања породице, и тај осећај одговорности пренела је на свог сина.

Доктор Карсон је рекао да је његова мајка често говорила својој деци: „Имате ли мозга?” Ако би они одговорили потврдно, она би наставила: „Онда можете сами да нађете излаз из те ситуације. Није важно шта је Џони или Мери или неко други учинио. Имате мозак и зато нађите излаз из проблема.”

Доктор Карсон је испричао:

„Почео сам да схватам да ја имам контролу, да могу да идем где год желим и да могу да учиним све што желим. Једина особа која је одлучивала о мом успеху или га ограничавала, био сам ја. Једном када сам то схватио, сав менталитет жртве је ишчезнуо кроз прозор. Схватио сам да не морам да седим и чекам да неко нешто уради за мене” („Seeing the Big Picture: An Interview with Ben Carson, M.D.,” *Saturday Evening Post*, јули/август 1999. год.)

Доктор Карсон није седео и чекао да неко други учини нешто за њега. Преузео је контролу над својим животом. Напорно је учио у школи и био добар ђак - довољно добар да напредује и постане лекар. Коначно је постао директор дечије неурохирургије у светски познатој болници Johns Hopkins Children's Center у Балтимору. 1987. године доктор Карсон је извршио прву успешну операцију раздвајања сијамских близанаца који су били спојени задњим делом главе.

Сократ је рекао: „Све добре ствари богови нам продају по цену нашег рада” (Xenophon, *Recollections of Socrates*, књ. 2, погл. 1, одсекодсек 20).

Председник Гордон Б. Хинкли је поновио то мишљење: „Под небесима не постоји замена за продуктиван рад. То је процес којим снови постају стварност. То је процес којим доконе визије постају моћна достигнућа.

Рад прави разлику у животу. Он проширује наш ум и ангажује вештине наших руку које нас уздижу изнад осредњости” (из „Pres. Hinckley Shares 10 Beliefs with Chamber,” *Church News*, 31. јан. 1998. год., стр. 3).

Величати своје позиве

Четврто, величајте своје позиве и будите верни чланови Цркве. Када идемо у Цркву, окружујемо се другима који деле нашу посве-

ћеност да буду послушни заповестима и следе Спаситеља.

Неки погрешно мисле да је Црква место где се окупљају савршени људи да би говорили савршене ствари, имали савршене мисли и савршена осећања. Могу ли да брзо одагнамо такву мисао? Црква је место где се несавршени људи окупљају како би помогли и ојачали једни друге док настојимо да се вратимо нашем Небеском Оцу. Свако од нас ће у смртности путовати другачијим путем. Свако ће напредовати различитом брзином. Искушења која муче вашег брата вас можда уопште неће мучити.

Никада не потцењујте оне који су мање савршени од вас. Никада не будите узнемирани зато што неко не може да говори као ви, да води као ви, да служи као ви, не може да шије или копа или блиста попут вас.

Црква је друштво за заједничко унапређење са циљем да помогне сваком сину и ћерци Божјој да се врате у Његово присуство. Један од начина на који можете измерити своју вредност у царству Божјем, јесте да се упитате: „Колико помажем другима да достигну свој потенцијал? Да ли подржавам друге у Цркви или их омаловажавам?” Ако их омаловажавате, омаловажавате Божје царство. Ако изграђујете друге, изграђујете царство.

Још један тест ваше вредности у царству је да се упитате да ли сте активно укључени у величање свог позива у Цркви. Када увеличавате свој позив, то не обављате чисто рутински ; ви упућујете позив себи да служите на месту на које сте позвани свим својим срцем, моћу, умом и снагом.

Ако немате позив у Цркви, хоћете ли отићи код бискупа и рећи му да бисте радо служили, да сте вољни да подметнете леђа?

Док верно служите, Господ ће бити са вама, и ви ћете осетити Његовог Духа и Његову усмеравајућу руку.

Пре више година на генералној конференцији, председник Бојд К. Пакер из Већа Дванаесторице апостола испричао је причу о Џозефу Милету, мало познатом члану Цркве.

Он је живео у првим данима Цркве и прешао је прерију са другим верним члановима да би населио пустињу и пронашао нови дом. У

тим првим годинама хране је често било једва довољно. Посебно је било тешко зими, и често је било више дана него залиха хране.

Џозеф Милет је написао у свој дневник: „Једно од моје деце је дошло и рекло да је члановима породице брата Њутона Хола нестало хлеба и да тога дана немају ништа за јело.

Поделио сам наше брашно у цак да пошљем брату Холу. Брат Хол је управо у том тренутку долазио.

Рекао сам: ‘Брате Холе, да ли ти је понестало брашна?’

‘Брате Милете, немамо ни мало.’

Па, брате Хол, у овом цаку има нешто брашна. Поделио сам га и намеравао сам да ти га пошљем. Твоја деца су рекла мојој деци да вам је понестало.’

Брат Хол је почео да плаче. Рекао је да је покушавао код других, али није могао да добије. Отишао је у кедрову шуму и помолио се Господу, а Господ му је рекао да оде до Џозефа Милета.

Добро брате Холе, не мораш да ми га вратиш. Ако те је Господ послао по њега не дугујеш ми га’ ...

Не можете замислити колико ме је то учинило срећним што знам да је Господ знао да постоји таква особа као што је Џозеф Милет” (Diary of Joseph Millett, holograph, Historical Department Archives, Црква Исуса Христа светаца последњих дана; цитат из Бојд К.

Пакер, „A Tribute to the Rank and File of the Church,” *Ensign*, мај 1980. год., стр. 63).

То је диван осећај - знати да Господ има поверања у тебе и воли те довољно да жели да те искористи у благосиљању других. Браћо и сестре, ваш Небески Отац жели да вас користи у исту сврху. Док увеличавате своје позиве и идете чинећи добро, обећавам вам да ће Господ излити на ваше главе благослове задовољства и радости тако велике да нећете имати довољно места да их примите.

Уживајте на путу

Пето, уживајте на путу. Божји народ је радостан народ. Ми знамо да постоје тренуци за разборитост, побожност и посвећеност; такође

знамо да поседујемо начела вечног живота која пружају радост.

Имамо толико разлога да се смешимо, будемо срећни, да, чак и да се смејемо.

Многи од нас увек чекају да буду срећни. „Када бих само могао да дипломирам, када бих само могао да купим ауто, када бих се само оженио ... За много њих, срећа је управо иза хоризонта, никада достижна. Сваки пут када се попнемо на једно брдо, срећа нам маше иза следећег.

Ужасно је увек чекати сутра, увек зависити од сутра, увек правдајући наше данас, јер смо сигурни да ћемо само у будућности поседовати ствари које ће нас испуњавати.

Не чекајте сутра. Не чекајте на прави посао, праву кућу, праву плату, праву величину одеће. Будите срећни данас. Будите срећни сада.

Абрахам Линколн је рекао: „Већина људи је онолико срећна колико су одлучни да то буду” (из John Cook, комп., *The Book of Positive Quotations* [1997. год.], стр. 7).

Одлучите да будете срећни - чак и када немате новца, чак и када немате леп тен, чак и када немате Нобелову награду. Неки од најсрећнијих људи које познајем немају ниједну од ствари које свет сматра неопходнима за задовољство и радост. Зашто су срећни? Претпостављам због тога што не слушају баш добро. Или слушају сувише добро - ствари које им говори њихово срце. Радују се у лепоти земље. Радују се због река и кањона и зова ливада. Радују се због љубави својих породица, корака тек проходалог детета, мудрог и благог осмеха старијих.

Радују се због поштеног рада. Уживају у Светим писмима. Радују се у присуству Светог Духа.

Једну ствар поуздано знам: време које имамо овде сувише брзо пролази. Не тражите ваше време седећи на клупи и посматрајући како живот пролази поред вас.

Могу ли вам дати још неки савет? Будите спремни да се смејете себи. Када је старешина Метју Коули (1897-1953) био позван у Веће Дванаесторице апостола, председник Ц. Рубен

Кларк (1871-1961) га је позвао у своју канцеларију и посаветовао га у вези са његовим новим задужењем. Председник Кларк је био један од великих вођа и мислилаца у Цркви. Напустио је место амбасадора Сједињених Држава у Мексику да би прихватио положај у Првом председништву Цркве. Био је човек навикао да носи тежину велике одговорности.

Када се састанак старешине Коулија и председника Кларка завршио, председник Кларк је рекао: „Дакле, дечко мој [председник Кларк је сваког члана Већа Дванаесторице звао ‘дечко’] - Дакле дечко, не заборави шесто правило.” Старешина Коули је питао: „Које је шесто правило?” Председник Кларк је рекао: „Не сматрај себе сувише важним.” Старешина Коули је упитао: „Која су осталих пет?” Председник Кларк је рекао: „Нема их” (*Matthew Cowley Speaks* [1954. год.], стр. 132-133).

Неки људи узимају себе тако озбиљно да мисле да се не могу осећати комплетнима уколико не пронађу себе. Неки се одричу породице, занимања и образовања у потрази за својим идентитетом.

Џорџ Бернард Шо је рекао: „Живот се не састоји у проналажењу себе. Суштина живота је у стварању себе.” Не брините о свом идентитету; своју енергију усредсредите на стварање особе каква желите да будете! Док будете ишли тим путем открићете да нећете наћи само себе, него и прилике којима ћете бити пријатно изненађени и поносни на особу коју ћете открити дуж пута.

Не одуговлачите ни минут. Сваки тренутак је драгоцен. Сада одлучите да ћете од свог живота направити нешто изванредно!

Недавно сам имао прилику да се са сестром Виртлин вратим у место где сам започео своју мисију. Мој задатак је био да организујем округ Салцбург у Аустрији. То ми је на неки начин било као долазак кући. Сетио сам се дана када сам ходао тим улицама поплочаним каменом и питао се да ли ће ту икада бити довољно чланова да се формира мало одељење. И овде сам годинама касније да бих организовао округ. Срце ми је било преплављено док

сам посматрао ту заједницу верних чланова и сећао се времена које сам ту провео.

Када на то гледам сада, питам се да ли је то време искушења било оруђе за јачање мог карактера и увећавање моје жеље за успехом. Та времена привидног неуспеха можда су била нека од најкориснијих у мом животу, јер су ме припремила за долазак већих ствари.

Док сам био ту, отпутовао сам са својом женом у Оберндорф. Ходали смо истим путем којим смо ишли мој сарадник и ја пре много година. И тамо сам јој, испред величанствених планина и прастаре лепоте тог малог баварског села, поново испричао причу о тихој ноћи када сам свом сараднику описао жену којом ћу се оженити.

Одлуке које сам донео те свете ноћи у Оберндорфу у Аустрији, биле су водећа сила током мог живота. Мада има још много тога да научим и постигнем, дао сам све од себе да бих имао веру у Бога; учинио сам све да бих се усредсредило на ствари које су важне у животу; дао сам све од себе да бих напорно радио на праведним задацима; учинио сам најбоље што сам могао да бих увећачао позиве које сам примао у Цркви; и учинио сам све да бих на том путу уживао.

Желим да и ви чините исто док од својих живота будете стварали нешто што је достојно вашег божанског наслеђа.

Сведочим да је сврха моје мисије у далекој Европи иста сада као што је била онда: да сведочим да имамо Небеског Оца пуног љубави и такође Његовог Сина Исуса Христа који нам је подарио велико Помирење. Сведочим да је Џозеф Смит био пророк Божји који је примио пунину вечног јеванђеља и који је успоставио Господњу Цркву на земљи у овим последњим данима. Сведочим да је Гордон Б. Хинкли наш пророк, виделац и откровитељ данас.

Ако следите праведне жеље Господ ће бити са вама и усмераваће ваше путеве. Он жели да будете срећни и успешни. Он жели да дођете код Њега. Желим да нађете мир и радост на вашем путу кроз живот.

ПОМОЋ У ПОДУЧАВАЊУ

- Да ли се слажете са апостоловим мишљењем да је срећа циљ живота? Објасните свој одговор.
- По мишљењу старешине Виртлина, које су „пет ствари које ће вам, ако их озбиљно схватите и примените у сопственом животу, донети срећу, успех, испуњеност и . . . наследство у небеском царству”?
- Направите списак личних ствари које вам доносе радост и срећу. Објасните како вам те ствари могу помоћи да као вођа задржите позитиван и радостан став.
- Пронађите стих из Светих писама који вам доноси радост.

СТАВЉАЊЕ НАЈВАЖНИЈИХ СТВАРИ НА ПРВО МЕСТО

„Не сабирајте себи блага на земљи, где мољац и рђа кваре, и где лопови не поткопавају и не краду. Него сабирајте себи благо на небу, где ни мољац ни рђа не кваре, и где лупежи не поткопавају и не краду.

Јер где је благо ваше, онде ће бити и срце ваше . . .

Него иштите најпре царства Божјега, и правде његове, и ово ће вам се све додати” (Јев. по Матеју 6:19-21, 33).

НАЧЕЛА ВОЂСТВА

Вође треба да планирају своје време имајући на уму вечност.

КОНЦЕПТИ ЛЕКЦИЈЕ

1. Вођама треба да је важнији вечни живот него ствари овога света.
2. Равнотежа је важна особина вођа Цркве и породице.
3. Вође морају да науче да планирају своје време.

КОНЦЕПТ БР. 1. ВОЂАМА ТРЕБА ДА ЈЕ ВАЖНИЈИ ВЕЧНИ ЖИВОТ ОД СТВАРИ ОВОГ СВЕТА.

НАПОМЕНА

Током своје беседе на Гори, Исус је подучавао: „Не сабирајте себи блага на земљи, где мољац и рђа кваре, и где лопови поткопавају и краду . . .

Јер где је благо ваше, онде ће бити и срце ваше” (Јев. по Матеју 6:19, 21).

Старшина Делберт Л. Стејпли, који је био члан Већа Дванаесторице, је објаснио: „Обнављање и посвећење наших тела моћу Светог Духа стиче се животом по јеванђељу. Наше ризнице добрих дела стечене за живота граде наше вечне станове. Размишљање неке особе са становишта вечности под утицајем духа ће проширити њен ум и дати јасну визију Божјег плана, што ће помоћи да се зацрта прави курс који води у Његово присуство. Овде у смртности увек имајте пред собом вечност, а своја дела, расуђивање и одлуке темељите на

вечним Божјим законима. Треба да се образујемо не само за време него и за вечност” (из Conference Report, септ.- окт. 1967. год., стр. 75).

Старшина М. Расел Балард, који је тада био члан Седамдесеторице, је саветовао: „Упамтите, вечност је сада, не нека нејасна, далека будућност. Свакога дана, управо сада, припремамо се за вечни живот. Ако се не припремамо за вечни живот, припремамо се за нешто друго, можда нешто далеко мање” (из Conference Report, септ.- окт. 1978. год., стр. 100; или *Ensign*, нов. 1978. год., стр. 66).

Председник Харолд Б. Ли, који је тада био саветник у Првом председништву, је саветовао: „Већина мушкараца не поставља приоритете који ће их водити у расподелу њиховог времена и већина њих заборавља да њихов главни приоритет треба да буде да одрже сопствену духовну и физичку снагу. Затим долази њихова породица, па Црква, а затим њихова професија - а све захтева време” (*The Teachings of Harold B. Lee*, изд. Clyde J. Williams [1996. год.], стр. 615).

Старешина Балард је, пошто је постао члан Већа Дванаесторице, додао следећи савет: „Најпре, размислите о свом животу и поставите приоритете. Издвојте време да у тишини дубоко размишљате о томе где идете и шта ће бити потребно да чините да бисте стигли тамо. Исус, наш пример, често се повлачио у дивљину и молио (видети Јев. по Луци 5:16). Ми треба да повремено чинимо то исто, како бисмо се као и Спаситељ духовно обновили. Запишите задатке које бисте волели да испуните сваког дана. Док правите свој дневни распоред пре свега имајте на уму свете завете које сте склопили са Господом” (из Conference Report, април 1987. год., стр. 15; или *Ensign*, мај 1987. год., стр. 14).

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Прочитајте са полазницима Јев. по Матеју 6:19-21; Јев. по Луци 12:13-21. Поразговарајте о томе шта нас ти стихови уче о релативној важности временских и вечних ствари (такође видети одсек напомене).

Нека полазници наведу активности и полове који се надмећу за њихово време. Њихове листе могу обухватити проучавање Светих писама, служење, рад, активности са пријатељима, време са породицом, вежбање, домаће задатке и рекреацију. Нека полазници рангирају сваку активност са листе од најважније до најмање важне и поразговарајте о њиховим критеријумима за рангирање.

Уверите се да полазници разумеју да понекад морамо оставити по страни чак и ствари високог приоритета да бисмо обавили нешто што је неодложно, извршили значајан задатак, или служили другима. Исто тако, приоритете који се могу чинити мање важнима из перспективе вечности, као што су школски задаци, могу бити веома важни у нашој припреми за будућу службу у царству. Поред свих наших приоритета своје животе треба да усредсредимо на Исуса Христа и јеванђеље.

КОНЦЕПТ БР. 2. РАВНОТЕЖА ЈЕ ВАЖНА ОСОБИНА ВОЂА ЦРКВЕ И ПОРОДИЦЕ.

НАПОМЕНА

Председник Езра Тафт Бенсон је написао: „О Исусовој припреми за Његову мисију, Света

писма кажу да Он ‘напредовао у премудрости и у расту и у милости код Бога и код људи’ (Јев. по Луци 2:52). То укључује циљеве четири главне области: духовне, менталне, физичке и друштвене. ‘Стога, какви људи морате бити?’ упитао је Учитељ, а затим одговорио: ‘Заиста, кажем вам, онакви као што сам ја’ (3. Нефи 27:27). Дакле, постоји животни циљ - ходати Његовим стопама, усавршити се у свакој врлини као што је Он учинио” (*The Teachings of Ezra Taft Benson* [1988. год.], стр. 383-384).

Старешина Спенсер В. Кимбал, који је тада био члан већа Дванаесторице, је сведочио: „Спаситељ је био пријатна личност, био је љубазан, пун разумевања, никада није застранио, био је у савршеној равнотежи. У Његовом животу није било одступања” (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, изд. Edward L. Kimball [1982. год.], стр. 13).

Старешина Нил А. Максвел, члан Већа Дванаесторице апостола, је поучавао: „С обзиром на различите животне периоде, Господ жели равнотежу међу својим ученицима као и у целој Цркви. Не могу сви да буду брод без сидра. Осим тога, док напредујемо, ‘корен и крошња’ треба да буду ‘једнаки по снази’ дајући способност да поднесу и жегу и олују (Јаков 5:66)” (*If Thou Endure It Well* [1996. год.], стр. 122).

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Нека један студент наглас прочита Јев. по Луци 2:52. Напишите на табли речи из овог стиха које описују начин на који је Исус напредовао (*мудрост, стас, милост код Бога и људи*).

Уз те речи напишите *ментални, физички, духовни и друштвени* (видети одсек напомене). Нека полазници поразговарају о изазовима одржавања равнотеже у овим областима.

Размислите о томе да поразговарате о идеји да понекад због околности водимо „неуравнотежен” живот. На пример, универзитетски студенти могу провести необично много свог времена учећи. Мада то повремено може бити неопходно, студенти не треба да потпуно занемарују друге области свог живота и личности. Бискупов распоред понекад може изгледати „неуравнотежен” у смислу да га његове дужности у одељењу могу спречити да проводи

време са породицом онолико колико би волео. Међутим, он мора учинити све што је у његовој моћи да проведе потребно време са њима, а затим се ослони на Господа да му помогне у задовољењу њихових потреба.

КОНЦЕПТ БР. 3. ВОЋЕ ТРЕБА ДА НАУЧЕ ДА РАСПОРЕДЕ СВОЈЕ ВРЕМЕ.

НАПОМЕНА

Црквене вође нас охрабрују да успоставимо приоритете коју су у складу са јеванђеоским начелима. Старешина Ричард Ц. Скот, из Већа дванаесторице апостола, је подучавао: „Спаситеља, Његова учења и Његову Цркву ставите у средиште свог живота. Побрините се да се све одлуке слажу са овим стандардом” (из Conference Report, апр. 1991. год., стр. 43; или *Ensign*, мај 1991. год., стр. 34). Касније је старешина Скот саветовао: „Учините Вечног Оца и Његовог Љубљеног Сина најважнијим приоритетом у вашем животу - важнијим од самог живота, важнијим од вољене сапутнице или деце или икога на земљи. Учините Њихову вољу вашом главном жељом. Онда ће вам све оно што је потребно за срећу доћи” (из Conference Report, апр. 1993. год., стр. 43; или *Ensign*, мај 1993. год., стр. 34).

Другом приликом старешина Скот је упозорио: „Део [наше] провере [у смртности] је да имамо много наизглед интересантних ствари да урадимо, да можемо заборавити главне разлоге због којих смо ту. Сотона ради веома напорно како се битне ствари не би догодиле . . .

У тихим тренуцима када размишљате о томе, препознајете шта је од пресудне важности у животу, а шта није. Будите мудри и не дозволите да добре ствари потисну суштинске . . .

Проучавајте ствари које чините у своје слободно време, време које сте слободни да контролишете. Да ли сматрате да се заснива на оним стварима које су од највишег приоритета и највеће важности? Или, да ли га несвесно, стално испуњавате неважним стварима и активностима које немају трајну вредност нити вам помажу да остварите сврху због које сте дошли на земљу? Размишљајте о животу на дуге стазе, не само о ономе шта се догађа данас или сутра. *Не*

одустајте од оног што највише желите у животу због нечег што мислите да желите сада.

Суштинске ствари се морају постићи током периода ваше провере на земљи. Оне морају имати приоритет. Не смеју се жртвовати због мањих ствари, чак иако су то добра и вредна достигнућа” (из Conference Report, апр. 1997. год., стр. 78-79; или *Ensign*, мај 1997. год., стр. 53-54).

Већина нас повремено осећа да нема довољно времена да учини све што треба или би желела да учини. Црквени позиви, породичне обавезе, посао, хобији и тако даље, све то заокупља нашу пажњу. Старешина Нил А. Максвел, који је тада био члан председништва Седамдесеторице, саветовао нас је да своју слободу избора користимо „на такав начин да чинимо ствари које највише значе, тако да те ствари не буду у милости ствари које значе најмање” (*Deposition of a Disciple* [1976. год.], стр. 58). Вође Цркве и породице треба своје животе да усредсреде на небеско благо како би другима помогли да учине исто.

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Ми распоређујемо своје време из истог разлога као и свој новац: да бисмо осигурали да имамо довољно да потрошимо на оно што нам је најпотребније и што највише желимо.

Објасните да је први корак у управљању нашим временом да схватимо колико имамо да потрошимо. Питајте полазнике колико сати има у једној седмици (168). Питајте полазнике које активности *морају* извршити сваке седмице (посао, одлазак у школу, спавање, јело и тако даље) и нека их наведу на листу папира. Нека поред сваке ставке напишу колико сати недељно проводе у тој активности и то одузмите од укупне суме. На пример, ако 40 сати дневно проводе на послу, остало им је још 128 сати. Ако 8 сати спавају, онда им је остало 72 сата. Ако сваке недеље проведу у Цркви 3 сата, остало им је 69 сати.

Када полазници дођу до укупне суме, питајте их које би активности *волели* да раде у своје слободне време и нека их запишу на папир. Нека поред сваке ставке напишу колико времена мисле да треба недељно да посвете томе и одузмите то од укупне суме. (Ако су

неке од активности које желе да раде обухваћене њиховим списком ствари које морају да раде, нека те сате не одузимају по други пут.)

Истакните да активности које највише ценимо не одузимају обавезно и највише времена. На пример, можемо провести само пет минута одређеног дана у молитви, али молитва може бити најважнија ствар коју чинимо тога дана.

Сада сваком студенту дајте стандардни недељни календар. Нека полазници погледају своје спискове активности које *треба* да обаве и нека их забележе у календару. Онда нека напишу активности које би *желели* да раде у преосталом времену.

Нагласите колико је важно да се активностима које се највише вреднују да највиши приоритет. Предложите да сваке недеље одреде време за црквене циљеве проглашавања јеванђеља, откупљења мртвих и усавршавања светаца.

Кажите полазницима да као вође треба да организујемо своје време тако да можемо да живимо према јеванђеоским начелима и помогнемо другима да чине исто.

Објасните да им календар може помоћи да се сете састанака и других обавеза и доведу у равнотежу све активности које вреднују. Истакните да је календар само један начин да распоредимо време, и подстакните их да нађу начин који код њих функционише.

ИЗВОРИ ЗА УЧИТЕЉА

Старешина М. Расел Балард,

из Већа Дванаесторице апостола

„Keeping Life’s Demands in Balance,” из Conference Report, апр. 1987. год., стр. 14-18; или Ensign, мај 1987. год., стр. 13-16

Преиспитајте животне приоритете

Моја драга браћо и сестре, од последње генералне конференције, осећао сам у свом животу моћ свештеничких благослова и моћ вере

и молитви чланова Цркве. Годинама сам давао благослове другима. Постио сам и молио се за њихову добробит и исказивао своју веру у њихов опоравак. Недавно сам, током озбиљне болести, био прималац такве вере, молитви и благослова. Захваљујем вам, браћо и сестре, за молитве које сте принели за мене.

Један од мојих колега је рекао да нешто добро може произаћи из те болести. Изразио је мишљење да је добро, повремено, да се свако суочи са невољом, посебно ако она узрокује самоиспитивање које нам омогућава да отворено и поштено проценимо своје животе. То је оно што сам учинио.

Ноћ пре своје операције, мој доктор је рекао да је могуће да је у питању рак. Када сам остао сам, закупиле су ме мисли о мојој породици и мојој служби. Пронашао сам утеху у јеванђеоским обредима који ме везују за моју породицу ако смо верни. Схватио сам да је потребно да преуредим своје приоритете како бих остварио оно што ми је најважније.

Понекад нам је потребна лична криза да би у нашем уму поткрепила оно што заиста ценимо и волимо. Света писма су пуна примера људи који су се суочили са проблемом пре него што су научили како да боље служе Богу и другима. Можда и ви, ако истражите своје срце и храбро процените приоритете у свом животу, можете попут мене открити да вам је потребна боља равнотежа међу приоритетима.

Свако од нас мора доћи до поштењог, отвореног самоиспитивања, свести о томе ко и шта желимо да будемо.

Размишљање о заветима нам помаже да уравнотежимо животне захтеве

Као што већина зна, борба са сложеним и различитим изазовима свакодневног живота, што није лак задатак, може пореметити равнотежу и склад који тражимо. Многи добри људи који се много брину веома се труде да одрже равнотежу, али се понекад осећају савладанима и пораженима.

Једна мајка четворо деце је рекла: „У мом животу уопште нема равнотеже. Потпуно сам обузета подизањем своје деце. Једва имам времена да мислим о нечем другом!”

Један млад отац, који је осећао притисак што је хранилац породице, је рекао: „Мој нови посао захтева све моје време. Схватам да занемарујем своју породицу и дужности у Цркви, али ако будем издржао само још једну годину, зарадићу довољно новца и ствари ће се тада средити.”

Један студент је рекао: „Чујемо толико различитих мишљења да је тешко увек знати које је исправно, а које погрешно.”

Колико често смо чули ово? „Нико боље од мене не зна колико је вежбање важно, али ја просто немам времена за вежбање.”

Један самохрани родитељ је рекао: „Сматрам да је скоро немогуће постићи све што је потребно да бих управљао својим домом и водио породицу. Уствари, понекад мислим да свет очекује сувише од мене. Без обзира колико напорно радим, никада нећу задовољити очекивања свих.”

Још једна мајка четворо деце је напоменула: „Моја борба се одвија између самопоштовања, самопоуздања, и осећања самовредности против кривице, депресије и обесхрабрења, што не чиним све што ми се каже да треба да чиним да бих добила небеско царство.”

Браћо и сестре, сви се суочавамо са таквим борбама с времена на време. Оне представљају уобичајена људска искуства. Многи људи имају велике захтеве у вези са собом, који произилазе од родитељских, породичних, пословних, црквених и грађанских одговорности. Држати све у равнотежи може бити стваран проблем.

Периодичан преглед завета које смо склопили са Господом помоћи ће нам са нашим приоритетима и равнотежом у нашим животима. Тај преглед ће нам помоћи да видимо где треба да се покајемо и шта да променимо у својим животима да бисмо осигурали да будемо достојни обећања која прате наше завете и свете обреде. Рад на сопственом спасењу захтева добро планирање и промишљен и ваљан напор.

Имам неколико предлога за које се надам да ће бити драгоцени онима међу вама који су забринуте због држања животних захтева у равнотежи. Ти предлози су сасвим основни; њихова концепција се лако може превидети ако нисте пажљиви. Биће вам потребна јака

преданост и лична дисциплина да бисте их укључили у свој живот.

Користите вечну перспективу за постављање приоритета

Најпре, размислите о свом животу и поставите приоритете. Пронађите неко спокојно време за дубоко размишљање о томе где идете и шта ће бити потребно да чините да бисте стигли тамо. Исус, наш пример, често се повлачио у дивљину и молио (видети Јев. по Луци 5:16). Ми треба да повремено чинимо то исто како бисмо се као и Спаситељ духовно обновили. Запишите задатке које бисте волели да испуните сваког дана. Док правите свој дневни распоред пре свега имајте на уму свете завете које сте склопили са Господом.

Поставите разумне краткорочне циљеве

Друго, поставите краткорочне циљеве које можете остварити. Поставите циљеве који су уравнотежени - ни превише ни премало ни претешке, ни прелаке. Запишите своје достигнуће циљеве и радите на њима према њиховој важности. Молите се за божанско вођство у вашем постављању циљева.

Сећате се да је Алма рекао да би волео да буде анђео како би могао „говорити трубом Божјом, . . . што земљу потреса, и свим народима довикивати покајање!” (Алма 29:1). А затим је рекао: „Али гле, човек сам, и грешим у жељи својој. Морам, наиме, бити задовољан оним што ми Господ додели . . .

“Зашто бих желео више него да извршим дело на које сам позван?” (Алма 29:3, 6).

Постаните финансијски одговорни и сигурни

Треће, сви се суочавају са финансијским проблемима у животу. Мудром расподелом новца, контролишите своје стварне потребе и пажљиво их мерите према многим жељама које имате у животу. Сувише појединаца и породица је запало у превелике дугове. Будите опрезни у односу на многе привлачне понуде позајмљивања новца. Много лакше је позајмити новац него га вратити. Не постоји пречица до финансијске сигурности. Не постоје шеме за брзо богаћење које функционишу. Можда ником није потребније начело равнотеже у

животу него онима који теже ка сабирању „добара” у овом свету.

Не поверавајте свој новац другима без темељне процене сваке предложене инвестиције. Наши људи су изгубили сувише новца поверивши своје вредности другима. По мом мишљењу, никада нећемо имати равнотежу у својим животима уколико наше финансије нису безбедне и под контролом.

Пророк Јаков је рекао свом народу: „Стога, не трошите новац на оно што вредности нема, нити труд свој на оно што задовољити не може. Послушајте ме марљиво, и сетите се речи које вам говорах, и дођите Свецу Израеловом, и гостите се оним што не страда, нити се квари, и душа ваша нек се наслађује у обиљу” (2. Нефи 9:51).

Браћо и сестре, сетите се да увек платите пуну десетину.

Изградите блиске односе са породицом и пријатељима

Четврто, будите блиски са својим супружником, децом, рођацима и пријатељима. Они ће вам помоћи да одржите равнотежу у свом животу. У недавној студији Цркве, одрасли у Сједињеним Државама су замољени да одреде време када су били срећни и да опишу то искуство. Од њих се такође тражило да опишу време када су били веома несрећни. За већину људи, једна ствар која их је учинила најсрећнијима или најтужнијима био је њихов однос са другима. Много мање важно је било њихово лично здравље, запослење, новац и друге материјалне ствари. Градите односе са својом породицом и пријатељима путем отворене и искрене комуникације.

Добар брак и добри породични односи могу се задржати кроз благу, пуну љубави и увиђавну комуникацију. Сетите се да ће поглед, трептај, климање главом или додир рећи више од речи. Осећај за хумор и пажљиво слушање су такође важни чиниоци добре комуникације.

Проучавајте Света писма

Пето, проучавајте Света писма. Она пружају један од најбољих извора који имамо, да бисмо били у контакту са Духом Господњим. Један од

начина на који сам стекао сигурно знање да Исус јесте Христ је проучавањем Светих писама. Председник Езра Тафт Бенсон позвао је чланове Цркве да проучавање Мормонове књиге учине свакодневном навиком и животном тежњом. Савет апостола Павла упућен Тимотеју је добар савет за сваког од нас. Он је написао: „ ... из малена умеш света писма, која те могу умудрити на спасење кроз веру у Христу Исусу.

Све је писмо од Бога дано, и корисно за учење, за карање, за поправљање, за поучавање у правди” (2. Посл. Тимотију 3:15-16).

Одмарајте се, вежбајте и опустите се

Шесто, многи људи, укључујући мене, имају тешкоће да пронађу време за довољно одмора, вежбања и опуштања. Морамо одредити време у свом дневном распореду за те активности ако желимо да имамо здрав и уравнотежен живот. Добар физички изглед повећава наше достојанство и самопоштовање.

„Подучавајте једни друге јеванђељу”

Седмо, пророци су стално подучавали да у породици једни друге треба да подучавамо јеванђељу, најпре на породичној кућној вечери једном недељно. Ову породичну навiku, ако нисмо веома пажљиви, можемо полако изгубити. Не смемо изгубити ову посебну прилику да подучавамо једни друге учењу царства (видети УИЗ 88:77), које ће породице водити према вечном животу.

Сотона увек ради како би уништио наша сведочанства, али када проучавамо јеванђеље и живимо по његовим заповестима он неће имати моћ да нас искушава или узнемирава више од наше снаге да се одупремо.

Често се молитe

Мој последњи предлог је да се често молитe појединачно и као породице. Родитељи треба да спроводе дисциплину потребну да воде и мотивишу децу да се окупљају редовно за породичне молитве. Преко искрене молитве наши млади могу знати које исправне одлуке треба да донесу сваког дана.

Пророк Алма је сажео важност молитве овим речима: „Него да се понизите пред

Господом и призовете свето име Његово и бдијете и молите се без престанка, да не будете искушавани више него што можете поднети, и да тако будете вођени Светим Духом, постајући понизни, кротки, покорни, стрпљиви, пуни љубави и трпељивости” (Алма 13:28). Када сам у духовном складу, налазим да све могу много лакше да доведем у равнотежу у свом животу.

Чините све у мудрости и реду

Браћо и сестре, схватам да се овим предлозима могу додати и други. Међутим, верујем да када се усмеримо на неколико основних циљева, вероватно је да ћемо моћи да одговоримо на многе захтеве које нам живот поставља. Запамтите, много тога у животу нас може избацити из равнотеже. У исто време, сувише мало важних ствари може учинити исто. Цар Венијамин је саветовао „да све ово чините у мудрости и реду” (Мосија 4:27).

Често недостатак јасног упутства и циљева може траћити наше време и снагу и допринети неравнотежи у нашим животима. Живот који испада из равнотеже је попут аутомобилске гуме која није у равнотежи. Она ће учинити управљање аутомобилом грубим и небезбедним. Гуме у савршеној равнотежи могу пружити глатку и удобну вожњу. Тако је и са животом. Вожња кроз смртност може бити сигурнија за нас када тежимо да останемо у равнотежи. Наш главни циљ треба да буде потрага за бесмртношћу и вечним животом (видети Мојсије 1:39). Са тим као нашим циљем, зашто не елиминисати оне ствари које праве буку и заокупљају наше мисли, осећања и снагу, а не доприносе нашем постизању тог циља?

Помозите уместо да ометате

Само још реч црквеним вођама: Будите веома пажљиви према члановима тако да им оно што тражите од њих помогне да достигну вечни живот. Да чланови Цркве могу да одржавају равнотежу у свом животу, црквене вође морају бити сигурне да не захтевају превише од чланова, те да они немају времена да остваре своје личне и породичне циљеве.

Свакога дана дајите све од себе

Не тако давно, једно од моје деце је рекло: „Тата, понекад се питам да ли ћемо икада успети у томе.” Одговор који сам јој дао је исти као онај који бих дао вама када бисте се слично осећали. Једноставно чините најбоље што можете свакога дана. Обавите основне ствари и, пре него што схватите, ваш живот ће бити испуњен духовним разумевањем које ће вам потврдити да вас ваш Небески Отац воли. Када особа то зна, онда ће живот бити испуњен сврхом и значајем, чинећи равнотежу лакше одрживом.

Сваки дан живите са радошћу у свом срцу, браћо и сестре. Понизно сведочим да живот може бити диван, у име Исуса Христа, амен.

ПОМОЋ У ПОДУЧАВАЊУ

- Шта можемо учинити да бисмо подстакли себе и оне које водимо да процене наше приоритете и траже равнотежу у нашим животима?
- Коју улогу невоља може играти у мотивацији да проценимо своје животе?
- Шта мислите који треба да буду пет или шест најважнијих приоритета у вашем животу? Треба ли ти приоритети да се мењају са годинама и искуством? Зашто? Који приоритети су флексибилни?
- Направите списак световних циљева, затим духовних. Комбинујте спискове у складу са приоритетима. Које лекције можемо научити из ове вежбе?
- Које опасности се крију у тежњи духовним циљевима док се занемарују физички?
- Поразговарајте о савету цара Венијамина да „све . . . ово чините у мудрости и реду” (Мосија 4:27).
- Како ми као црквене вође можемо осигурати да сви програми и активности помажу јачању породица и подупиру родитеље у њиховој дужности да подучавају јеванђеље у свом дому, уместо да их удаљавамо од те дужности?

ПОШТОВАЊЕ СВЕШТЕНСТВА И ЖЕНСКОГ РОДА

„А ви сте изабран род, царско свештенство, свети народ, народ добитка, да објавите добродетељи онога који вас дозва из таме к чудноме виделу своме” (1. Посл. Петрова 2:9).

НАЧЕЛО ВОЂСТВА

Вође Цркве и породице треба да раде у складу са начелима свештенства.

КОНЦЕПТИ ЛЕКЦИЈЕ

1. Божјим царством се управља преко свештенства.
2. Треба да поштујемо свештенство, као и женски род.
3. Вође треба да поштују оне који су позвани да председавају у Божјем царству.

КОНЦЕПТ БР. 1. БОЖЈИМ ЦАРСТВОМ СЕ УПРАВЉА ПРЕКО СВЕШТЕНСТВА.

НАПОМЕНА

Председник Дејвид О. Мекеј је подучавао: „Највећа заштита коју имамо за јединство и снагу Цркве налази се у свештенству, када га поштујемо. Ах, браћо моја - председници округа, бискупи у одељењима и сви који држите свештенство - нека вас Бог благослови у вашем вођству, у вашој одговорности да водите, благосиљате и тешите људе којима сте одређени да председавате и да их посећујете. Водите их према Господу и тражите надахнуће да живе тако да се могу уздићи изнад слабости и подлости и живети у царству духовности” (из Conference Report, окт. 1967. год., стр. 6).

Старшина М. Расел Балард, члан Већа Дванаесторице, је објаснио: „Поседовање свештенства је више од великог благослова. Оно такође носи са собом значајне одговорности као што је блење над Црквом; поштовање свих жена, посебно наших супруга, наших мајки, наших ћерки, наших сестара; посећивање сваког члана код куће, подстицање сваког да се моли наглас и у тајности и извршава све породичне дужности [видети УИЗ 20:47] (из Conference Report, окт. 1997. год., стр. 50-51; или *Ensign*, нов. 1997. год., стр. 37).

Старшина Расел М. Нелсон из Већа Дванаесторице апостола је сведочио: „Целом човечанству проглашавамо ове вечне истине: Мелхиседеково свештенство има право председавања и има моћ и власт над свим службама у Цркви у свим раздобљима света (видети УИЗ 107:8). Ова моћ држи кључеве свих духовних благослова Цркве (видети УИЗ 107:18). Треба да у потпуности поштујемо то свештенство” (из Conference Report, апр. 1993. год., стр. 53; или *Ensign*, мај 1993. год., стр. 41).

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Позовите два или три студента који раде за организације (на пример продавнице или компаније) да опишу како се организују. Како људи у организацији добијају власт да раде своје послове?

Питајте како је Црква организована и одакле је примила своју власт.

Размислите о томе да позовете добровољаца да нацрта шему која показује како се организује одељење, огранак или округ. Нека добровољац објасни шему. Или можете позвати мисионара повратника да опише каква је структура мисије и предности те организације за обављање Господњег дела.

Питајте:

- Како свештеничке вође на различитим нивоима надгледају чланове?
- Колико би Црква била успешна да се свештеничка власт изненада уклони? Зашто?

Објасните да с времена на време Господ надахњује црквене вође да направе организационе припреме да би изашли у сусрет потребама растуће Цркве.

КОНЦЕПТ БР. 2. ТРЕБА ДА ПОШТУЈЕМО СВЕШТЕНСТВО, КАО И ЖЕНСКИ РОД.

НАПОМЕНА

Старешина Расел М. Нелсон је објаснио: „Ово је Црква Исуса Христа светаца последњих дана. Онај који стоји на челу своје обновљене Цркве тако је заповедио свом свештенству да сваки човек може говорити у име Бога Господа, самог Спаситеља света (видети УИЗ 1:20). Изванредно! Он је изабрао да нас почастује својим свештенством. Стога ми поштујемо Њега поштујући Његово свештенство - како његову моћ тако и оне који је носе. Чинећи тако, мушкарци, жене и деца широм света биће благословени. Величање свештенства подстиче поштовање, поштовање уздиже побожност, а побожност призива откривење” (из Conference Report, апр. 1993. год., стр. 49; или *Ensign*, мај 1993. год., стр. 38).

Председник Н. Елдон Танер, који је био саветник у Првом председништву, је рекао: „Ниједан мушкарац, млад или стар, који има Божје свештенство не може поштовати свештенство, а да не поштује женски род. Сваки младић треба да буде спреман да својим животом, ако је потребно, заштити женску честитост, и да никада не буде крив због појуде према жени или учини нешто што ће је унизити или бити узрок губитка њене честитости. Свака млада жена има савршено право да се осећа безбедном на изласку са младићем који има свештенство, знајући да ће је поштовати и заштитити на сваки начин” (из Conference Report, апр. 1973. год., стр. 124; или *Ensign*, јули 1973. год., стр. 95).

Председник Спенсер В. Кимбал дао је следећи подсетник: „Вечерас желим да говорим

браћи у свештенству, окупљеној на стотину места широм света, и подсетим их да ‘смо сви ми благословени посебним женама у нашим животима које су имале дубок и трајан утицај на нас. Њихов добринос је био и јесте важан нама [браћи], и нешто је што ће бити од вечне важности за нас.’ (Видети *Ensign*, нов. 1979. год. стр. 48.) Желео бих да истакнем ту идеју овог јутра. Не могу довољно снажно дочарати свима нама висок положај части и поштовања које наше супруге, мајке, сестре и ћерке имају у Цркви Исуса Христа светаца последњих дана” (из Conference Report, окт. 1979. год., стр. 6-7; или *Ensign*, нов. 1979. год., стр. 5).

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Питајте сестре шта мушкарци треба да чине да би поштовали своје свештенство и поразговарајте о њиховим одговорима. Питајте браћу како носиоци свештенства могу поштовати женски род.

Који благослови долазе женама због свештеничке власти? (Одговори треба да обухвате јеванђеоске обреде.)

Нека полазници прочитају УИЗ 121:34-46 и наведу начела вођства која се односе на све вође Цркве и породице.

КОНЦЕПТ БР. 3. ВОЂЕ ТРЕБА ДА ПОШТУЈУ ОНЕ КОЈИ СУ ПОЗВАНИ ДА ПРЕДСЕДАВАЈУ У БОЖЈЕМ ЦАРСТВУ.

НАПОМЕНА

Председник Дејвид О. Мекеј је саветовао: „Израдите признање онима који председавају над вама и, када је потребно, тражите њихов савет. Сам Спаситељ је признао ту власт на земљи. Сетићете се искуства које је Павле имао када се тек приближио Дамаску са папирима у свом џепу за хапшење свих оних који су веровали у Исуса Христа. Изненада га је обасјала светлост и он је чуо глас како каже: ‘Савле! Савле! зашто ме гониш?’

А Савле је рекао: ‘Господе! шта хоћеш да чиним? И Господ му рече: устани и уђи у град, па ће ти се казати шта ти треба чинити.’ (Дела апостолска 9:4, 6.)

Могао је у неколико речи да каже Савлу шта треба да ради, али у Дамаску се налазио огранак Цркве којим је председавао понизни човек по имену Ананија, а Исус је признавао ту власт . . .

Ето лекције за све нас у овој Цркви. Хајде да и ми признамо локалну власт. Бискуп је можда понизан човек. Неки од вас могу мислити да су надмоћнији у односу на њега, али њему је дата власт директно од нашег Оца са неба. Признајте је. Тражите његов савет и савет вашег председника округа. Ако они не могу решити ваше тешкоће или проблеме, писаће Врховним властима и добити потребан савет. Признавање власти је важно начело” (из Conference Report, окт. 1967. год., стр. 6-7).

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Питајте да ли је неко присуствовао генералној конференцији. Ако јесте, питајте шта окупљени чине када улази председник Цркве. (Устану и буду тихи док он не заузме своје место.) Зашто окупљени реагују на овај начин?

Размотрите следећа питања:

- Зашто би било неприкладно тражити савет од пријатељевог свештеничког вође из другог одељења или округа уместо од сопственог?
- Које лекције можемо научити из Павловог искуства описаног у Делима апостолским 9:6? Видети одсек напомене).
- Председник округа најављује да ће следеће недеље у вашем одељењу бити подржан нови бискуп. Ви познајете неколико чланова из вашег одељења за које сматрате да би били изванредни бискупи. На ваше изненађење, председник позива човека за кога не мислите да је јак вођа. Шта би требало да урадите? Зашто је важно увек подржати оне које Господ позива?
- Један ваш пријатељ има питање у вези са учењем и планира да пише Врховним властима, јер мисли да ће бити најбољи извор за одговор. Шта је погрешно у том плану?
- Зашто је ова пословица истинита: „Велики вођа је и велики следбеник”?

ИЗВОРИ ЗА УЧИТЕЉА

Старешина Расел М. Нелсон,

из Већа Дванаесторице апостола

„Honoring the Priesthood,” из Conference Report, апр. 1993. год., стр. 49-53; или Ensign, мај 1993. год., стр. 38-41

ПОШТОВАЊЕ СВЕШТЕНСТВА

Браћо, на моју тему је написано релативно мало.¹ А ипак се од нас очекује да је познајемо. Говорим о поштовању свештенства.

Ово је Црква Исуса Христа светаца последњих дана. Онај који стоји на челу своје обновљене Цркве овако је заповедио свом свештенству „да сваки човек може говорити у име Бога Господа, управо Спаситеља света” (видети УИЗ 1:20). Изванредно! Он је изабрао да нас почасти својим свештенством. Тако ми поштујемо Њега поштујући Његово свештенство - како његову моћ тако и оне који га носе. Чинећи тако мушкарци, жене и деца широм света биће благословени. Поштовање свештенства подстиче уважавање, уважавање уздиже побожност, а побожност призива откривење.²

Председник Езра Тафт Бенсон нас је изричито замолио да следимо прикладан свештенички протокол - начела, он је напоменуо „да су многи од нас учили посматрањем и слушањем старије браће.” Рекао је: „Протокол је дуго устаљена пракса која одређује поштовање . . . редоследа исправне процедуре.”³ Цитираћу председника Бенсона и друге вође због тога што се, као што ћете приметити, добар део моје поруке односи на тај протокол.

Врсте организација

Између Господње Цркве и људских институција постоје разлике у пракси и организацији. Мушкарци и жене могу формирати удружења за себе и међу собом, у којима владају услови који су прихватљиви за све. Међутим, Црква Исуса Христа светаца последњих дана није ни демократија ни република. Она је царство - Божје царство на земљи. Његова црква

је хијерархијска, са највишом влашћу на врху. Господ усмерава своје помазане слуге. Они сведоче целом свету да је Бог поново проговорио. Небеса су отворена. Образован је живи спој између неба и земље данас.

Највишу власт подупиरे чврст темељ ког прати организациони модел успостављен у древно доба. Исус Христ је главни угаони камен, са апостолима и пророцима и свим даровима, моћима и благословима који су карактерисали Цркву у давним временима (видети 1. Посл. Коринћанима 12:28).

Вође и титуле

Световне и духовне институције имају различите моделе вођства. Људским организацијама владају службеници са титулама које означавају чин или достигнуће. Војном службенику, судији, сенатору, доктору или професору се прикладно обраћа титулом. Ми на прикладан начин уважавамо личности које су стекле такве положаје.

Насупрот томе, Божјим царством се управља влашћу свештенства. Оно се не поверава због части него због дела служења. Титуле у свештенству не именује човек; нити су ради украса, нити одређују звање. Оне означавају постављање у службу у Господњем делу. Ми примамо позив, подржавање и заређење - не од себе самих, него „пророштвом и полагањем руку оних који имају власт проповедања и послуживања јеванђеоских обреда” (Чланци вере 1:5; такође видети Посл. Јеврејима 5:4).

Титуле које се односе на свето свештенство заслужују наш највећи обзир и поштовање. Према сваком члану Првог председништва се обраћа као према „председнику” (видети УИЗ 107:22). Титула *председник* се такође користи када се односи на председништво округа или мисије, или председника већа или огранка. Титула *апостол* је света. Дата је од Бога и припада само онима који су позвани и заређени као посебни сведоци за Христово име у целом свету (видети УИЗ 107:23). Апостол говори у име Онога чији је посебан сведок. Та света титула се не користи у убичајеним облицима обраћања. Пожељна титула за припадника Дванаесторице је *старешина* или *брат*.

Титула *бискуп* такође изражава идеју председништва; бискуп је председник Ароновог свештенства у свом одељењу и председавајући високи свештеник одељењске организације. Из поштовања му се обраћамо као „бискуп.”

Старешина је света титула коју деле сви они који носе Мелхиседеково свештенство.

Општи савет

Дао бих савет опште природе, најпре са напоменама о Врховним властима. Ми их признајемо као оруђе у Господњим рукама, а ипак схватамо да су они обична људска бића. Њима је потребно шишање, услуге прања веша и повремени подсетници као и сваком другом. Председник Бенсон је једном поделио са нама причу која то илуструје. Рекао је:

„Орсон Ф. Витни . . . је био човек који се веома удубљивао у ствари. Једнога дана, док је путовао возом, био је толико заокупљен мислима да није приметио да је воз прошао кроз станицу на којој је требало да сиђе. Стога је морао да се врати у место у које је требало да стигне. У међувремену, председник округа је чекао и чекао ... Коначно, када је помислио да се нешто вероватно догодило брату Витнију и да неће успети да дође, започели су састанак. Када је старешина Витни дошао, био је поздрављен уводном химном ‘Ви невинне душе које лутате’.”⁴

Ми поштујемо таквог човека због његовог изванредног позива. Његови званични поступци су важећи на земљи и на небу. Добро се сећајмо када сам први пут срео једног из Врховних власти. Био је то неописив осећај. Мада сам био још дечак, одмах сам - скоро инстинктивно - стао на ноге. Чак се и сада исто тако осећајмо када један од браће улази у просторију. Припадник Врховне власти је Божји гласник.

Често говоримо о *кључевима* свештеничке власти. Петнаест живих мушкараца - Прво председништво и Дванаесторица - заређени су као апостоли и поверени су им *сви* кључеви свештеничке власти. Председник Гордон Б. Хинкли је недавно објаснио:

„Само председник Цркве има право да користи [те кључеве] у потпуности. Он може да

додели на коришћење различите кључеве једном или више његове браће . . .

Такво право је дао председник Бенсон својим саветницима и Дванаесторици у складу са различитим одговорностима које су им додељене.”⁵

Задужењем од Првог председништва и Дванаесторице, Врховне власти поверавају одговарајуће кључеве председницима округа и мисија, који даље потребне кључеве поверавају бискупима и председницима већа и огранака.

Задужен за сваког мушкарца који носи свештенство је вођа пун љубави, јер је Његов дом дом реда, рекао је Господ Бог, а не дом збрке (видети УИЗ 132:8).

Тај ред такође одређује границе откривења. Пророк Цозеф Смит је подучавао да је „супротно господарству Божјем за сваког члана Цркве, или било кога, да прима упутство за оне у власти која је виша од њихове.”⁶ То исто начело не допушта примање откривења за било кога изван нечијег одређеног круга одговорности.

Поштовање свештенства такође значи поштовати ваш лични позив да служите. Неколико ставки у вези са тим шта чинити, а шта не чинити могу бити од помоћи:

- **Научите да примате савет.** Тражите вођство од вођа које вам председавају и примите га вољно.
- **Не говорите ружно о црквеним вођама.**
- **Не жудите за позивом или положајем.**
- **Не износите накнадно своје мишљење о томе ко је требало или није требало да буде позван.**
- **Не одбијајте прилику да служите.**
- **Не напуштајте позив.** Обавестите вође о промени околности у вашем животу, знајући да ће вође одмерити све чиниоце док уз молитву буду разматрали прикладно време вашег разрешења.

И особа која упућује *и* особа која прима позив су одговорне за извршење. Цитираћу старешину Џејмса Е. Талмица:

„Они преко којих му је позив упућен . . . су сигурно одговорни за своје поступке као и он

за своје; и од сваког ће се захтевати строг и лични рачун о његовом управљању, потпуни извештај о служењу или занемаривању, о коришћењу или злоупотреби у управљању повећењем које му је указано.”⁷

Неки аспекти свештенства *не* односе се на положај или титулу. Власт за послуживање свештеничког благослова, на пример, зависи једино од заређења и достојности. Господ не би ускратио благослов ни једном свом детету, јер нема свештеничког вође са одређеним позивом. Сваки старешина у Цркви носи исто свештенство као и председник Цркве.

Браћо, молим вас да запамтите: највиши степен славе вам је доступан само кроз тај ред свештенства повезан са новим и вечним брачним заветом (видети УИЗ 131:1-4). Стога, ваш најважнији приоритет у поштовању свештенства је поштовање вашег вечног сапутника.

Посебан савет

Ево одређенијег савета. Мужеви и очеви: са своји драгим партнеркама, формирајте ставове у дому. Успоставите узор молитве. Молите се редовно и наглас за своје свештеничке вође и вође помоћних организација, како локалних тако и општинских. Ваше манире и учтивост код куће и побожност у капели копираће чланови ваше породице. Помозите својим вољенима да следе прикладне канале када траже вођство. Подучите да савет треба да се добије од поверљивих родитеља и вођа на локалном нивоу, не од Врховних власти. У последње две деценије Прво председништво је послало потпуно исто писмо шест пута ради поновног потврђивања тог правила.

Очеви, ви разумете начело *световне* самосталности и трудите се да обезбедите годишњу залиху која се чува код куће. Молимо вас да такође размотрите потребу за *духовном* самосталношћу - не само за годину дана, него за цео живот - која се такође чува код куће. Достојан отац треба да први има прилику да послужује благослове члановима своје породице. Како време буде пролазило, његови синови затим могу црпсти из тог духовног резервоара, достојни да послужују сопственим породицама и својим родитељима.

А сада се обраћам младим мушкарцима који носе Ароново (или припремно) свештенство: ако га поштујете и припремате се за њега и достојни сте позива мисионара, обећавам да ћете „говорити у име Бога Господа” и донети Његову светлост душама које траже. Њима ћете бити анђео послужитељ, кога ће се заувек сећати са љубављу. (Видети УИЗ 13.)

Мада ћу сада говорити нашим вољеним председницима и бискупима, ово начело се односи на све. Када особа која вам председава дође на састанак на ком председавате, молимо вас да се одмах посаветујете са њим ради упутства. Препознајте његове жеље. Уверите се да сте омогућили довољно времена за поруку од њега. Старешина Џејмс Е. Фауст је једном изнео проницљиву илустрацију:

„Пре неког времена сазнао сам за невољу коју су осетили чланови једног округа у овој долини, када је њихово окружно председништво било реорганизовано. председавајући вођа је био један од најпоштованијих и јединствених апостола у целој историји Цркве. [Старешина] Лигранд Ричардс је тада био у својим деведесетим, али је био оштрог ума и живахан. Током конференције, локални људи који су били позвани да говоре искористили су већину времена. Због тога је за старешину Ричардса остало само десет или петнаест минута на састанку. Шта је учинио? Прекорачио време? Не. Изнео је кратко сведочанство и завршио састанак на време.

Чланови округа нису неизоставно морали да прекораче време ... Међутим, били су узрујани јер локално чланство које ће имати друге прилике да чује своје локалне вође, неће поново, у ствари никада више, имати прилику да чује овог поштованог апостола. Укратко, говорници нису поштовали председавајућег.”⁸

После говора председавајуће Врховне власти, нико не говори после њега. Пошто се састанак заврши, председници и бискупи остају поред вашег председавајућег вође док не оде. Он може бити надахнут да да додатно учење или усмерење. А ви, такође, можете спречити проблеме. На пример, ако неки члан постави питање вашем вођи које не треба да буде упућено њему, ви сте ту да одговорите.

А сада напомене о окружном високом савету. Оно нема председника. Оно нема самоуправу и састанке, чак и када је подељен на одборе, само на позив председништва округа. Мада високи саветници могу седети по реду свог позива у већу, ниједан члан нема старешинство над другим.

Насупрот томе, старешинство се поштује међу заређеним апостолима - чак и када улазе или напуштају просторију. Председник Бенсон нам је испричао ову причу:

„Пре више година старешина Хајт је исказао нарочиту љубазност председнику Ромнију док су били у горњој соби у храму. Председник Ромни се из неког разлога задржао позади, а [старешина Хајт] није желео да иде испред њега до врата. Када му је председник Ромни дао знак да иде први, старешина Хајт је одговорио: ‘Не председниче, ви идете први.’

Председник Ромни је одговорио са хумором: ‘У чему је ствар, Дејвиде? Да ли се плашиш да ћу украсти нешто?’ ”⁹

Такво поштовање које је млађи апостол указао старијем забележено је у Новом завету. Када су Симон Петар и Јован Љубљени отрчали да известе да је тело њиховог разапетог Господа однето из гробнице, Јован, који је био млађи и бржи, стигао је први, а ипак није ушао. Указао је поштовање старијем апостола који је први ушао у гробницу. (Видети Јев. по Јовану 20:2-6.) Старешинство у апостолству је дуго био начин којим Господ бира свог председавајућег високог свештеника.

Укор и покајање

Браћо, ове ствари су важне. Пре више од века и по, Господ је изрекао оштар укор свом народу. Ово су његове речи:

„Заиста, осуда почива на вама који сте одређени да водите моју Цркву, . . . а такође и на Цркви; и међу вама мора бити покајања и поправљања, у свему, у вашим примерима пред Црквом и пред светом, у свом вашем понашању, навикама и обичајима, и поздрављању једни других; указујући сваком човеку поштовање према служби, позиву и свештенству у које сам вас ја, Господ, поставио и заредио.”¹⁰

Ако су неки међу вама криви за држање светих ствари безначајним, можемо се покајати и одлучити да поштујемо свештенство и оне којима је Господ поверио његове кључеве.

Браћо, целом човечанству проглашавамо ове вечне истине: „Мелхиседеково свештенство има право председавања и има моћ и власт над свим службама у Цркви у свим раздобљима света (видети УИЗ 107:8). Ова моћ држи кључеве свих духовних благослова Цркве (видети УИЗ 107:18). Да можемо у потпуности да поштујемо то свештенство, ја се молим у име Исуса Христа, амен.

Напомене

1. Читалац може желети да консултује Џејмс Е. Талмиц, „The Honor and Dignity of Priesthood,” из James R. Clark, у комп., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6. књига (Salt Lake City: Bookcraft, 1965-1975. год.), 4:305-309.
2. Председник Џорџ К. Кенон је рекао: „[Поштовање председника Цркве] ће нас приближити Оцу и учинити да живимо тако да за себе примимо откривење од Њега, да знање о Духу буде у нашим срцима, да нашим ушима буде познат глас правог Пастира, да га препознамо кад га чујемо. ... Ово је повластица светаца последњих дана, а мушкарци и жене ове Цркве који не живе тако да уживају ову повластицу не достижу свој пун потенцијал” (из *Journal of Discourses*, 19:110).
3. „The Unique Commission of a General Authority” (говор који је дат на састанку обуке Врховних власти, 2. окт. 1985. год.), стр. 5.
4. „Commission,” стр. 1.
5. Из Conference Report, окт. 1992. год., стр. 77; или *Ensign*, нов. 1992. год., стр. 54.
6. *Учења пророка Џозефа Смита*, избор Џозеф Филдинг Смит (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1938. год.), стр. 21.
7. *Messages of the First Presidency*, 4:306.
8. Џејмс Е. Фауст, „A Seventy Is a General Authority” (говор дат на посебном састанку обуке за Седамдесеторицу, 29. септ. 1987. год.) стр. 4.
9. „Commission,” стр. 9.
10. *History of the Church*, 2:177.

ПОМОЋ У ПОДУЧАВАЊУ

- Ако председавате састанком и вођа који председава вама изненада се прикључи састанку, шта треба да урадите?
- Анализирајте следећу изјаву: „Локалне црквене вође се позивају на положаје на којима могу дати свој допринос и на којима могу учити преко своје службе.”
- Шта се подразумева под *кључевима свештенства*? Ко одређује ко које кључеве држи?
- Које разлоге можете видети у свакој ставци списка ствари шта чинити а шта не чинити, од старешине Нелсона?
- Шта мислите, која је од следећих изјава истинита? (Објасните своје одговоре.)
  - Свештеничке вође се позивају да воде људе.
  - Свештеничке вође се позивају да служе људима.
  - Свештеничке вође су обични људи попут вас и мене.
- Поразговарајте о улози жена као вођа у Цркви.
- Које квалитете имају добре мајке који на позитивне начине могу утицати на децу? Коју улогу вођства има материнство у Господњем царству?
- Поразговарајте о томе како се Алма 56:47-48 односи према утицају мајки на њихову децу.
- Наведите имена сестара које су имале позитиван утицај на ваш живот (на пример, вође Школице, учитељице Недељне школе или кућне учитељице), и опишите своја искуства са њима.

ПОМАГАЊЕ ДРУГИМА ДА СЕ РАДО УКЉУЧЕ

Јер гле, није право да ја у свему заповедам, јер онај кога треба на све нагонити, тај је немаран, а не вредан слуга, зато не прима никакве награде.

Заиста вам кажем да се људи морају брижљиво заузимати за оно што је добро, и учинити много тога по слободној вољи својој и остварити много праведности.

Јер, у њима је моћ по којој сами собом управљају (видети УИЗ 58:26-28).

НАЧЕЛО ВОЂСТВА

Вође ће можда морати да помогну онима који служе да се „радо укључе у добро дело.”

КОНЦЕПТИ ЛЕКЦИЈЕ

1. Можда ће бити потребно да вође охрабре оне којима служе да постану христоликији и помогну у изградњи Божјег царства.

КОНЦЕПТ БР. 1. МОЖДА ЋЕ БИТИ ПОТРЕБНО ДА ВОЂЕ ОХРАБРЕ ОНЕ КОЈИМА СЛУЖЕ ДА ПОСТАНУ ХРИСТОЛИКИЈИ И ПОМОГНУ У ИЗГРАДЊИ БОЖЈЕГ ЦАРСТВА.

НАПОМЕНА

Улога вођа Цркве и породице је да помогну људима да постану налик Исусу Христу и изграде Божје царство. Надајмо се да ће сви бити „радо укључени” у те активности, чинећи „много ствари по својој слободној вољи” (УИЗ 58:27). У пракси вође често морају да мотивишу.

Мотивисати значи охрабрити, надахнути, активирати, утицати, подстаћи или побудити некога на добра дела. Видети списак мотива старешине Далина Х. Оукса који мотивишу људе на служење (стр. 38-39). Вође Цркве и породице могу узети у обзир неке од тих мотива док помажу људима да се радо укључе у примену јеванђеоских начела.

Старешина Џин Р. Кук, члан Седамдесеторице, је написао: „Љубав је божанска мотивација. Она мотивише Господа и тако мора мотивисати и нас. Посебно је тако у опхођењу са нашим породицама” (*Raising Up a Family to the Lord* [1993. год.], стр. 176).

Вође често могу мотивисати оне које воде једноставно их подучавајући јеванђеоским истинама. Многи од нас су мотивисани да чине добро својим веровањем у Небеског Оца и Његов план спасења. Старешина Марион Ц. Ромни, који је тада био члан Већа Дванаесторице, је подучавао: „Уверење једног свеца последњих дана да је други Христов долазак близу, треба да га мотивише да са већом марљивошћу следи Господње објављене планове за обуставу рата и уклањање сиромаштва и загађености. Треба да стимулише његову жељу за образовањем, посебно за знањем о Богу и вечном животу” (из „Gospel Forum,” *Ensign*, јан. 1971. год., стр. 16).

Исто тако, вође могу мотивисати охрабрујући оне које воде да проучавају Света писма и речи савремених пророка. Старешина Парли П. Прат, који је био члан Већа Дванаесторице, је написао:

„Када сам имао седам година мајка ми је дала задатак да читам Света писма. Читао сам о Јосифу из Египта - његовим сновима, његовом ропству, његовом искушењу и узвишењу, његовој доброты и љубави према оцу и браћи. Све то

ме је надахнуло љубављу и најплеменитијим осећањима засађеним у човечјим грудима.

Читао сам о Давиду и Голијату, Саулу и Самуилу, Самсону и Филистејцима - све то ме је надахнуло мржњом према делима злих починилаца и љубављу према добрим људима и њиховим делима.

После тога сам читао о Исусу и Његовим апостолима. Ах, како сам их волео! Како сам чезнуо да паднем пред Исусове ноге, да Му се поклоним, или понудим свој живот уместо Његовог.

Отприлике са дванаест година сам читао о првом васкрсењу, како је описао апостол Јован у 20. поглављу свог Откривења; како ће они, Христови мученици, и они који су држали Његове заповести, живети са Христом хиљаду година, док остали мртваци неће оживети све док се не заврши хиљадугодишњица. О, какав је то утисак оставило на мој ум. Пошто сам тако провео вече, повукао сам се да се одморим. Али нисам могао да спавам. Осећао сам чежњу и неопisivу жељу да осигурам себи улогу у тако величанственом васкрсењу” (*Autobiography of Parley P. Pratt* [1985. год.], стр. 2).

Градећи на тим искуствима са Библијом, старешина Прат је напредовао док није постао један од великих црквених вођа овог раздобља.

Пророк Цозеф Смит је упозорио вође на неправедно управљање или неправедно коришћење власти (видети УИЗ 121:39). „Када покушамо да прикријемо своје грехе, или се препустимо охолости или бескорисном славољубљу, или надзиремо, или владамо, или користимо силу над душама деце човечје, у било ком степену неправедности, гле, небеса се повлаче, Дух Господњи се жалости, а кад се он повуче, тада је амен свештенству или власти тог човека . . .

Никаква власт ни утицај не смеју се присвајати снагом свештенства, већ једино уверавањем, трпељивошћу, племенитошћу и благошћу, и љубављу искреном.

Добротом и чистим знањем које ће знатно проширити душу, без лицемерја и без лукавства” (стихови 37, 41-42).

Вође могу користити спољне награде за мотивисање али то треба да чине обазриво.

Спољна награда није она која се директно односи на оно што се награђује, на пример давање особи новца за читање Светих писама. Такве награде могу донети резултате, али ако се не користе мудро, могу бити штетне по духовну зрелост особе. Издашна награда може проћи као неискрена или манипулативна. Спољне награде могу такође ослабити унутрашњу мотивацију особе.

Вође могу мотивисати причањем прича и дељењем учења о Исусу Христу. Председник Харолд Б. Ли, који је тада био саветник у Првом председништву, навео је следеће начине којима је Исус примером показао начела доброг подучавања, и они се односе и на вођство:

- „1. Учитељ је гајио искрену љубав према Богу и Божјој деци.
2. Имао је жарко уверење у своју мисију да служи човечанству и да га спасе.
3. Имао је јасно и саосећајно разумевање за људска бића и њихове виталне потребе.
4. Био је ревностан ученик.
- Знао је ‘закон и пророке.’ Познавао је историју и друштвене услове свог времена.
5. Могао је да разликује истину и бескомпромисно је подржавао.
6. Његов једноставан речник омогућио му је да досегне до слушаца свих класа и положаја и да их задржи.
7. Његова креативност оживела је те лекције за сва времена.
8. Подстицао је људе да буду гладни и жедни праведности.
9. Надахњивао је активну доброту - жељу за применом јеванђеља у уздижућој служби.
10. Показивао је своју веру стално и храбро живећи по њој” („And Ye Shall Teach,” *Ensign*, септ. 1971. год., стр. 5).

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Објасните да вође често треба да помогну људима да сазреју у јеванђељу и науче да делотворно служе у својим позивима. Поразговарајте о мотивима које можемо имати

за служење, како као вође тако и као следбеници, и наведите их на табли. Позовите полазнике да их рангирају од најмање вредног до највреднијег, и поразговарајте о њиховим разлозима.

Поразговарајте о Учењу и заветима 121:34-46. Одредите мотиве и понашања у овим стиховима који чине неправедно управљање, као и оне који карактеришу праведно вођство. Нагласите важност усклађености са Светим Духом.

Поразговарајте о неким недостацима коришћења спољних награда у мотивисању људи да живе по јеванђеоским начелима.

Наведите начине на које је Исус Христ показао савршено вођство. Позовите полазнике да примене позитивне особине о којима се разговарало у овим лекцијама у њиховим улогама у вођству.

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Прочитајте или испричајте причу старешине Хјуа Б. Брауна о грму рибизле из одсека Извори за учитеља, који се налази доле. Нека полазници анализирају мотиве у животу старешине Брауна пре и после овог искуства.

ИЗВОРИ ЗА УЧИТЕЉА

*Старешина Хју Б. Браун,
из Већа Дванаесторице
апостола*

„The Currant Bush,” New Era, јан. 1973. год., стр. 14-15; такође видети New Era, април 2001. год., стр. 12-14

Понекад се питате да ли Господ заиста зна шта треба да ради са нама. Понекад се питате да ли ви знате боље од Њега у вези са тим шта треба да чините и постанете. Питам се да ли смем да вам испричам причу коју сам веома често причао у Цркви. Ова прича је старија од вас. То је исечак из мог живота, и испричао сам га у многим окрузима и мисијама. Има веза са једним догађајем из мог живота, када ми је Бог показао да *Он зна најбоље*.

Живео сам у Канади. Купио сам фарму. Била је оронула. Изашао сам једног јутра и

угледао грм рибизле. Нарастао је близу два метра висине. Сав се претворио у дрво. Није било цветова ни бобица. Растао сам на плантажи воћа у Солт Лејку, пре него што смо отишли у Канаду, и знао сам шта треба учинити са тим грмом рибизле. Стога сам узео маказе за резивање и отишао до њега, скратио га, орезао и ошишао све док није остао мали грмен патрљака. Управо је свитало и учинило ми се да сам на врху сваког малог патрљка угледао нешто налик сузи, и помислио сам да грм дивље рибизле плаче. Био сам помало наиван (и још увек се нисам у потпуности освестио), погледао сам га, насмешио се и рекао: Због чега плачеш?” Знате, учинило ми се да чујем да тај грм рибизле говори. Учинило ми се да каже: „Како си то могао да ми урадиш? Тако сам лепо напредовао. Био сам велик скоро као дрво које штити од сунца и воћка унутар ограде, а ти си ме сада посекао. Свака биљка ће ме презирати, јер нисам учинио оно што је требало. Како си *могао* то да ми урадиш? Помислио сам да си ти баштован овде.” То је оно што ми се учинило да грм рибизле каже, и толико сам био убеђен у то, да сам одговорио. Рекао сам: „Види, мали грме рибизле, ја *јесам* баштован овде, и знам шта желим да будеш. Нисам намеравао да будеш воћка или дрво које прави сенку. Желим да будеш грм рибизле, а једнога дана, мали грму рибизле, када те оптерети род, рећи ћеш: „Хвала господине баштовану што си ме довољно волео да ме посечеш, што си довољно бринуо за мене да ме повредиш. Хвала ти господине баштоване.’ ”

Време је пролазило. Прошле су године, и ја сам се нашао у Енглеској. Командовао сам коњичком јединицом канадске војске. Напредовао сам прилично брзо што се тиче унапређења, и имао сам чин теренског официра у британско канадској војсци. И био сам поносан на свој положај. Пружала ми се прилика да постанем генерал. Прошао сам све испите. Имао сам старешинство. Постојао је само један човек између мене и онога што сам се десет година надао да ћу добити, службе генерала у британској војсци. Био сам надувен од поноса. И тај један човек је страдао у бици и ја сам примио телеграм из Лондона. У њему је писало: „Будите у мојој кацеларији ујутру у 10:00,” са потписом генерала Тарнера који је

био задужен за све канадске снаге. Позвао сам свог собара, свог личног слугу. Рекао сам му да ми изгланца дугмета, очетка капу и чизме, и учини да изгледам као генерал, јер је то оно што ћу бити. Учинио је најбоље што је могао са оним на чему је радио и ја сам отишао у Лондон. Тачно на време сам ушао у генералову канцеларију, поздравио га исправно, а он ми је отпоздравио истим поздравом којим старији официри обично отпоздрављају - са значењем „Губи се црву!“ Рекао је: „Седи Брауне.“ Затим је рекао: „Жао ми је, не могу извршити наименовање. Имаш право на то. Прошао си све испите. Имаш старешинство. Дobar си официр, али те не могу именовати. Треба да се вратиш у Канаду и постанеш официр за обуку и транспорт. Неко други ће бити постављен за генерала.“ Оно чему сам се десет година надао и за шта сам се молио изненада ми је искли-знуло између прстију.

Затим је отишао у другу просторију да се јави на телефон, и ја сам искористио повластицу војника да погледам на његов сто. Видео сам лист са својим личним подацима. Са десне стране на дну странице било је написано крупним штампаним словима: „ОВАЈ ЧОВЕК ЈЕ МОРМОН.“ Нису нас баш волели у то време. Када сам то видео, знао сам зашто нисам био постављен. Већ сам имао највећи чин од било ког мормона у британској војсци. Он се вратио и рекао: „То је све, Брауне.“ Поново сам га поздравио али не баш сасвим прописно. Поздравио сам га по обавези и изашао. Ухватио сам воз и кренуо у свој град, удаљен 120 миља, сломљеног срца, са горчином у души. И чинило се да сваки клик трачница каже: „Ти си промашај. Када стигнеш кући прозваће те кукавицом. Подигао си све ове мормонске младиће да се прикључе војсци, а затим се искрадаш кући.“ Знао сам шта ћу добити, и када сам дошао у свој шатор, био сам тако огорчен да сам бацио своју капу и смеђи опасач на кревет. Стиснуо сам песнице и протресао их према небу. Рекао сам: „Како си то могао да ми урадиш, Боже? Учинио сам све што сам могао да се припремим. Не постоји ништа што сам могао да урадим - што је требало да урадим - а

да нисам урадио. Како си то могао да ми урадиш? Био сам горак као жуч.

А онда сам чуо глас, и препознао тон тог гласа. Био је то мој сопствени глас, који је рекао: „Ја сам овде баштован. Знаш шта желим да урадим.“ Горчина је ишчезла из моје душе, и ја сам пао на своја колена поред кревета да бих затражио опроштај за своју незахвалност и огорченост. Док сам клечао чуо сам песму која је долазила из суседног шатора. Сваког уторка увече мноштво мормонских младића се редовно окупљало. Обично сам се састајао са њима. Седели бисмо на поду и имали заједничко дружење у сврху усавршавања. Док сам клечао молећи за опроштај, чуо сам глас како пева:

„Можда неће бити на планинском узвишењу
или преко узбурканог мора
Можда неће бити на фронту битке
Мом Господу бићу потребан;
Али ако, тихим, ситним гласом позове
на путеве које не познајем,
Одговорићу, драги Господе, са мојом
руком у твојој;
Ићи ћу где желиш да идем.“
(Химне бр. 75.)

Подигао сам се са колена понизан. И сада, скоро педесет година касније, гледам у Њега и кажем: „Хвала Ти господине Баштовану што си ме посекао, што си ме довољно волео да ме повредиш.“ Сада видим да је било мудро да не постанем генерал тада, јер да сам постао, био бих старији официр целе западне Канаде, са доживотном, лепом платом, местом за живот и пензијом, када више не бих био добар, али бих својих шест кћери и два сина одгајао у војним баракама. Нема сумње да би се они венчали изван Цркве, и мислим да не бих био успешан. Не бих био веома успешан у сваком случају, али сам урадио боље него што бих урадио да ми је Господ допустио да одем путем којим сам желео.

Желео сам да вам испричам ову често понављану причу, јер има много вас који ће имати веома тешка искуства: разочарење, сломљено срце, тежак губитак, неуспех. Бићете проверавани и искушавани да покажете од чега сте направљени. Само желим да знате да ако не

постанете оно што мислите да треба да постанете, сетите се: „Бог је овде баштован. Он зна шта жели да будете.” Подложите се Његовој вољи. Будите достојни Његових благослова и добићете Његове благослове.

ПОМОЋ У ПОДУЧАВАЊУ

- Који чиниоци су мотивисали старешину Брауна да промени своје приоритете?
- Која начела можемо издвојити из говора старешине Брауна за наше сопствене животе?
- Који ставови нам помажу да дозволимо Господу да обликује наше животе?
- Како нам „став захвалности” може помоћи да будемо добре вође?

Сестра Маргарет Д. Надаулд,

*врховна председница
Младих жена*

*„The Joy of Womanhood,”
из Conference Report, окт.
2000. год., стр. 14-17; или
Ensign, нов. 2000. год.,
стр. 14-16*

Верне жене имају величанствену мисију

Изванредан је благослов данас бити Божја ћерка. Имамо пунину јеванђеља Исуса Христа. Благословене смо да имамо обновљено свештенство на земљи. Води нас Божји пророк који држи све кључеве свештенства. Волим и поштујем председника Гордона Б. Хинклија и сву нашу браћу која достојно носе свештенство.

Надахнута сам животима добрих и верних жена. Од почетка времена Господ им је указивао огромно поверење. Послао нас је на земљу у време као што је ово да извршимо велику и славну мисију. Учење и завети подучавају да смо чак и пре него што смо рођени били међу онима који су примили своје прве лекције у свету духова и били припремљени да изађу у време одређено од Господа, да раде у Његовом винограду на спасењу душа човечјих (видети УИЗ 138:56). Каква дивна визија коју нам даје о нашој сврси на земљи.

Где се много даје, много се и тражи. Наш Небески Отац тражи од својих кћери да ходају у честитости, да живе у праведности, тако да можемо испунити нашу животну мисију и Његове сврхе. Он жели да будемо успешни и помоћи ће нам када тражимо Његову помоћ.

Женама су дати посебни квалитети

Да се жене роде на овој земљи као жене било је одлучено много пре рођења у смртности, као и о божанским разликама мушкараца и жена. Волим јасна учења Првог председништва и Већа Дванаестице из прогласа о породици, где се каже: „Пол је основна карактеристика појединачног предсмртничког, смртничког и вечног идентитета и сврхе.”¹

Бог је послао жене на земљу са неким квалитетима у посебној количини. У говору упућеном младим женама, председник Фауст је напоменуо да је женственост „божански украс људског рода. Изражава се у вашој . . . способности да волите, вашој духовности, префињености, сјају, осетљивости, креативности, шарму, елеганцији, благости, достојанству и тихој снази. Свака девојка или жена је различито показује, али свака . . . је поседује. Женственост је део ваше унутарње лепоте.”²

Брига о спољном изгледу

Наш спољни изглед је одраз онога што смо изнутра. Наши животи одражавају оно чему тежимо. И ако свим својим срцем заиста настојимо да упознамо Спаситеља и будемо Му сличнији, бићемо, јер је Он наш божански, вечни Брат. Али Он је више од тога. Он је наш драгоцен Спаситељ, наш драги Откупитељ. Ми питамо са Алмом из давнина: „Примисте ли обличје Његово на лица своја?” (Алма 5:14).

Жене које су захвалне што су Божје ћерке можете препознати по њиховом спољашњем изгледу. Те жене разумеју своје управљање над својим телима и опходе се према њима са достојанством. Оне брину о својим телима као што би за свети храм, јер разумеју Павлово учење: „Не знате ли да сте ви црква Божја, и Дух Божји живи у вама?” (1. Коринћанима 3:16).

Жене које воле Бога никада не би оскрнавиле нити наружиле храм графитима. Нити би широм отвориле врата те свете, посвећене грађевине и позвале свет да гледа. Колико ли је још више свето тело, јер га није направио човек. Створио га је Бог. Ми смо управитељи, чувари чистоће и невиности са којима је дошло са неба. „Ако поквари ко цркву Божју, поквариће њега Бог: јер је црква Божја света, а то сте ви” (1. Посл. Коринћанима 3:17).

Захвалне Божје ћерке брижљиво чувају своја тела, јер знају да су извор живота и дубоко поштују живот. Оне не разголићу своја тела да би стекле наклоност света. Оне ходају у скромности да би стекле наклоност свог Оца на Небу, јер знају да их Он нежно воли.

Послуживање другима

Жене које су захвалне што су Божје ћерке можете препознати по њиховом ставу. Оне знају да се женама даје задатак анђела, и оне желе да буду на Божјем задатку, да воле Његову децу и да им послужују, да их подучавају учењима о спасењу, да их позивају на покајање, да их спасавају у опасним околностима, да их воде у извршавању Његовог дела, да предају Његове поруке.³ Оне разумеју да могу благословити децу свог Оца у својим домовима, у суседству и изван тога. Жене које су захвалне што су Божје ћерке доносе славу Његовом имену.

Величање дарова

Жене које су захвалне што су Божје ћерке можете препознати по њиховим способности. Оне испуњавају свој божански потенцијал и величају своје дарове које им је Бог дао. Оне су способне, јаке жене које благосиљају породице, служе другима и разумеју да је разум слава Божја (видети УИЗ 93:36). Оне су жене које прихватају трајне врлине да би биле све што је потребно да буду Небеском Оцу. Пророк Јаков је говорио о неким од тих врлина када је рекао да су њихова осећања нежна, и чедна и мека пред Богом, а то је Богу угодно (видети Јаков 2:7).

Дубоко поштовање материнства

Жене које су захвалне што су Божје ћерке можете препознати по њиховом дубоком поштовању материнства, чак и када им је тај благослов ускраћен за ово време. У тим околностима, њихов праведан утицај може бити благослов у животима деце коју воле. Њихова подучавања примером могу одјекивати гласом верног дома и истином у срцима деце којима је потребан још један сведок.

Захвалне Божје ћерке Га воле и уче своју децу да Га воле без резерве и без озлојеђености. Оне су попут мајки Хеламанових младих војника који су имали тако велику веру и „мајке их њихове подучаваху да ће их Бог избавити, не посумњају ли” (Алма 56:47).

Када посматрате добре и нежне мајке у акцији, видите жене велике снаге. Њихове породице могу осетити духа љубави, поштовања и безбедности када су у њеној близини док она тражи пратњу и вођство Светог Духа. Они су благословени њеном мудрошћу и добрим расуђивањем. Мужеви и деца чије животе оне благосиљају, доприносиће стабилности друштва широм овог света. Захвалне Божје ћерке уче истине од својих мајки, бака и тетака. Оне подучавају своје ћерке радосној уметности стварања дома. Оне траже добро образовање за своју децу и саме су жедне знања. Оне помажу својој деци да развију вештине које могу користити у служењу другима. Оне знају да пут који су изабрале није лак пут, али знају да је апсолутно вредан њихових највећих напора.

Оне разумеју шта је старешина Нил А. Максвел мислио када је рекао: „Када стварна историја људског рода у потпуности изађе на видело, да ли ће личити на одјек пуцњаве или уобличавајући звук успаванки? Велика примирја од стране војних лица или миротворне поступке жена у домовима и у суседствима? Да ли ће се испоставити да оно што се дешавало у колевкама и кухињама има већи утицај од онога што се дешавало на конгресима?”⁴

Божје ћерке знају да је природна женска способност да негују оно што може донети вечне благослове, и оне живе да би неговале ову божанску особину. Засигурно, када жена дубоко поштује материнство, њена деца ће се подићи и звати је благословеном (видети Приче Соломунове 31:28).

Не попут световних жена

Жене Божје никада не могу бити попут световних жена. Свет има довољно жена које су чврсте; потребне су нам жене које су нежне. Довољно је жена које су грубе; потребне су нам жене које су љубазне. Довољно је жена које су неотесане; потребне су нам жене које су оплемењене. Имамо доста жена које су славне и богате; потребно нам је више жена вере. Имамо довољно похлепе; треба нам више добротe. Имамо довољно таштине; треба нам више врлине. Имамо довољно популарности; треба нам више чистоте.

Ах, како се молимо да свака млада жена одрасте да постане све оно дивно што треба да постане. Молимо се да јој њени мајка и отац покажу прави пут. Нека ћерке Божје поштују свештенство и подржавају достојне носиоце свештенства. Нека схвате сопствену велику способност за снагу у ванвременским врлинама којима ће се неки ругати у савременом, слободном свету за жене.

Разумети и неговати потенцијал

Нека мајке и очеви разумеју велики потенцијал за добро које су њихове ћерке наследиле из свог небеског дома. Ми морамо неговати њихову благод, њихову природу која негује, њихову унутрашњу духовност и осетљивост, и њихове блиставе умове. Славите чињеницу да су девојчице другачије од дечака. Будите захвални за положај који имају у Божјем великом плану. И увек се сећајте онога што је председник Хинкли рекао: „Тек пошто је земља створена, пошто је дан раздвојен од ноћи, пошто су воде одвојене од копна, пошто је створен биљни и животињски свет, и пошто је човек смештен на земљу, створена је жена; и тек онда је дело проглашено готовим и добрим.”⁵

Очеви, мужеви, млади мушкарци, ухватите визију свега онога што жене јесу и могу бити. Молимо вас да будете достојни Божјег светог свештенства које носите и поштујте то свештенство, јер оно благосиља све нас.

Сестре, без обзира на ваше године, молимо вас да разумете да јесте и морате бити све оно за шта сте припремљене да будете у царским палатама на висини, од стране самог Бога. Да можемо са захвалношћу користити те непроцењиве дарове који су нам дати за подизање човечанства на ниво вишег размишљања и племенитијих жеља, молим се у име Исуса Христа, амен.

Напомене

1. *Ensign*, нов. 1995. год., стр. 102.
2. „Womanhood: The Highest Place of Honor,” *Ensign*, мај 2000. год., стр. 96.
3. Видети Брус Р. Меконки, *Mormon Doctrine*, 2. издање (1966. год.), стр. 35.
4. Из Conference Report, април 1978. год., стр. 14; или *Ensign*, мај 1978. год., стр. 10-11.
5. „Our Responsibility to Our Young Women,” *Ensign*, септ. 1988. год., стр. 11.

ПОМОЋ У ПОДУЧАВАЊУ

- Наведите надахњујуће и позитивне изразе које сестра Надаулд користи у свом приказу (на пример, „изванредан благослов,” „надахнуо,” „дивна визија”). Коју лекцију као вође можемо научити из тих израза, коју можемо применити у нашој комуникацији са другима?
- Упоредите потенцијал позитивних и негативних изјава за мотивисање других.
- По мишљењу сестре Надаулд, који су неки од аспеката спољашњег изгледа праведне особе? Зашто су они важни за вођу?
- Зашто су ти аспекти важнији од физичке лепоте?
- Како можемо помоћи другима да постану свеснији свог божанског потенцијала?

ДЕЛО ВОЋСТВА

„Подучавај их да никада не посустану у добрим делима, већ да буду кротки и смерни у срцу, јер ће такви наћи покој душама својим” (Алма 37:34).

НАЧЕЛО ВОЋСТВА

Вође породице и Цркве морају напорно радити да би помогле у привођењу душа Господу и успостављању Његовог царства.

КОНЦЕПТИ ЛЕКЦИЈЕ

1. Вође морају напорно радити да би приводиле душе Господу.

КОНЦЕПТ БР. 1. ВОЋЕ МОРАЈУ НАПОРНО РАДИТИ ДА БИ ПРИВОДИЛЕ ДУШЕ ГОСПОДУ.

НАПОМЕНА

Старешина Брус Р. Меконки, који је тада био члан Седамдесеторице, је написао: „Рад је велико основно начело које све ствари чини могућим и у времену и у вечности” (*Mormon Doctrine*, 2. издање [1966. год.], стр. 847). Председник Гордон Б. Хинкли је подучавао: „Ништа од стварне вредности не долази без рада. Ништа у овом свету се не догађа уколико се не ради ... Мора се радити” (*Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* [2000. год.], стр. 80).

Небески Отац ради на спасењу и узвишењу своје деце (видети Мојсије 1:39). Помирење Исуса Христа чини то могућим, тако завршавајући Очево дело (видети Јев. по Јовану 4:34; 5:17; 9:4). Он нам даје прилику да помогнемо једни другима да се вратимо Оцу. Неко је добро рекао: ‘Као што је особина ватре да пали, снега да хлади, тако и Бога да ради.’ А ми смо Његова деца” (George Reynolds и Janne M. Sjodahl, *Commentary on the Book of Mormon*, изд. Philip C. Reynolds, 7 књ. [1955-1961], 1:275).

Рад вођа не помаже само другима дуж њиховог пута него користи и вођи. Посвећен рад помаже да се развију божанске особине: самодисциплина, истрајност, одговорност и интегритет” (из Daniel H. Ludlow, изд., *Encyclopedia of Mormonism*, 5 књ. [1992. год.], 4:1586).

Прилику за рад човечанство је добило када је Господ поставио Адама „у врту Едемском, да га ради и да га чува” (1. Књ. Мојсијева 2:15). Потреба за радом наставила се када је Бог избацио Адама из врта (видети 1. Књ. Мојсијева 3:17-19).

Ако очекујемо да будемо корисне вође, морамо бити спремни да радимо напорно. Председник Спенсер В. Кимбал је објаснио: „Морамо учинити више од тога да од Господа тражимо умешност. Знојење мора претходити надахнућу; напор мора претходити успешности. Морамо учинити више од саме молитве за те резултате . . . , мада се несумњиво морамо молити. Морамо размишљати. Морамо уложити напор” (*The Teachings of Spencer W. Kimball* [1982. год.], стр. 402).

Вође такође морају имати на уму савет цара Венијамина: „А гледајте да све чините у мудрости и реду, јер није потребно да човек трчи брже него што снаге има” (Мосија 4:27).

Размотрите следећа размишљања старешине Нила А. Максвела. Док је био помоћник у Дванаесторици, старешина Максвел је подучавао:

„Божје чудесно дело најчешће су изводили обични људи у наизглед неважном и непознатом оквиру дома и породице” (*That My Family Should Partake* [1974. год.], стр. 122).

„Има нечег светог у вези са радом; представља потребу чак и у време изобиља. Мада рад не представља све у животу, ипак нас може држати свеснима наших благослова” (*Look*

Back at Sodom: A Timely Account from Imaginary Sodom Scrolls [1975. год.], стр. 10).

Касније, као члан председништва Седамдесеторице, старешина Максвел је написао:

„Бог даје мотике и лопате ‘изабранима’ јер су спремни да раде и добију жуљеве на рукама. Они можда нису најбољи или најспособнији, али су најдоступнији” (*Deposition of a Disciple* [1976. год.], стр. 54).

Пошто је постао члан Већа Дванаесторице, Старешина Максвел је подучавао:

„Ако размишљамо о оном што ће устати са нама за васкрсења, јасно је да ће наша интелигенција устати са нама, не мислећи само на коефицијент интелигенције, него и нашу способност да примимо и применимо истину. Наши таленти, особине и вештине устаће са нама; свакако и наша способност да учимо, наш степен самодисциплине и наша способност да радимо. Врста нашег посла овде можда се неће пренети тамо, али способност да радимо никада неће застарити” (*We Will Prove Them Herewith* [1982. год.], стр. 12).

„Мада с правом говоримо о ‘вери и делима’ сама вера . . . је сталан рад! То је дело које треба да се обавља и процес који се најбоље прати док нисте само „радо укључени” него такође укључени са ‘страхом и дрхтањем.’ Иначе можемо изгубити своју усредсређеност на Христа” (*Lord, Increase Our Faith* [1994. год.], стр. 111-112).

„Наш циљ је јасан, да Божје дело учинимо сопственим - не обрнуто” (*If Thou Endure It Well* [1996. год.], стр. 101).

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Отпевајте или прочитајте неку химну која се односи на рад (на пример, „I Have Work Enough to Do,” *Hymns*, бр.

224; „Improve the Shining Moments,” бр. 226; „Today, While the Sun Shines,” бр. 229; „Let Us All Press On,” бр. 243; и „Put Your Shoulder to the Wheel,” бр. 252). Поразговарајте о улози рада у вођству породице и Цркве.

Нека полазници прочитају Алма 26, због дела које су Амон и његови сарадници мисионари извршили пре него што су имали успеха. Помозите полазницима да схвате да са

вођством, као и са мисионарским радом, плод долази после рада.

Поделите свој разред на мале групе и свакој групи дајте једну или више изјава старешине Нила А. Максвела из одсека напомене. Позовите групе да поразговарају о тим изјавама, а онда нека један члан сваке групе изнесе разреду своја запажања. Коментаришите и дискутујте ако је прикладно.

Истакните да је рад који обављамо у својим породицама и позивима најважнији рад који ћемо обављати у овом животу. Пошто је то Господње дело, да бисмо успели, морамо се ослањати на Његовог Духа.

Отпевајте или прочитајте још једну химну о важности рада.

ИЗВОРИ ЗА УЧИТЕЉА

Старешина Марк Е. Питерсен,

из Већа Дванаесторице апостола

„The Image of a Church Leader,” Ensign, авг. 1980. год., стр. 5-8

„Какви људи морате бити?” питао је Спаситељ Нефијце из Дванаесторице кад су намеравали да преузму службу.

И који је био одговор на то питање? „Заиста, кажем вам, онакви као што сам ја” (3. Нефи 27:27).

Управо онакви као Он! Мислите о томе! Исус Христ је наш узор.

А када је очекивао да та браћа усвоје Његов модел живота? То није било за неко сутра или неке будуће године. Било је одмах. Као Његови послужитељи, имали су одговорност да на лицу места одражавају Његов лик целом човечанству.

То је кључ за начин на који свако од нас треба да обавља свој рад.

Али запитајмо се, какав је Његов рад? Он каже да је Његово дело и Његова слава оставити бесмртност и вечни живот за човека. Али шта је вечни живот? Он је постати попут Бога због тога што смо Његова деца, имамо потенцијал да заиста постанемо савршени, као што је Он.

Та прилика је на располагању целом људском роду, у свакој земљи и поднебљу. Али мора доћи кроз веру у Христа. А како људи стичу ту веру? Павле је то исто питање поставио овим речима: „Како ће . . . призвати кога не вероваше? А како ће веровати кога не чуше? А како ће чути без проповедника?

А како ће проповедати ако не буду послани?” (Римљанима посл. 10:14-15).

Ми смо Његови проповедници. Послати смо у добар час. Како дакле обављамо своју службу?

Преобратите се

Никодим је дошао код Исуса ноћу. Можемо ли икада заборавити шта му је Господ рекао? „Ако се ко наново не роди, не може видети царства Божјега” (Јев. по Јовану 3:3).

Ми повезујемо ово учење са нашим рођењем водом и Духом приликом крштења. Сувише често се заустављамо на објашњењу о крштењу водом, а мало мислимо на крштење Духом.

Ми примамо потврђење полагањем руку и даје нам се дар Светог Духа. Али морамо се сетити да тим обредом такође примамо новину живота. Ако смо искрени, буквално се поново рађамо. У веома стварном смислу постајемо другачије и боље особе. Примамо ново срце. Свлачимо грешног човека, како то Павле описује, и преузимамо на себе име Христово и Његово обличе (видети Посл. Колошанима 3:9-10).

То поновно рођење нам је потребно тако да други преко нас могу да поверују да је Исуса са неба послао Његов Отац, да је Он Спаситељ, и да смо ми Његове слуге, овлашћене да их водимо путем истине. То је почетак њиховог спасења и продужетак нашег.

Стално морамо чувати утицај његовог поновног рођења у сопственим животима. Ми тражимо поновно рођење за друге кроз нашу службу, али не можемо дати нешто што сами не поседујемо. Ако наша кућа није прописно саграђена, тешко ћемо бити делотворне архитекте и грађевинари у животима других.

Стога, какви људи треба да будемо? Управо онакви какав је Он!

Господ је подучавао многе важне ствари које очекује од својих ученика. Једна од Његових најпроницљивијих лекција била је о томе да

треба да будемо живи сведоци да је Он Христ, уверавајући тако друге људе да Га је Његов Отац на небу заиста послао на свет да постане наш Спаситељ.

И кад се молио за своје ученике, молио се и „за оне који узверују њихове речи ради . . .

„Да и свет верује да си ме ти послао” (Јев. по Јовану 17:20-21; [курзив додат]).

Ово је једна од најтачнијих дефиниција наших божанских позива које имамо записане. Каква сврха! Каква одговорност! Те речи треба да су наша звезда водила. Али да ли их разумемо у потпуности?

Оне су срж и суштина наше религије. Нико не може бити спашен без те основне вере. Као службеници Цркве, све што кажемо и чинимо мора одражавати ову велику истину. Он је Син Божји. Он је божански. Одлуком са неба послат је на свет. Ми смо Његови представници, његови сведоци и Он зависи од нас, да радимо на такав начин да свет поверује да Га је Бог послао, и да се затим догоди да могу живети по Његовом јеванђељу и бити спашени.

Будите пример

Као што је Павле рекао Тимотију, морамо бити углед вернима „у речи, у живљењу, у љубави, у духу, у вери, у чистоти” (1. Посл. Тимотију 4:12).

Колику пажњу поклањамо четвртог одсеку Учења и завета?

„Вера, нада, милосрђе и љубав, са оком упртим једино на славу Божју, оспособљавају [особу] за рад.

Сетите се вере, врлине, знања, умерености, стрпљења, братске љубазности, побожности, милосрђа, понизности, марљивости . . .

Њива се већ беласа за жетву; и гле, онај који српом захвата *свом снагом*, сабира себи у житницу да не пропадне, већ да донесе спас души својој” (УИЗ 4:5-6, 4 [курзив додат]).

Наши домови су камен темељац у Божјем царству. Пошто смо Његове слуге, какав породични живот имамо? Да ли у њему влада љубав? Да ли постављамо христолик пример нашим породицама да и оне, преко нас, могу веровати у њега?

Да ли смо чисти и чедни у својим интимним навикама? Да ли омогућавамо да грех или прљавштина, чак и у тајности, подижу баријеру против Духа Божјег, држећи тако светост ван наших живота? Или, да ли смо вољни да поддржимо врлину до тачке када је вреднујемо чак и изнад нашег живота?

Да ли смо ослобођени лицемерја? Да ли смо другачијег расположења док смо у Цркви, када се појављујемо пред нашим побожним суседима, него што смо у нашим свакодневним пословним активностима?

Може ли ико узети неправедну дозволу из онога што кажемо или чинимо да би оправдали њихове поступке? Или, да ли се издижемо изнад сваке такве световности и надахњујемо друге на веће ствари?

Као вође, да ли смо увек примери верника? Или, да ли изазивамо сумњу у умовима других људи неисправним ставовима које можемо испољити?

Да ли смо љубазни и обзирни према другим људима? Да ли смо поштени? Да ли наши поступци на било који начин противурече нашем имиџу као Божјих слугу?

Да ли праштамо? Да ли смо праведни? Да ли се сећамо да нам се опроштај даје само кад ми опростимо другима?

Да ли се придржавамо Златног правила и чинимо другима оно што бисмо да они чине нама? Све ово одговара имиџу истинског Божјег слуге.

Ми смо пастири Божјег стада. То стадо несумњиво обухвата наше породице као и друге чланове Цркве.

Када смо христолики, подучавамо њих да буду христолики. Када дајемо себе, учимо их посвећености. Када смо вољни да следимо програм, подучавамо њих да следе упутства.

Подучаваћемо их вредности надахнућа Духом, разумевајући да без тога не можемо бити у складу са Богом. Ако нисмо у складу, остављени смо сопственим слабим изворима, а колика је њихова стварна вредност?

Будите уједињени

Једна од најупечатљивијих карактеристика Господа Исуса Христа током Његове смртничке

службе била је Његово јединство са Богом. Он је искрено желео да и Његови ученици уђу у тај круг јединства. То је било од суштинске важности за њихову мисију. Пре своје патње молио се да његови ученици могу бити једно, баш као што су он и његов Отац били једно (видети Јев. по Јовану 17:20-21). А преко Џозефа Смита је рекао: „Ако нисте једно, нисте моји” (видети УИЗ 38:27).

То је постало основни стандард за његове ученике свугде. То је темељ свих наших успеха. Без тога се предајемо противнику.

Христ је Кнез мира. И ми морамо бити гласници мира. Сукоб нас може уништити ако дозволимо да избије. Може нанети озбиљну штету Цркви. Уништио је древну Цркву, а могао би да уништи и нас. Да ли се сећамо шта је Господ рекао о сукобу?

„И нека не буде препирки међу вама као што досад беше . . .

Гле, учење моје није да се срца људска подстичу на срџбу, једни против других, већ је учење моје да тако нешто треба да се укине” (3. Нефи 11:28, 30).

Да ли се сећамо шта је спречило успостављање града Сиона у дане пророка Џозефа Смита? Џозеф је тражио Господа у искреној молитви због избацивања нашег народа из Џексон Каунтија. У одговору Господ је рекао о свецима:

„Гле, кажем вам, беше потреса, и сукоба, и зависти, и свађа, и пожудних и похлепних жеља међу њима. Тиме они, дакле, окаљаше баштине своје.

Беху они спори да послушају глас Господа Бога свога. Стога је Господ, Бог њихов спор услышати молитве њихове, одговорити им у дан невоље њихове.

У дан свога мира олако гледаху на савет мој, али, у дан невоље своје из нужде трагају за мном” (УИЗ 101:6-8). Има ли веће студије о послушности?

Будите послушни

Господ је испричао важну параболу преко Џозефа Смита подстичући свеце на већу посвећеност, поново показујући како очекује од нас да следимо његова божанска упутства. Испричао је:

„Неки племић имаше комад најбољег земљишта. И рече слугама својим: Пођите у мој виноград и то на тај комад најбољег земљишта, и засадите дванаест маслина.

И поставите стражаре унаоколо и сазидајте кулу да се може надгледати околно земљиште, да стражар буде на кули, да се маслине моје не поломе кад непријатељ дође да опљачка и обере род мога винограда.

И слуге племићеве пођоше и учинише како им је заповедио господар њихов, и посадише маслине и подигоше ограду унаоколо, и поставише стражаре и почеше зидати кулу.

И док су још полагаали темељ за њу, почеше међу собом говорити: А шта ће господару моме ова кула?

И дуго се саветоваху међусобом, говорећи: Шта ће господару моме ова кула, кад је, ето време мира?

Зар се тај новац није могао дати мењачима? Јер нема никакве потребе за тиме.

И док се тако узајамно препираху, веома се улењише, и не слушаху заповести господара свога.

А непријатељ њихов дође ноћу и развали ограду. А слуге племићеве устадоше и силно се уплашише и побегоше. А непријатељ уништи сав њихов рад и поломи маслине.

Али гле, племић, господар винограда, позва слуге своје и упита их: Зашто! Шта је разлог овог великог зла?

Зар није требало да учините оно што вам заповедих, и - пошто виноград засадисте и ограду подигосте унаоколо, и постависте стражаре поред зидова његових - што и кулу не саградисте и стражара постависте на кулу, и чувасте виноград мој, и зашто заспасте, па непријатељ навали на вас?" (Видети УИЗ 101:44-53).

Обратите пажњу на појаву колебања код слугу у винограду. Шта ће господару моме ова кула? Чему? Чему?

Да ли се таква колебања дешавају некоме од нас? Да ли неко од нас каже, шта ће Цркви ово или оно? Чему? Чему?

Колико је важно да имамо став потпуне сагласности са нашим упутствима и њиховом испуњавању до детаља!

Господ нам је такође рекао: „Стога, нека свако упозна своју дужност и марљиво ради у служби на коју је постављен" (Видети УИЗ 107:99). Морамо знати свој задатак, и радити на њему са свим разумом нашег ума, и свом снагом нашег тела.

Будите посвећени

Дакле, какав је лик црквеног вође? Мора бити исти као и сваког ревносног Христовог послужитеља.

Може ли се разликовати од врховне власти? Може ли бити другачији од доброг регионалног представника, доброг окружног председника, доброг бискупа, доброг председника мисије, или доброг председника већа старешина?

Зар нисмо сви Његове изабране слуге? Зар нисмо сви под истим свештеничким заветом? Има ли неко посебне повластице? Да ли Бог гледа ко је ко?

Да ли на неки начин жудимо за местом, полагајем или одликовањем у Цркви? Да ли је такав став христолик? Зар то није недостатак понизности?

Мајка Заведејевих синова је дошла код Господа да тражи за Јована и Јакова полагај виши од остале браће. Господ је укорио због таквих неоправданих амбиција. „И кад чуше осталијех десет ученика, расрдише се на та два брата" (Јев. по Матеју 20:24).

Спаситељ је тада разјаснио да не треба да буде неједнакости међу њима, и додао: „Али међу вама да не буде тако; него који хоће да буде већи међу вама, да вам служи.

И који хоће међу вама да буде први, нека вам буде слуга" (Јев. по Матеју 20:26-27).

У свим случајевима, посвећеност дужности је покретач.

Будите творци

И следеће, Господ очекује од нас да будемо творци. Заповедио нам је да доносимо доста рода. Ово илуструје параболом која се налази у петнаестом поглављу Јев. по Јовану. Ту Господ

говори својим слугама како да обављају посао. Ту је Он успоставио лик истинског Божјег слуге.

Ово поглавље почиње са параболом о винограду и Господу. Он каже да је његов Отац пољопривредник, или власник, и пореди себе са чокотом у винограду. Он каже да смо ми - његови радници - као винова лоза, и да треба да доносимо доста рода у винограду Господњем:

„Ја сам прави чокот, а отац мој је виноградар.

Сваку лозу на мени која не рађа род, одсећи ће је; а сваку која рађа род очистиће је да више рода роди.”

Затим описује слику која треба да је позната свима нама. Он говори о резивању чокота да би доносио више рода. У свом винограду Он нас орезује - прочишћава нас - посвећује нас, тако да доносимо више рода његове врсте.

Затим говори лозама које уопште не рађају, јер су се одвојиле од главног дела чокота. А зашто не доносе род у тим условима? Због тога што је доток хранљиве течности, животног сока, прекинут ако је лоза одвојена од чокота. Та чињеница је навела Господа да каже својим слугама: „Будите у мени и ја ћу у вама. Као што лоза не може рода родити сама од себе ако не буде на чокоту, тако и ви ако у мени не будете.”

А затим додаје: „Ја сам чокот а ви лозе: и који буде у мени и ја у њему, он ће родити многи род; јер без мене не можете чинити ништа.”

Ето велике лекције. Докле год смо близу Господа и храњени смо његовим Духом, доносимо доста рода. Али уколико *не* боравимо у Господу и не примамо од његове снаге, не можемо доприносити више од лозе која је одвојена од стабла. Стога Он каже: „Без мене не можете чинити ништа.”

Да би даље нагласио важност ове теме, Господ каже: „Тијем ће се отац мој прославити, да род многи родите; и бићете моји ученици.”

Али постоји још једна лекција у овом поглављу која треба да нас забрине. У 16. стиху Он каже:

„Ви мене не изабрасте, него ја вас изабрах, и поставих вас.” Због чега? „Да ви идете и род родите.”

Али то није све. Не само да нас је Он изабрао, не само да нас је заредио у сврху доношења рода, него смо и позвани и заређени да радимо тако да наш *род остане*.

Обратите пажњу на Његове речи: „Ви мене не изабрасте, него ја вас изабрах, и поставих вас да ви идете и род родите; *и да ваш род остане*” [курзив додат].

Шта то значи? Једноставно да морамо планирати и молити се и радити до краја, да не буде одступања да због нашег занемаривања нико не изгуби своје сведочанство, нико не оде у неактивност. *Наш род мора остати*.

Онда се лик сваког слуге Божјег поново своди на питање *става*. Као што човек мисли у свом срцу тако ће поступати.

Ова Црква је Божје царство. Свет је Његова њива, или Његов виноград. Ми смо Његови изабрани радници. Успех може бити наш једино ако смо близу чокота. Ако јесмо, Он нам даје златно обећање које је најпожељније:

„Ако останете у мени и речи моје у вама остану, шта год хоћете иштите и биће вам. . .

Ако заповести моје држите остаћете у љубави мојој, као што ја одржах заповести оца свога, и остајем у љубави његовој.

Ово вам казах, да радост моја у вама остане и радост ваша се испуни” (Јев. по Јовану 15:1-2, 4-5, 7-8, 10-11, 16).

ПОМОЋ У ПОДУЧАВАЊУ

- По мишљењу старешине Питерсена, шта је кључ вођства у Цркви?
- Зашто морамо бити обраћени да бисмо били добри примери другима?
- Какав је однос између примера вође и јединства групе?
- Чему нас подучава 4. одсек Учења и завета у вези са вођством?
- Које начело вођства Спаситељ објашњава примером свог „јединства са Богом?” Како ми можемо применити ово начело у нашем вођству?
- „Шта мислите, који пасус из речи старешине Питерсена најбоље објашњава начело вођства у вези са делотворношћу? Објасните свој избор.

ВОЋСТВО И САВЕТИ

„И Богови се узајамно саветоваху и рекоше: Сиђимо да начинимо човека по своме обличју, као што смо ми” (видети Аврам 4:26).

НАЧЕЛО ВОЋСТВА

Вође могу бити делотворније када у процесу вођства користе савете.

КОНЦЕПТИ ЛЕКЦИЈЕ

1. Небески Отац председава „великим председавајућим саветом свемира.”
2. Црквом управљају савети.
3. Породични савети су основни савети у Цркви.
4. Извесна начела омогућавају вођама да имају делотворне савете.

КОНЦЕПТ БР. 1. НЕБЕСКИ ОТАЦ ПРЕДСЕДАВА „ВЕЛИКИМ ПРЕДСЕДАВАЈУЋИМ САВЕТОМ СВЕМИРА.”

НАПОМЕНА

Небески Отац је користио савете у планирању и стварању овог и других светова. Старешина Џозеф Филдинг Смит, који је тада био члан Већа Дванаесторице, написао је да Бог Отац, Исус Христ и Свети Дух „чине једно Божанство или Врховни савет” (*Answers to Gospel Questions*, комп. Joseph Fielding Smith Jr., 5. књ. [1957-1966], 1:2). Старешина Л. Том Пери из Дванаесторице спомиње Божанство као „велики председавајући савет свемира” (из Conference Report, апр. 1998. год., стр. 28; или *Ensign*, мај 1998. год., стр. 23).

Света писма кажу да се „Савет Бога Вечнога над свим другим боговима” састао „пре него што овај свет беше” и направио планове у вези са функционисањем свемира (видети УИЗ 121:31-32). Старешина Џозеф Филдинг Смит је написао: „На великом савету одржаном на небу, Исус Христ је добровољно прихватио мисију Откупитеља ... И Адам је био изабран на том савету да испуни свој део као праотац људске расе” (*Answers to Gospel Questions*, 1:182).

Пророк Џозеф Смит је подучавао: „Сваки човек који има позив да послужује становницима света заређен је управо у ту сврху на Великом савету на небу пре постанка овог света” (Учења

пророка Џозефа Смита, по избору Џозефа Филдинга Смита [1976. год.], стр. 365).

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Нека полазници брзо прочитају Аврам 4-5, у потрази за тим ко је планирао и створио земљу. Позовите их да поделе оно што су открили (обратите пажњу на речи као што су *нас, ми, они, наш, и Богови*).

Осим што су створили земљу, шта је још савет Божова учинио? (Видети (одсек напомене).

Помозите полазницима да схвате да је Небески Отац поставио пример за вође када је користио савете у планирању и стварању овог и других светова.

КОНЦЕПТ БР. 2. ЦРКВОМ УПРАВЉАЈУ САВЕТИ.

НАПОМЕНА

Господ управља својим земаљским царством преко савета. Старешина М. Расел Балард из Већа Дванаесторице, истакао је да пошто је јеванђеље било обновљено, „Црква је била организована у већа и савете, са различитим председништвима постављеним да ‘послужују у духовним стварима’ (видети УИЗ 107:8)” (*Counseling with Our Councils: Learning to Minister Together in the Church and in the Family* [1997. год.], стр. 39). Ови савети „усаглашавају

и планирају активности, сакупљају информације, планирају будуће програме или догађаје, и доносе одлуке и решавају проблеме” (Daniel H. Ludlow, изд., *Encyclopedia of Mormonism*, 5 књ. [1992. год.], 3:1141; из *Counseling with Our Councils*, стр. 5). Сврха ових савета јесте да помогну „Божјој деци да уживају пуне благослове јеванђеља” (*Counseling with Our Councils*, стр. 10). Старешина Балард је објаснио:

„Током година, структура и облик црквене управе и администрације су прилагођени да задовоље смену потреба и времена. Али их је увек карактерисало ослањање на савете за текућу јсолидарност и снагу . . .

„Председавајући савет Цркве Исуса Христа светаца последњих дана данас је Прво председништво. Оно обухвата председника Цркве и његова два саветника . . .

У црквеној власти одмах уз Прво председништво је Већа Дванаесторице апостола” (*Counseling with Our Councils*, стр. 43-45).

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Покажите слике Првог председништва и Већа Дванаесторице апостола. Објасните да ти савети, уз помоћ Седамдесеторице, воде Цркву. Поразговарајте о томе шта ти савети чине да би усмеравали Цркву и привођили нас Христу.

Поразговарајте о неким саветима који функционишу у окрузима и одељењима.

КОНЦЕПТ БР. 3. ПОРОДИЧНИ САВЕТИ СУ ОСНОВНИ САВЕТИ У ЦРКВИ.

НАПОМЕНА

Породични савет се одвија када се родитељи и деца састају да би размотрили важне породичне ствари. Старешина М. Расел Балард је написао: „Основни савет Цркве је породични савет” (*Counseling with Our Councils*, стр. 154). Породични савети служе истој сврси као и други црквени савети (видети одсек напомене за концепт бр. 2).

Старешина Балард је писао о „потенцијалној моћи породичног савета у јачању породичних веза, изградњи породичног јединства и стварању лепих успомена.

„Старешина Ј. Том Пери из Већа Дванаесторице апостола је објаснио да . . . у породичним

саветима, . . . мајке и очеви могу пружити обуку на теме као што су ‘припрема за храм, припрема мисионара, управљање домом, породичне финансије, грађење каријере, образовање, укљученост у заједницу, културно уздизање, стицање и брига о непокретној и личној својини, преглед породичног планирања, коришћење слободног времена и радни задаци’ . . . (, ‘For Whatsoever a Man Soweth, That Shall He Also Reap,’ ” стр. 9).

„[Породични савет] може помоћи у увођењу реда у кући, обезбеђивању окружења за ублажавање повређених осећања, давању родитељима важног средства за борбу против спољних утицаја, и стварању прилике за подучавање мудрих јеванђеоских истина (*Counseling with Our Councils*, стр. 148-149).

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Поразговарајте о томе зашто су породични савети основни савети у Цркви. Поразговарајте о томе шта породични савети чине (видети одсек напомене).

Позовите полазнике да испричају искуства у којима су учествовали на породичном савету да би донели важну одлуку или постигли важан задатак.

Објасните да је Небески Отац поставио пример вођства тако што је користио савете. Црквом на свим нивоима управљају савети. Чланови и породице се такође могу укључити у савете да би остварили сврхе породице.

КОНЦЕПТ БР. 4. ИЗВЕСНА НАЧЕЛА ОМОГУЋАВАЈУ ВОЂАМА ДА ИМАЈУ ДЕЛОТВОРНЕ САВЕТЕ.

НАПОМЕНА

Старешина М. Расел Балард је рекао: „Када делујемо уједињеним напором, стварамо духовни синергизам, који доноси увећану делотворност или успех као последицу уједињене акције или сарадње, чији је резултат већи од збира појединачних способности” (из Conference Report, окт.

1993. год., стр. 103; или *Ensign*, нов. 1993. год., стр. 77). Раније је старешина Балард рекао да је вођама породице и Цркве потребно „да упрегну и каналишу духовну моћ преко савета” (из Conference Report, апр. 1994. год., стр. 32; или *Ensign*, мај 1994. год., стр. 25).

Старешина Балард је подучавао: „Када чланови учествују на саветима, они уче о већим организационим ставкама. Они виде вођство у акцији, учећи како да планирају, анализирају проблеме, доносе одлуке и усклађују различите црквене програме и организације. Учешће на саветима помаже у припреми чланова за будуће одговорности у вођству.” („Priesthood Councils,” из Ludlow, *Encyclopedia of Mormonism*, 3:1141-1142) . . .

Када је више људи одговорно за проналажење решења проблема, више људи је спремно да постане део решења . . .

Једна од великих снага система савета је већа прилагодљивост коју пружа у развијању и примени локалних решења на локалне проблеме” (*Counseling with Our Councils*, стр. 6, 15).

Старешина Балард је предложио неколико начела која су важна за управљање са саветима:

- Вође треба да на савет дођу са осећањем визије или сврхе.
- Савети треба да обезбеде време за разговор о различитим гледиштима.
- Вође треба да поштују избор чланова савета.
- Вође треба да дају јасна и прецизна упутства.
- Вође треба да овлашћују.
- Вође треба да поставе пример за чланове свог савета.
- Вође треба да служе са љубављу.

(Видети *Counseling with Our Councils*, стр. 23-36.)

Старешина Балард је такође дао предлоге о томе како савет може функционисати у решавању проблема:

- „Проблем се јасно скицира и изрази, али није дозвољено да на савету влада негативност.”
- „Вођа савета контролише ток дискусије тако да не доминира. Поставља питања и тражи мишљења, а затим слуша.”
- „Чланови савета износе сопствене ставове као појединци, а не само као представници својих дотичних организација.”
- Чланови савета најпре „изнесу жељени исход, а затим одлуче како да до њега дођу.”

- „У свом договарању, савет никада не скреће далеко од мисије Цркве: привођење душа Христу проглашавањем јеванђеља, усавршавање светаца и откупљење мртвих.”
- „Члановима савета не дозвољава се да забораве важност њиховог личног утицаја и примера.”
- „Допринос се тражи од свих, али доношење коначних одлука се препушта вођи савета, који се ослања на надахнуће више него на лично мишљење у управљању одлукама савета.”

(*Counseling with Our Councils*, стр. 165, 168.)

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Питајте полазнике шта је синергизам. (*Синергизам* је када је укупан ефекат већи од збира појединачних учинака). Нека један студент прочита изјаву старешине М. Расела Баларда на тему духовног синергизма (видети одсек напомене). Поразговарајте о томе зашто је то начело истинито за савете, и наведите примере на табли.

Поразговарајте о начелима којих вође треба да буду свесне док раде у саветима (видети одсек напомене). Направите хипотетичку ситуацију вођства и поразговарајте о томе како се та начела могу применити.

Прегледајте предлоге старешине М. Расела Баларда у вези са саветима и подстакните полазнике да их примене на својим саветима.

ИЗВОРИ ЗА УЧИТЕЉА

Старешина М. Расел Балард,

из Већа Дванаесторице апостола

„Strength in Counsel,” из Conference Report, окт. 1993. год., стр. 102-106; или Ensign, нов. 1993. год., стр. 76-78

Савети у Господњој Цркви

... Бог је сазвао велики савет у предсмртничком свету како би представио свој величанствени план за нашу вечну добробит. Господња Црква се организује са саветима на свим нивоима, почевши са Саветом Првог

председништва и Већа Дванаесторице апостола и даље са саветима округа, одељења, већа, помоћних организација и породице.

Председник Стефан Л. Ричардс је рекао:

„Величина нашег црквеног управљања лежи и управљању преко *савета* ... Имао сам довољно искуства да бих знао да ценим вредност савета. Тешко да прође дан, а да не видим . . . Божју мудрост у стварању савета . . . да управљају Његовим царством . . .

... Не оклевам да вас уверим да, ако се договорате на савету онако како се очекује од вас, Бог ће вам дати решења за проблеме са којима се суочавате” (из Conference Report, окт. 1953. год. стр. 86).

Како савети треба да функционишу

Као члан Дванаесторице, служио сам у неколико врховних црквених савета и одбора. Редовно сам се састајао са вођама помоћних организација. Заједно смо се саветовали, истраживали Света писма, и молили се за вођство док смо настојали да научимо како помоћне организације могу делотворније благословити и ојачати чланове Цркве.

У многим погледима, врховни црквени савети функционишу потпуно исто као савети округа и одељења. Сви савети у Цркви треба да подстичу слободан и отворен разговор међусобним саветовањем и настојањем да се има јасна, сажета комуникација. Савети треба да разговарају о циљевима и интересима са међусобним разумевањем као коначним циљем. Савети округа и одељења су идеална места за вође свих организација да разговарају заједно и међусобно се јачају. Главни фокус састанака савета округа и одељења треба да буде на усклађивању активности и управљању, а не на прављењу распреда. На тим састанцима вође свештенства и помоћних организација заједно прегледају своје одговорности и проналазе начине на које црквени програми помажу члановима да живе по јеванђељу код куће. Данас је појединцима и породицама потребна мудра и надахнута помоћ од Цркве за борбу против зла у свету.

Тражите допринос сестара на састанцима савета

На недавном састанку савета са председништвима женских помоћних организација, сестре су ми рекле да веома мало жена у Цркви показује интересовање за жељу да подрже свештенство. Али оне желе да буду саслушане и вредноване и желе да дају значајне доприносе округу или одељењу и његовим члановима који ће служити Господу и помоћи у остваривању мисије Цркве.

На пример, недавно смо разговарали о достојности младих да служе мисију. Председница Илејн Џејк је рекла: „Знате, старшина Балард, сестре у Цркви можда имају неке добре предлоге о томе како боље припремити младе за мисију, само ако их питате. На крају крајева, знате, ми *смо* њихове мајке!” Предлози сестара могу исто тако помоћи у вези са посетама храму и мноштвом других ствари са којима се свештеничке вође можда боре.

Браћо, молим вас да се постарате да тражите виталан допринос од сестара на вашим састанцима савета. Подстакните све чланове савета да изнесу своје предлоге и идеје о томе како округ и одељење могу бити делотворнији у проглашавању јеванђеља, усавршавању светаца и откупљењу мртвих.

Сви чланови савета треба да учествују

Идеално би било да сви чланови неког савета Цркве или породице поделе своје бриге и предложе решења заснована на јеванђеоским начелима. Верујем да би Црква и наше породице били ојачани када би председници округа и бискупи користили своје састанке савета за проналажење одговора на питања о томе како побољшати састанке причешћа; како увећати побожност; како се усредсредити на децу; како ојачати омладину; како помоћи самцима, укључујући самохране родитеље; како подучавати и дружити се са истраживачима и новим члановима; како побољшати јеванђеоско учење; и многе сличне ставке.

Током другог дела ове године, одржавали смо посебан састанак обуке повезан са конференцијом сваког округа да бисмо разговарали о моралу наше омладине. Они који су учествовали су чланови савета одељења и округа.

О сваком питању које ми је упућено у току разговора могло се разговарати најприкладније на састанку одељењског савета. Ипак они који постављају питања ретко осећају да су на састанцима одељењског већа имали прилику да поставе своја питања, изразе своје бриге и понуде своје предлоге.

На саветима стварајте духовни синергизам

У овим опасним временима потребан нам је заједнички напор жена и мушкараца у Цркви, јер је потребна апсолутна будност од стране свих оних којима је поверено да помогну у надзирању царства. Сви ми имамо огромне личне одговорности, али је исто тако важна одговорност коју делимо са другима да дођемо заједно на савет у заједничком напору да решавамо проблеме и благосиљамо све чланове наше Цркве. Када делујемо уједињеним напором, стварамо духовни синергизам, који представља увећану делотворност или остварење као резултат уједињене акције или сарадње, чији је резултат већи од збира појединачних учинака.

Древни моралиста Езоп навикао је да илуструје снагу синергизма подизањем једног штапа и тражењем добровољца међу својим слушаоцима који би мислио да може да га сломи. Наравно, добровољац је лако могао да сломи један штап. Затим би Езоп спајао више прутева све док добровољац не би могао да их сломи. Поука Езопове илустрације била је једноставна: Заједно стварамо синергизам који нас чини много јачим него када смо сами.

Нико не треба да стоји сам

Божја намера никада није била да Његова деца стоје сама. Деца имају родитеље, а родитељи имају Цркву, са Светим писмима, живим пророцима и апостолима и Светим Духом да им помогну да разумеју прикладна начела и делују по тим начелима у испуњавању својих родитељских одговорности.

Апостол Павле је подучавао да је Спаситељ организовао Цркву, са апостолима, пророцима и другим службеницима и учитељима, „да се свети припреме за дело службе, на сазидање тела Христовог; Докле достигнемо сви јединство вере и познање Сина Божјег“ (Ефесцима 4:12-13).

Павле је чланове Цркве и њихове различите одговорности упоредио са телом:

„Јер тело није један уд, него многи . . .

Али Бог постави све уде у телу како је кога хтео . . .

Сад су пак многи уди а једно тело.

Али око не може рећи руци: не требаш ми; или опет глава ногама: не требате ми . . .

И ако страда један уд, с њим страдају сви уди; а ако ли се један уд слави, с њим се радују сви уди” (1. Посл. Коринћанима 12:14, 18, 20-21, 26).

Света писма јасно кажу да док наши поједини позиви могу бити различити и могу се мењати с времена на време, сви позиви су важни за функционисање Цркве. Потребна су нам свештеничка већа да се доказују и испуњавају своје божански наложено управитељство, као што су нам потребни Потпорно друштво, Школица, Младе жене, Недељна школа, и одбори за активности, да би обављали своје важне функције. И потребни су нам службеници и чланови свих тих надахнутих организација да раде заједно, помажући једни другима по потреби у корист појединаца и породица.

Предлози за делотворније савете

Ово није рад за мушкарце или за жене; *све* је то Божји рад, који је усредсређен на помирење нашег Господа Исуса Христа. Имам неке посебне предлоге који, ако се следе, верујем да нам могу помоћи да будемо делотворнији са својим породицама и у својим црквеним позивима.

Прво, усредсредите се на основне ствари. Током ове конференције смо свакако били подучени тим основним стварима. Они који подучавају морају се побринути да учење остане чисто и да се подучава. Подучавајте Духом, користећи Света писма и одобрен наставни план. *Не* износите нити се задржавајте на спекулативним и сумњивим темама. Проучавајте учења са ове конференције на породичним кућним вечерима и у породичним разговорима; она ће ојачати ваше домове. У свету пуном греха, сукоба и збрке, можемо наћи мир и безбедност у познавању и живљењу објављених јеванђеоских истина.

Друго, усредсредите се на људе. Усклађивање и планирање активности има своје место и време, али сувише састанака Савета почиње и завршава се тамо. Уместо

рецитовања низа организационих планова и извештаја, проведите највише времена на састанцима савета прегледајући потребе појединих чланова. Док тако чинимо поверљивост је од изузетне важности. Чланови већа морају све ствари о којима се говори на састанцима већа држати строго поверљивима.

Треће, подстакните слободно и отворено изражавање. Такво изражавање је од суштинске важности ако желимо да остваримо сврху савета. Вође и родитељи треба да успоставе атмосферу која погодује отворености, где је свака особа важна и свако мишљење се цени. Господ је упозорио: „Нека само један говори а сви други слушају шта он каже, па кад *сви* своје кажу да *сви* могу бити поучени” (видети УИЗ 88:122; курзив додат). Вође треба да обезбеде одговарајуће време за састанке савета и треба да се сете да савети служе вођама да слушају барем онолико колико говоре.

Четврто, учествовање је повластица. Са том повластицом долази одговорност - одговорност да се ради у оквиру смерница организације, да будете припремљени, да делите, да срчано браните став који верујете да је исправан. Али исто тако је важна одговорност да се подржи коначна одлука вође већа, чак и ако се не слажете у потпуности.

Председник Дејвид О. Мекеј је испричао о једном састанку Већа Дванаесторице апостола где се разговарало о озбиљном и важном питању. Он и други апостоли били су сигурни у изванредан ток акције која је требало да буде предузета, и припремили су се да поделе своја осећања на састанку са Првим председништвом. На своје изненађење, председник Џозеф Ф. Смит није тражио њихово мишљење у вези са том ствари, као што је био његов обичај. Уместо тога је ‘устао и рекао: Ово је оно што Господ жели.’

„Мада то није било сасвим у складу са оним што је он одлучио,” написао је председник Мекеј, „председник Дванаесторице . . . устао је први да каже: ‘Браћо, предлагем да ово буде мишљење и суд овог већа.’

‘Слажем се,’ рекао је други, и било је једногласно. Није прошло ни шест месеци пре него што се мудрост тог вође показала” (*Gospel Ideals* [Salt Lake City: Improvement Era, 1953. год.], стр. 264).

Када вођа савета донесе одлуку, чланови савета треба да је потпуно подрже.

Пето, водите са љубављу. Исус је подучавао да је прва и највећа заповест у закону „љуби Господа Бога свога свим срцем својим, и свом душом својом, и свом мисли својом . . . А друга је као и ова: љуби ближњег свога као самога себе” (Јев. по Матеју 22:37, 39).

Свештеничке вође треба да воде са уверавањем, . . . трпеливошћу, . . . благошћу и кроткошћу, . . . искреном љубављу; . . . добротом и чистим знањем (вудети УИЗ 121:41-42). Ово су начела која треба да нас воде у нашим односима као суседа у Цркви Исуса Христа.

Они који носе свештенство никада не смеју заборавити да немају права да млате свештеничком влашћу као буздованом изнад глава других у породици или у црквеним позивима. Господ је рекао Џозефу Смиту да „када покушамо да прикријемо своје грехе, или се препустимо охолости или бескорисној славољубивости, или надзиремо, или владамо, или користимо силу над душама деце човечје, у било ком степену неправедности, гле, небеса се повлаче, Дух Господњи се жалости, а кад се он повуче, тада је амен свештенству или власти тог човека” (УИЗ 121:37).

Другим речима, сваки човек који полаже право на посебне небеске моћи за своје себишне сврхе и тражи да користи то свештенство у било ком степену неправедности у Цркви или код куће једноставно не разуме природу своје власти. Свештенство је за служење, не за ropство; саосећање, не принуду; бригу, не контролу. Они који мисле другачије, функционису изван оквира свештеничке власти.

Захвалан сам што већина наших очева и свештеника управља са љубављу, баш као и већина наших мајки и вођа помоћних организација. Вођство засновано на љубави доноси невероватну моћ. Оно је стварно и ствара трајне резултате у животима деце нашег Оца.

Остварите надахнуту једнодушност и јединство

Нека вас Бог благослови, браћо и сестре, да нађете надахнуту једнодушност и јединство док се заједно саветујете у свом међусобном служењу. Само чинећи тако Црква и наше

породице могу почети да се приближавају свом пуном потенцијалу за чињење добра међу децом човечјом на земљи.

Знам да Бог живи и да Исус јесте Христ. Знам да Њихово дело можемо боље извршити кроз јединство и љубав док седимо у савету једни са другима. Да можемо бити благословени да чинимо тако, моја је понизна молитва у име Исуса Христа, амен.

*Старешина М. Расел
Балард,*

*из Већа Дванаесторице
апостола*

*„Counseling with Our
Councils,” из Conference
Report, апр. 1994. год., стр.
31-34; или Ensign, мај
1994. год., стр. 24-26*

Добро подешена машина

Пре него што сам позван у врховну власт, био сам у послу са аутомобилима, као и мој отац пре мене. Током година сам научио да ценим звук и рад добро подешене машине. За мене је то скоро музика, од благог предења малог гаса мотора до звучне рике вентила који је потпуно отворен. Моћ коју тај звук представља је чак узбудљивија. Ништа није потпуно исто док седите иза волана доброг аутомобила када мотор ради на максимуму са склопљеним деловима који раде заједно у савршеном складу.

С друге стране, ништа не смета више од аутомобилског мотора који не ради прописно. Без обзира колико је лепа боја или удобна унутрашња опрема, ауто са мотором који не функционише онако како би требало је само шкољка неоствареног потенцијала. Аутомобилски мотор ће радити само једним делом својих цилиндара, али никада неће ићи тако далеко или тако брзо, нити ће вожња бити удобна као када је добро подешен.

Одељење са једним цилиндром

Нажалост, нека одељења у Цркви функционишу са само неколико цилиндара, укључујући нека која покушавају да раде само са једним. Одељење са једним цилиндром је одељење где бискуп решава све проблеме, доноси

све одлуке и прати сва задужења. Онда, попут преоптерећеног цилиндра у аутомобилском мотору, убрзо прегори.

Од наших бискупа се пуно захтева. Они - и само они - држе извесне кључеве, и само они могу испунити извесне дужности. Али они нису позвани да буду све, увек, свим људима. Они су позвани да председавају и да воде и пружају Божју љубав Његовој деци. Наш Небески Отац не очекује од њих да све ураде сами.

Исто се односи и на наше председнике округа, председнике већа старешина и помоћних организација, а сходно томе и на мајке и очеве. Сви имају управитељство које захтева доста њиховог времена, талента и енергије. Али ником није остављено да то чине сами. Бог, главни организатор, је надахнуо стварање система одбора и савета. Ако се добро разуме и прикладно користи, тај систем ће умањити терет свих појединих вођа и прошириће домаћај и утицај њихове службе кроз заједничку помоћ других.

Мудро користите савете

Пре шест месеци стајао сам за говорницом и говорио о важности система савета у Цркви. Говорио сам о великој духовној моћи и надахнутим усмерењу које долази од прикладног вођења породичног, одељењског и окружног савета. Дух ми и даље сведочи о томе колико су важни црквени савети којима се делотворно управља за остварење мисије Цркве. Из тог разлога, био сам жељан да видим колико су моје речи у октобру биле добро схваћене, посебно од стране наших верних и марљивих бискупа.

Током састанака обуке које сам водио на различитим местима од последње генералне конференције, усмеравао сам пажњу на одељењски савет. Као део те обуке, позвао сам одељењски савет да учествује. Дао сам бискупу теоретски проблем о мање активној породици и замолио га да користи одељењски савет за развијање плана активности те породице.

Без изузетка, бискуп је одмах преузео ситуацију у своје руке и рекао: „Ево проблема, и ево шта мислим да треба да урадимо да бисмо га решили.” Затим је дао задужења различитим члановима одељењског савета. Претпостављам да је то био добар пример делегирања,

али није нимало користио искуство и мудрост чланова савета за прилажење проблему.

Коначно сам замолио бискупа да покуша поново, овога пута само да потражи идеје и препоруке од чланова свог савета пре него што да неко задужење. Посебно сам га подстакао да пита сестре за идеје. Када је бискуп отворио састанак са члановима савета и позвао их да се саветују заједно, ефекат је био као отварање небеских устава. Резервоар увида и надахнућа изненада је почео да се отвара међу члановима савета док су планирали дружење са једном мање активном породицом.

Док сам посматрао овај исти сценарио који се стално одигравао преда мном током последњих шест месеци, одлучио сам да би било добро да још једном говорим о важности савета. Говорим не да бих изгрдио оне који прошли пут нису озбиљно обратили пажњу, него због тога што у Цркви имамо неодложну потребу за вођама, посебно председницима округа и бискупима, да упрегну и каналишу духовну моћ. Проблеми у породици, одељењу и округу могу се решити ако тражимо решења на Господњи начин.

Према мом искуству, животи се благосиљају када вође мудро користе одборе и савете. Они напредују у делу Господњем много брже и даље, као добар аутомобил који функционише на максимуму. Чланови одбора и савета су уједињени. Заједно доживљавају много пријатније путовање аутопутем црквене службе.

Три одељењска одбора и савета

За мој циљ данас, дозволите ми да прегледам три одељењска одбора и савета који увек треба да следе претходно припремљен дневни ред.

Први је *извршни одбор свештенства*. Чине га бискупство, вођа групе високих свештеника, председник већа старешина, вођа мисионарског рада у одељењу, председник Младих мушкараца, извршни секретар одељења и одељењски књиговођа. Овај одбор се састаје једном недељно под вођством бискупа како би размотрио свештенички програм у одељењу, укључујући храмску и породичну историју, мисионаре, хуманитарну помоћ, кућно подучавање и активирање чланова.

Други је одбор за *хуманитарну помоћ у одељењу*. Он обухвата извршни одбор свештенства плус председништво Потпорног друштва. Овај одбор се састаје барем једном месечно, поново под вођством бискупа, како би размотрио материјалне потребе чланова у одељењу. Само бискуп може доделити изворе хуманитарне помоћи, али одбор помаже у бризи о сиромашнима планирањем и усклађивањем одељењских извора, укључујући време, таленте, материјале и милосрдну службу чланова одељења. На овом и на другим састанцима одбора и савета, често се разговара о осетљивим стварима, што захтева строгу поверљивост.

Трећи је *одељењски савет*. Он обухвата извршни одбор свештенства; председнике Потпорног друштва, Недељне школе, Младих жена и Школице; и председавајућег одбора за активности. Ако је потребно, бискуп може позвати и друге да присуствују. Овај савет се састаје барем једном месечно ради заједничког планирања за све одељењске програме и активности и ради прегледа напретка одељења у остваривању мисије Цркве. Одељењски савет спаја различите групе свештеничких вођа и жена да би се усредсредили на широк обим ствари које утичу на чланове одељења и заједницу. Савет разматра предлоге кућних учитеља и кућних учитељица . . .

Коришћење савета као помоћ у задржавању обраћеника

Велика брига врховних власти је недостатак задржавања у пуном заједништву неких нових обраћеника и оних који су мање активни у Цркви. Ако одељењски савети функционишу како треба, сваки нови обраћеник ће бити у заједништву, имаће кућне учитеље и кућне учитељице, и примиће прикладан позив одмах после крштења. Мање активни ће примити позиве да их увере да су потребни члановима одељења и да их они воле . . .

Тимски решавати проблеме

Када председници и бискупи омогуће вођама свештенства и помоћних организација, које је Господ позвао да служе са њима, да постану део тима који решава проблеме, почињу да се догађају дивне ствари. Њихово учешће проширује темељ искуства и разумевања, водећи

до бољих решења. Ваши бискупи подстичу ваше одељењске вође, дајући им прилику да изнесу предлоге и да их чују. Ви припремате будуће вође омогућавајући им да учествују и уче. Можете подићи већи део вашег терета са својих плећа оваквим начином ангажовања. Људи који се осећају одговорнима за решавање проблема, спремнији су да помогну у проналажењу решења, у великој мери повећавајући могућност успеха.

Једном када се организују одговарајући савети и браћа и сестре имају пуну прилику да допринесе, одељењске и окружне вође могу се активирати и на друге начине, а не само потпомажући организације. Они се могу усредсредити на проналажење начина да се свет учини бољим местом за живот. Свакако да одељењски савети могу разматрати такве теме као што су насилничке групе, пропадање зграда, или кампање чишћења у заједници. Бискупи могу поставити питање одељењским саветима: „Како можемо учинити нешто у нашој заједници?” Такво опште размишљање и учешће у побољшању заједнице су праве ствари које свети последњих дана треба да чине.

Како се апостоли саветују заједно

За последњих осам и по година служио сам као члан савета од дванаест мушкараца. Долазимо из различитих средина, и доносимо Савету Дванаесторице апостола различит избор искустава у Цркви и у свету. На нашим састанцима не седимо и само чекамо да нам председник Хауард В. Хантер каже шта да радимо. Отворено се саветујемо једни с другима, и слушамо једни друге, са дубоким поштовањем према способностима и искуствима које наша браћа доносе на савет. Разговарамо о мноштву различитих ставки, од црквене администрације до догађаја у свету, и чинимо то искрено и отворено. Понекад недељама разговарамо о исходима пре доношења одлуке. Нисмо увек сагласни током наших разговора. Али када се одлука донесе, увек смо уједињени и одлучни.

Слушајте и расуђујте на саветима

То је чудо на црквеним саветима: слушање једни других и слушање Духа! Када се међусобно подржавамо на црквеним саветима, почињемо да разумемо како Бог од обичних мушкараца и жена може направити изузетне вође. Најбоље вође нису оне које саме раде до смрти, трудећи се да све ураде сопственим рукама; најбоље вође су оне које следе Божји план и *саветују се са својим саветима*.

„Тада дођите,” рекао је Господ у једном ранијем временском раздобљу преко пророка Исаије, „па ћемо се судити” (Књ. пр. Исаије 1:18). А у овом раздобљу понавља то упозорење: „А сада дођимо, и расправљајмо да бисте разумели” (УИЗ 50:10).

Сетимо се да је основни савет у Цркви, породични савет. Очеви и мајке треба марљиво да примењују начела, о којима сам говорио, у својим међусобним односима и са својом децом. Ако то будемо чинили, наши домови постаће небо на земљи.

Браћа и сестре, радимо заједно као никада раније у нашем управљању, да бисмо нашли начине да делотворније користимо чудесну моћ савета. Молим вас да све што сам на ову тему рекао прошлог октобра упоредите са оним што сам рекао данас. Сведочим да можемо изнети пуну силу Божјег објављеног плана за јеванђеоско управљање у нашим службама док се саветујемо заједно. Нека нас Господ благослови да останемо уједињени док јачамо Цркву и наше чланове, молим се у име Исуса Христа, амен.

ПОМОЋ У ПОДУЧАВАЊУ

- У ком смислу су Црква и породица продуктивнији предсмртничког савета на небу?
- Шта треба да буде „главни фокус састанака савета округа и одељења”?
- Шта је „духовни синергизам”?
- Које су неке од брига на које се савети округа и одељења могу прикладно усредсредити?
- Према старешини Баларду, шта најбоље вође Цркве чине са својим саветима?

ВАЖНОСТ ДЕЛЕГИРАЊА

„А из свега народа избери људе поштене, који се боје Бога, људе праведне, који мрзе на мито, па их постави над њима за поглаваре, тисућнике, стотинике, педесетнике и десетнике;

Они нека суде народу у свако доба; па сваку ствар велику нека јављају теби, а сваку ствар малу нека расправљају сами; тако ће ти бити лакше, кад и они стану носити терет с тобом” (2. Књ. Мојсијева 18:21-22).

НАЧЕЛО ВОЂСТВА

Мудре вође користе начело делегирања да би помогли онима којима служе да испуне праведне циљеве и постану више налик Исусу Христу.

КОНЦЕПТИ ЛЕКЦИЈЕ

1. Мудре вође поверавају значајне задатке и одговорности онима које воде.

КОНЦЕПТ БР. 1. МУДРЕ ВОЂЕ ПОВЕРАВАЈУ ЗНАЧАЈНЕ ЗАДАТКЕ И ОДГОВОРНОСТИ ОНИМА КОЈЕ ВОДЕ.

НАПОМЕНА

Током своје смртничке службе, Исус Христ је поверавао одговорности својим ученицима и дао им је власт. На пример, Он је овластио своје апостоле да „болесне исцељују, губаве чисте, мртве дижу, ђаволе изгоне” (видети Јев. по Матеју 10:5-8).

Апостол Павле је написао: И он је дао једне апостоле, а једне пророке, а једне јеванђелисте, а једне пастире и учитеље,

да се свети припреме за дело службе, на сазидање тела Христовог” (Посл. Ефесцима 4:11-12).

Старешина Нил А. Максвел, члан већа Дванаесторице, објаснио је да су после Христовог васкрсења, „Дванаесторица . . . схватила да нису позвани да служе за трпезом него да уместо тога шире земљом реч Божју. Стога су мудро уступили ту бригу другима. Тако су потребе грчких удовица - које су биле стварне - биле задовољене, али без жртвовања вишег позива од стране Дванаесторице [видети Дела апостолска 6:1-7]” (*We Will Prove Them Herewith* [1982. год.], стр. 110).

Пророк Џозеф Смит је примером показао начело делегирања. Старешина Спенсер Ц. Конди, члан Седамдесеторице, је напоменуо: „Велика пророкова снага била је способност да делегира и развије вештине вођства у онима око њега” (из Conference Report, март-април 1990. год., стр. 35; или *Ensign*, мај 1990. год., стр. 28). 1997. год., стр. 29; или *Ensign*, мај 1997. год., стр. 22).

Вођство Цркве и породице може бити и радосно и захтевно. Свети Дух јача и обнавља вође, али мудре вође преносе одговорности на људе којима служе, јер вође не могу све урадити саме, и због тога што људи више напредују када учествују.

Старешина Џејмс Е. Фауст, који је тада био члан Већа Дванаесторице, је подучавао: „Једно од првих начела које морамо имати на уму јесте да Господње дело напредује преко задужења. Вође примају и дају задужења. То је важан део неопходног начела делегирања” 1980. год., стр. 50; или *Ensign*, нов. 1980. год., стр. 34).

Старешина Нил А. Максвел, тада члан председништва Седамдесеторице, навео је следеће разлоге због којих вође понекад пропусте да делегирају:

- „1. Радије бисмо то урадили сами.

2. Нисмо баш вољни да користимо своје време и таленте да бисмо друге обучили тако да могу да помогну.

3. Не волимо да тражимо помоћ од других, заборављајући да је примање помоћи исто део јеванђеља као и давање помоћи.

4. Волимо да имамо осећај ужурбаности, јер нам то даје лажни осећај да смо племенити.

5. Кажемо да смо забринути због 'контроле квалитета' ако се задатак повери другима, а понекад постоји добар разлог за бригу; у другим случајевима, међутим, не бринемо због тога што задатак неће бити прописно урађен, већ зато што ће бити урађен сувише добро."

Старешина Максвел је саветовао: „Осећај који повремено можемо имати да смо претрпани дужношћу . . . барем делимично можемо избећи ... Можемо, ако одлучимо, чешће задужити друге, тако их више развијајући, укључујући нашу децу, и коначно, тако скинути непотребан терет са себе" (*Wherefore Ye Must Press Forward* [1977. год.], стр. 99-100).

Старешина Стерлинг В. Стил, који је тада био помоћник Дванаесторице, је написао: „Вођа не губи своју власт нити своју одговорност када је пренесе на друге ... Он мора контролисати, мора обучавати, мора подстицати, мора надгледати оног коме је одговорност дата ... Делегирање без контроле је неодговорност" (*Leadership* [1958. год.], стр. 213).

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Замолите полазнике да дефинишу реч *делегирати*. („Поверити неком другом део своје одговорности.") Поразговарајте о томе како се ова дефиниција примењује на вођство у Цркви и породици.

Позовите полазнике да нађу примере делегирања у Светим писмима. Нека изнесу примере успешног делегирања у породици или црквеном окружењу. Поразговарајте о томе зашто је делегирање важан део вођства у породици и Цркви.

Поделите полазнике у мање групе. Позовите сваку групу да разговара о предностима и недостацима делегирања. Дајте им времена да заврше, а затим поразговарајте са њима као разредом.

Позовите полазнике да размисле о томе колико је делегирање важно за делотворно вођство. Подстакните их да обрате пажњу на то како вође у Цркви и породицама преносе одговорности. Позовите их да размисле о томе које одговорности вође могу, а које не могу пренети и зашто.

Поразговарајте о неким карактеристикама особа које су успешне у делегирању. На пример, особе које су успешне у делегирању:

- Дају људима јасна и одређена задужења.
- Наведу шта треба да се уради али не како тачно треба то урадити.
- Дају људима овлашћење да изврше задате задатке.
- Ако је потребно, обучавају људе вештинама које су им потребне да буду успешни.
- Чине доступним средства и изворе који су људима потребни да би били успешни.
- Пружају прикладан надзор док људи раде на остваривању својих задатака.
- Дају искрени подстицај и подршку људима када поступају добро.
- На располагању су да дају савет и усмерење.
- Дају људима прилику да извести о задацима за које су задужени.

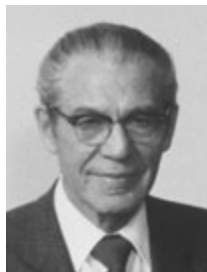
Поразговарајте о томе шта вође могу урадити да би виделе како се додељене одговорности испуњавају. Нека полазници прочитају 2. Књ. Мојсијеву 18:13-27. Поразговарајте о питањима као што су:

- Која брига је мучила Јотора у вези са Мојсијевим вођством?
- Како је Мојсије одговорио на Јоторову забринутост?
- Шта из Мојсијевог искуства можемо научити о вођству?

Прочитајте следећу изјаву Езре Тафт Бенсона, који је тада био председник Већа Дванаесторице: „Ово је Господња организација преко које функционишемо. Радимо са добровољцима - децом нашег Оца коју Он воли без обзира на њихове грешке и слабости. У нашем делегирању не сме бити принуде, насиља или застрашивања. Да бисмо били делотворни,

морамо тражити и добити Духа ако желимо да делегирамо мудро” (*God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* [1974. год.], стр. 130).

ИЗВОРИ ЗА УЧИТЕЉА

Председник Н. Елдон Танер,

први саветник у Првом председништву

„The Message: Leading as the Savior Led,” New Era, јуни 1977. год., стр. 4-7

Да би неко био успешан вођа или учитељ (а користићу ове изразе наизменично) у Цркви Исуса Христа светаца последњих дана, важно је да у потпуности схвати и разуме да је духовно Божје дете и да су они које води такође Божја деца. Такође је важно да они које он води знају и разумеју да су *они* деца Божја и да је то знање важно у њиховим животима. Морају схватити да је Бог заинтересован за њих, жели да живе на начин на који треба да живе, и спреман је да одговори на њихове молитве и помогне им где год је могуће, само ако слушају.

Неко је рекао да вођство изискује извесну одважност. Она је, на крају крајева, неопходна за преузимање вођства, иступање, стајање испред групе људи, окупљених у Цркви, хиљаде анонимних, или пред погледом неодобравања само једне сумњичаве особе.

Свако је вођа или има утицаја у животима других, иако то можда не схвата. Питање је: Какав вођа ће бити? Какав утицај ће имати?

Сваки појединац мора да донесе сопствену одлуку о томе какав ће бити. Треба да буде одлучан да постане особа која може да каже као што је Исус рекао: „Хајде за мном и чините као што видесте да ја чиним” знајући да води путем истине и праведности. То треба да буде циљ сваког вође.

Да бисмо водили као што је Исус водио, суочавамо се са многим изазовима. Један од првих корака у суочавању са тим изазовима је схватити да је Христ узор исправног вођства; и како Света писма бележе његов живот и његова учења, она постају пример божанског вођства. Да

бисмо водили као што је Он водио важно је да истражујемо и разумемо Света писма и примењујемо их у својим животима. Као што је Нефи рекао треба да примењујемо Света писма на нас (видети 1. Нефи 19:23); и као што је Господ рекао да живимо по свакој речи која излази из уста Божјих (видети УИЗ 84:44).

У 3. Нефију читамо:

„И благословени су сви они који су прогнани имена мога ради, јер је њихово царство небеско.

И благословени сте ви када вас људи руже и прогоне и лажно говоре против вас свакојако зло, мене ради;

Јер велику радост ћете имати и бити силно весели, јер ће велика бити награда ваша на небу, јер су тако прогнали и пророке који беху пре вас.

Заиста, заиста, кажем вам, дајем вам да будете со земљи. Али, изгуби ли со укус свој, чиме ће се земља осолити? Тада со неће бити ни зашта, осим да буде бачена и да је људи ногама погазе.

И гле, дадох вам закон и заповести Оца свога, да поверујете у мене и да се покајете за грехе своје, и да дођете к мени срца скрушеног и духа раскајаног. Гле, имате заповести пред собом, и закон је испуњен.

Стога, дођите к мени и спасите се, јер заиста, кажем вам да уколико не будете држали заповести моје, које вам сада заповедих, нипошто нећете ући у царство небеско.” (3. Нефи 12:10-13, 19-20.)

Када је Христ дошао на земљу да спасе човечанство да би се људи могли вратити да поново живе са својим Оцем на небу, Он није рекао: „Бићу послушан овом закону, али нећу бити послушан оном закону.” У вези са заповестима није рекао: „Ово ћу чинити, ово нећу чинити.” Упркос свом искуству, боли и патњи у Гетсеманском врту, истрајао је до краја и дао је свој живот да би човек имао бесмртност и вечни живот.

Толико је важно да научимо да слушамо и држимо Божје заповести. Речено је да

послушност није обележје роба; она је један од најважнијих квалитета вођства.

Неки људи не успеју да постану велике вође јер још нису научили да следе упутства - а то су учења Исуса Христа. Стога, да бисмо водили као што је Исус водио, најпре морамо научити да следимо Христа као што је Он следио свог Оца на небу. Морамо имати на уму те вечне циљеве које сам споменуо, и да као духовна деца Божја постајемо све више налик Њему док не постанемо савршени. Хајде да, не само верујемо у Христа, него Га и следимо. Славимо Га и увек будимо послушни Његовим учењима.

Када су Џозефа Смита питали како тако добро управља својим људима, он је одговорио: 'Ја их поучавам исправним начелима, а они сами управљају собом.' То је суштина Господњег приступа вођству, што подразумева да морамо бити сигурни да подучавамо исправним начелима са сведочанством и разумевањем јеванђеља. Разумевање јеванђеоских начела омогућава бесконачно више слободе и напретка него само учење како ствари треба одрадити.

Када су га питали за разлику између овчара и пастира, један човек је објаснио да овчар тера своје овце, а пастир их води. Неко је рекао: „Људи су као шпагети: Ако станете напред и вучете их, ићи ће у смеру у ком их вучете; али ако их гурате назад, скупиће се у гомилу ...”

Вођа у Цркви је и учитељ, а једно од најбољих средстава у подучавању је пример, начин које је Христ увек користио. Један мудар човек је једном напоменуо: „твоји поступци говоре тако гласно да не могу да чујем шта кажеш.” Мада можда нисмо свесни тога, оно што подучавамо примером постаје речитије, него када подучавамо хотимице са поуком, и оставиће много трајнији утисак на посматрача.

Да би била делотворан вођа или учитељ, особа мора показивати љубав и уствари осећати љубав према особи коју покушава да поучи. Ниједна моћ није толико подстицајна као моћ љубави. Христ је волео свакога - слабог, грешника, праведника. Понекад су особе којима је љубав најпотребнија оне особе које је, чини се, најмање заслужују. Мада можда нећемо ценити нити одобрити нешто што неко чини, и даље морамо показивати љубав према тој особи.

У таквим тренуцима вођи је потребно стрпљење и разумевање. Он не може увек поступати брзо, и никада не сме претерано реаговати. Не могу сви људи пратити његово темпо. Председник Џозеф Ф. Смит је рекао:

„За вође су претерано нестрпљење и зловољан ум скоро неопростиви, и понекад је потребно скоро исто толико храбрости да се сачека, колико је потребно да се делује. Стога се од вођа Господњих људи, и самих људи, очекује да не сматрају да морају одмах наћи решење за сваку ствар која прети да наруши сталност њихових поступака.” (*Gospel Doctrine*, Deseret Book Co., 1939. год., стр. 156.)

Још један важан корак у вођству је делегирање. За оне којима су поверени задаци потребно је ефикасно надзирање. Додела надзора је дужност вође. Сваки појединац мора прихватити управу која му је додељена и обавезати се да ће извршити дужности онако како је подучен. Мора добити овлашћење исто као и одговорност. Кажу да је Сократ рекао: „Какву год дужност да ми доделиш, радије ћу хиљаду пута умрети него да је не извршим.”

Вођа никада не треба да покуша да изврши задатак онога кога је задужио. Као што је председник Харолд Б. Ли рекао: „Пустите их да ураде све што је у њиховој моћи, а ви будите у позадини и подучите их *како* да то ураде. Мислим да је у овоме тајна напретка, одредити дужност а затим подучити наше људе *како да изврше* ту дужност.”

Дајте им слободу у извршавању њихових задатака. Никада их не критикујте, него похвалите успех и подстакните труд.

Морамо свакој особи помоћи да схвати велику важност свог позива. Вођа никада не сме бити онај према коме се односе или о њему мисле као о шефу, него као што је Спаситељ подучавао, онај који служи са људима. Он је рекао: „А највећи између вас да вам буде слуга” (Јев. по Матеју 23:11), и дао нам велики пример када је прао својим ученицима ноге. Такође је рекао: „Јер који се подиже, понизиће се, а који се понизи, подигнуће се.” (Јев. по Матеју 23:12.)

Сећам се како је председник Хебер Ц. Грант веома често говорио да никада неће дати

некоме задужење које не би био спреман да сам изврши.

Добар вођа је забринут за добробит својих следбеника или оних којима служи. Као министар кабинета у влади покрајине Алберте, морао сам да донесем многе тешке одлуке. Увек сам се питао: „Шта је најбоље за покрајину, за људе на које ће се вршити утицај, и за запослене у министарству?” Такође сам разговарао о тим проблемима са вођама различитих одсека у министарству, посебно са онима којих се тичу, и пружао им осећање да преузимају барем неки део одговорности, после чега сам се увек обраћао Господу за вођство, и примао га, и био у стању да доносим одлуке које иначе не бих могао да донесем.

Као вође морамо схватити да је Господ рекао: „То је дело моје и слава моја - остваривати бесмртност и живот вечни за човека.” (Мојсије 1:39.) Такође је рекао: „Стога, како сте заступници, на Господњем сте задатку, и шта год чините у складу са вољом Господњом, то је Господњи посао.” (УИЗ 64:29.)

Да, као вође *ми смо* на Његовом задатку и највећу пажњу треба да поклонимо личном напредовању сваког појединца поучавајући исправна начела и трудећи да водимо тог појединца да се припреми за бесмртност и вечни живот. То треба да чинимо примером и поуком, а затим будемо спремни да му помогнемо и подржимо га у његовим напорима, али треба да га пустимо да доноси сопствене одлуке и влада се према слободној вољи која је његов дар.

Сетимо се речи које је Господ упутио Цозефу Смиту у вези са управитељством: „Господ тражи из руке сваког управитеља да полаже рачун о управи својој, и у времену и у вечности.” (УИЗ 72:3.)

Када вођа даје задатак, он треба да буде свим разумљив, са јасно дефинисаном одговорношћу, а затим појединац треба да буде слободан да делује и изврши задатак, у временском оквиру одређеном за извршење задатка или коначног извештаја. Вођи увек треба поднети извештај и он треба да очекује такав извештај.

У црквеној администрацији основни начин подношења извештаја је лични интервју. Ако је однос између особе коју треба интервјуисати и особе која води интервју онакав какав треба да буде, то може бити веома корисно искуство за обе стране, где постоји прилика за самопроцену и где комуникација треба да буде искрена и конструктивна. Он је идеалан оквир за пружање и примање помоћи и подршке.

Моје искуство у свету управљања и у пословном свету, као и у Цркви, истакло је ту велику потребу за правилним делегирањем власти, преношењем овлашћења и примањем извештаја.

Можемо размотрити седам корака које је Христ следио у делегирању.

Први корак: организација цркве коју је успоставио Исус била је уоквирена процесом преношења власти.

Други корак: у делегирању, Исус није давао задужења која су звучала лако, него је чинио да звуче узбудљиво и изазовно.

Трећи корак: Исус је омогућавао онима које је позвао да потпуно разумеју своје дужности.

Четврти корак: Исус је онима које је овластио указивао пуно поверење, као што је Његов Отац указао њему.

Пети корак: Исус је онима које је позвао иказао своју приврженост, а заузврат је очекивао њихову.

Шести корак: Исус је очекивао много од оних на које је преносио дужност и био је спреман да много да.

Седми корак: Исус је подучавао да онај који води треба да прати напредовање и прими извештај оних којима је пренета одговорност, хвалећи и у духу љубави прекоревајући када је потребно . . .

Џорџ Вашингтон је, у свом опроштајном говору упућеном његовим сународницима, опоменуо да без дубоке и постојане вере у Бога не могу имати демократију . . .

Винстон Черчил је истакао: „Морамо бити свесни да је пламен хришћанске етике и даље наш најбољи водич. . . Испуњење духовне

дужности у нашим свакодневним животима је суштинско за наш опстанак.”

Они у суштини . . . кажу исто - наша једина нада у славу лежи у слеђењу Христовог примера. Дакле, да би неко био велики вођа, мора чинити следеће:

Прво, гледати у нашег Спаситеља као пример савршеног вођства.

Друго, прихватити улогу учитеља и слуге.

Треће, истраживати Света писма ради проналажења исправних начела.

Четврто, молити се за вођство, слушати и одазвати се.

Пето, помоћи појединцу да развија управљање собом.

Шесто, држати појединце одговорнима за њихов рад.

Седмо, изразити одговарајућу захвалност.

Осмо, поставити лични пример, у складу са оним што он подучава.

Девето, слушати глас председника Цркве, који је Божји пророк, и следити његов савет и пример.

ПОМОЋ У ПОДУЧАВАЊУ

- По речима председника Танера, шта вођа мора да чини да би делегирао на прави начин?
- Како вођа треба да поступи код давања одговорности људима и одређивања како они испуњавају те одговорности?
- Какву улогу лични интервју треба да има у односу на одговорност? Које су карактеристике доброг личног интервјуа?

НАЧЕЛА ЗА ДОНОШЕЊЕ ОДЛУКА

„Заиста вам кажем да се људи морају брижљиво заузимати за оно што је добро, и учинити много тога по слободној вољи својој и остварити много праведности.

Јер у њима је моћ по којој сами собом управљају. А уколико добро чине, нипошто неће изгубити награду своју” (УИЗ 58:27-28).

НАЧЕЛО ВОЂСТВА

Способност за доношење добрих одлука је неопходна за вођство на Христов начин.

КОНЦЕПТИ ЛЕКЦИЈЕ

1. Вође морају бити способне да доносе мудре одлуке.

КОНЦЕПТ БР. 1. ВОЂЕ МОРАЈУ БИТИ СПОСОБНЕ ДА ДОНОСЕ МУДРЕ ОДЛУКЕ.

НАПОМЕНА

„Доношење одлука је за људе вероватно најважнија ствар коју чине” подучавао је председник Езра Тафт Бенсон, који је тада био председник Већа Дванаесторице. „Ништа се не догађа док неко не донесе одлуку . . .

Срећом, способност и расуђивање неопходни за доношење одлука могу се стећи” (*God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* [1974. год.], стр. 145). За предлоге председника Бенсона у вези са доношењем мудрих одлука, видети одсек Извори за учитеља.

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Поразговарајте о идеји да вође морају доносити мудре одлуке да би помогле људима да дођу Христу. Објасните да сви можемо побољшати своје способности у доношењу мудрих одлука.

Изаберите неколико тачака које сматрате важним за доношење одлука у својству вође (одсек Извор за учитеља), и поразговарајте о њима са разредом.

Поделите разред у мање групе. Нека свака група изнесе хипотетичку ситуацију у којој вођа Цркве или породице мора донети одлуку. (На пример, бискупство може бити забринуто

због тога што чланови одељења не долазе на састанке на време, или породица можда не зна где да иде на одмор.)

Нека свака група размени своју хипотетичку ситуацију са другом групом. Позовите групе да примене начела за доношење одлука о којима сте разговарали и изнесите одлуку и план акције. Нека свака група подели своју одлуку и планове и начин на који су дошли до њих.

ИЗВОРИ ЗА УЧИТЕЉА

Председник Езра Тафт Бенсон,

председник Већа дванаесторице апостола

„Suggestions on Making Decisions,” из God, Family, Country: Our Three Great Loyalties (1974. год.), стр. 143-153).

Наше одлуке су направиле од нас оно што јесмо. Нашу вечну судбину одредиће одлуке које ћемо тек донети.

Мудре одлуке су степенице напретка. Оне су неопходни чиниоци живота. Одлуке су саставни део успеха. За појединце и институције, оне означавају пут напретка. Одлука појединца или колективна одлука савета, одбора, или управе директора одлучује какав ће бити

садашњи положај и будући смер појединца или институције.

Живимо у изопаченом свету. Никада колико се сећамо противник није био тако добро организован и никада није имао толико изасланика који раде за њега. Као људи, суочавамо се са тешким данима - данима неодложних одлука, за младе и старе.

У Цркви Исуса Христа светаца последњих дана сусрећемо се са значајним одлукама. Наши људи - главе породица, родитељи, деца - морају доносити важне одлуке. Помоћ је потребна и доступна.

Као Црква поседујемо спасоносне истине и обреде који ће донети спасење и узвишење припадницима људске расе. Стога је најважније да црквене вође доносе праве одлуке и воде оне којима председавају путевима истине и праведности према остварењу наших циљева, али и циљева наших породица, одељења, округа, мисија, Цркве, и света.

Ако желимо да доносимо прикладне христалике одлуке, најпре морамо живети тако да можемо потражити и имати приступ невиђеној моћи без које ниједан човек не може дати све од себе у доношењу одлука.

Једна од највећих одлука овог раздобља је донета када је дечак Џозеф Смит одлучио да следи Јаковљев савет: „Ако неком од вас недостаје мудрости, нека је замоли од Бога, који сваком радо даје и никог не прекорева, и биће му дато. Али нека иште с вером, не сумњајући ништа. Јер који сумња он је као морски валови, које ветрови размећу и подижу.” (Посл. Јаковљева 1:5-6.)

Спасење милиона мушкараца и жена у раздобљу пунине времена зависи од те одлуке! Морамо имати на уму да појединци јесу важни и да одлуке које доносе могу у великој мери утицати на животе других.

Уз небеске изворе, такође је важно да схватимо да су појединачни напор и сналажљивост неопходни не само у решавању свакодневних проблема у Цркви, него и у доношењу напретка и развоја онима од којих се тражи да доносе одлуке.

Постоје нека водећа начела која ће помоћи црквеним вођама у доношењу одлука у њиховим личним животима и у њиховој важној одговорности да друге одведу до њиховог коначног циља - узвишења у Божјем царству.

Највећи задатак у животу сваке особе је доношење одлука. Док је један од највећих Божјих дарова човеку слободна воља или право на избор, људима је такођа дата одговорност за те изборе. Можете бирати између добра и зла. Ми сопствене животе постављамо у правцу успеха или неуспеха. Не само да бирамо наше коначне циљеве, него у многим случајевима можемо сами одлучити на које начине ћемо стићи до тих циљева, и нашом марљивошћу или њеним помањкањем одређујемо брзину којом они могу бити достигнути. За то је потребан појединачни труд и енергија и неће проћи без отпора или борбе.

Доношење одлука је за људе вероватно најважнија ствар коју икада чине. Ништа се не догађа док неко не донесе одлуку. Чак је и сам свет настао као резултат Божјих одлука. Бог је рекао: „ . . . У почетку створих небо и земљу, ” „Нека буде светлост! И би светлост, ” „Нека буде свод посред вода, и би тако . . . ” (Мојсије 2:1, 3, 6.)

Срећом, способност и расуђивање неопходни за доношење одлука могу се стећи. Извесне методе и навике могу нам доносити све више умешности у доношењу одлука свакога дана, сваке седмице, сваког месеца.

Постоје нека основна начела која препоручују и користе стручњаци на том пољу. Углавном се признаје да постоји пет основних корака у доношењу одлука:

1. Дефинисање проблема, његов домашај и значај:
  - а. Која врста проблема је у питању?
  - б. Који је његов најважнији аспект?
  - в. Када морамо да га решимо?
  - г. Зашто га решавати?
  - д. Шта ће бити потребно да се он реши?
  - ђ. Какав је значај или корист од његовог решавања?

2. Сакупљање чињеница, њихова анализа и коришћење.
3. Развијање и одмеравање могућих решења да би се дошло до одлуке.
4. Спровођење одлуке у дело са плановима и контролама.
5. Праћење резултата одлука и поступака.

Одлуке треба да се заснивају на исправним начелима и чињеницама. Потпуно познавање начела и чињеница у вези са сваким појединачним проблемом обично води до лаке и исправне одлуке. Потпуно познавање чињеница које прате проблем у вези са социјалним збрињавањем ће, на пример, када се разматрају у вези са основним начелима социјалног збрињавања, навести бискупа на прави одговор у том одређеном случају. Један од основних елемената доношења одлука је, стога, поседовати чињенице и разумети и познавати основна начела.

Као још један пример, бискуп може сматрати да његово одељење може боље обављати храмски рад. Како он доноси одлуку у вези са тим проблемом? Најпре ће желети да одреди чињенице, тако што ће поставити неколико питања и пронаћи одговоре на њих. Колико храмских препорука поседују чланови мог одељења? Како је тај број распоређен међу високим свештеницима, . . . старешинама, и сестрадама? . . . Какво је моје одељење . . . у поређењу са другим одељењима у округу? Чак и ако је поређење повољно, да ли је то довољно добро? У сваком случају, колико је тај рад важан? (Видети Књ. пророка Малахије 4:5-6.) Зашто би цела земља била ударена проклетством да Илија није дошао са кључевима пецаћења које држи?

После разговора о проблему и његовом решењу са својим саветницима и вођом групе високим свештеника, и можда целим одељењским извршним одбором, бискуп би тада одлучио о току акције. Записао би различите кораке које би уврстио у ток акције, активирао програм давањем задужења и преношење одговорности, а затим имао на уму да то прати.

На личној основи, одлуку да се одбије попуљена цигарета или алкохолно пиће биће лако донети ако особа има чињенице, разуме

основна начела и концепте Речи мудрости, и већ је одлучила у својој глави да ће подржати ово божански откривено начело.

Опет, ако особа разуме начело, већ ће знати која је исправна одлука када се суочи са проблемом који укључује моралност [сексуалну]. Све што ће му бити потребно под притиском тренутка биће храброст да донесе одлуку за коју већ зна да је исправна.

Један од најбољих начина да вође разумеју исправна начела је да имају потпуно познавање и разумевање Светих писама и одговарајућих приручника. Већина ситуација се већ појављивала раније, можда много пута, и правила и поступци за решавање проблема су већ били одређени. Стога је увек мудро обратити им се и упознати постојећа писана упутства и црквена правила у вези са питањима када се она појаве.

Одлуке треба да буду благовремене. Понекад је недостатак одлуке уствари одлука која води у супротном смеру. Потребно је да се одлучимо. Илија је рекао древном Израелу: „Докле ћете храматити на две стране? Ако је Господ Бог, идите за њим; ако ли је Вал, идите за њим. Али народ не одговори му ни речи.” (1. Књ. о царевима 18:21.)

Исус Навин је подржавао ово начело када је сакупио све старешине и судије из племена Израелових у Сихем и рекао им, уствари, да се одлуче данас. Рекао је: „Ако ли вам није драго служити Господу, изаберите себи данас коме ћете служити: или боговима којима су служили оци ваши с ону страну реке, или боговима Амореја у којих земљи живите; а ја и дом мој служићемо Господу.” (Књ. Исуса Навина 24:15.)

Неки људи су намеравали да донесу одлуку, а онда су је заобишли. Намеравали су да офарбају амбар, да поправе ограду, да одвуку ту стару машинерију или уклоне ту стару гаражу, али време одлуке никад није стигло.

Неки од нас се суочавају са сличним ситуацијама у свом животу. Намеравали смо да платимо пуну десетину, да почнемо да држимо Реч мудрости, да предузмемо наше прве кућне посете почетком месеца. Међутим, без стварне одлуке коју прати извршење, седмице и

месеци пролазе, а ништа се не остварује. Можемо отићи право у вечност са таквим добрим намерама. Тако недостатак одлуке постаје наша одлука да *не* учинимо те добре ствари за које смо имали најбоље намере. Господ је очигледно осетио ту слабост код своје деце, јер је рекао: „Стога, ако ми верујете, радићете док је још данас.” (Видети УИЗ 64:25.)

Сакупите чињенице - затим одмах одлучите. Као изговор за одлагање одлука, не ослањајте се на стари клише који неки људи користе, као што је: „Желим да то преспава.” Не доносимо одлуке у сну. Међутим, не брзајте са закључцима нити просуђујте док пучнете прстима. Сакупите чињенице, уверите се у основна начела, и одмерите последице. Затим одлучите!

Пророк Јоило је препознао ово начело правремености као што свештеничке вође треба да учине данас, јер је opakост сада, као што је била и тада скоро свугде. Потребне су добре одлуке. Јоило је рекао: „Замахните српом јер је жетва узрела; ходите, сиђите, јер је тијесак пун, . . . јер је злоћа њихова велика. Гомиле, гомиле у долини судској; јер је дан Господњи близу у долини судској.” (Књ. пророка Јоила 3:13-14.)

Одлуке о којима је Јоило говорио су одлуке које воде вечном узвишењу. Ми можемо да помогнемо показујући пут.

Мудре одлуке обично долазе после рада, напора и молитве. Господњи одговор на безуспешан труд Оливера Каудерија то разјашњава: „Али гле, кажем ти, мораш то проучити у памети својој; тада ме мораш питати да ли је то право, а ако је право учинићу да ти груди горе. Ти ћеш дакле осетити да је то право.” (Видети УИЗ 9:8.)

Почнимо, стога, речима да ревносно тражење нашег Оца на небу, поседовање вере да ће он одговорити на наше молитве, јесте утешна основа од које почињемо. Џозеф Смит је такође рекао да Господ неће узети воду са сувог извора, стога ми морамо урадити свој део. Понекад покушај да донесемо исправну одлуку захтева велику количину енергије, проучавање и трпељивост.

Овде се налазе неки делотворни предлози које наше вође могу користити као помоћ да исправно одлуче шта треба да предузму.

1. Да ли је проблем јасан? Превише често наше вође нису дефинисале о чему се доноси одлука. Проблем мора бити јасно записан.

2. Да ли је наведен проблем стваран? Да ли наш вођа делује на симптоме или узроке? На пример, председник округа је био забринут због кућног подучавања у свом округу и желео је да донесе неке одлуке како би то поправио. Записи су утврдили да се сваког месеца посећује мање породица. Председник округа је био љут на кућне учитеље, а да није схватио да није редовно комуницирао са бискупима и вођама већа у вези са кућним подучавањем и његовом важношћу. Прави проблем није било недовољно кућно подучавање: тешкоћу је представљала неодговарајућа комуникација између председника округа и његових подређених. Чим је председник округа увидео проблем и решио га, кућно подучавање у његовом округу се веома побољшало.

3. Да ли је тај проблем онај „прави”? Ми у Цркви смо отворени за надахнуће и треба да га тражимо, а наш Отац на небу ће нам обзнанити да ли је проблем који нас брине проблем који захтева одлуку. Надахнуће је важан аспект доношења одлука.

4. Утврдите проблем. Проблем се мора анализирати и поделити на делове. Здрав разум диктира да ставке о којима треба одлучивати треба да буду записане и сваки детаљ наведен. Процените читаву ситуацију, ослањајући се на искуства из прошлости и садашњости што је више могуће. Будите отвореног ума.

5. Процените доступне алтернативе. Судија Врховног суда [Сједињених Држава] Бенџамин Натан Кардозо, је рекао: „У сваком од нас постоји узор који тежимо да следимо, који даје склад и правац ка идеји и акцији.” Изабране чињенице морају се пажљиво вредновати и навести по својој важности са наше најбоље тачке гледишта. Главна брига мора бити како ће то утицати на свеце.

6. Молите се и постите за надахнуће. „Саветуј се са Господом у свему што чиниш, и Он ће те на добро упутити . . .” (Алма 37:12-13.) Након одговарајуће процене ситуације, молитве и пост морају бити последњи корак

пре одлуке. Ослушкујте чекајући на одговор. Сувише често се молимо, а да не послушкујемо.

7. Донесите одлуку. „Доношење одлуке је усамљен задатак,” рекао је мој добар пријатељ Кларенс Б. Рандал, бивши начелник челичане Inland Steel Company, „и што је већи степен одговорности, усамљеност је већа.” Међутим, после шест претходно поменутих корака, већина одлука коју наша браћа из свештенства доносе биће најбоље.

8. Одредите како да спроведете те одлуке. Одлуку мора следити акција. Морају се навести поступци спровођења, а задаци расподелити.

9. Пратите и поново процените. Један добри брат је рекао: „Ако одлука долази од надахнућа, зашто онда процењивати?” Околности се мењају, а са променом долази време за разматрање и, барем понекад, треба поново започети процес доношења одлуке. У сваком догађају праћење мора бити део процедуре да би се видело да ли се посао обавља.

Наши сарадници ће доносити боље одлуке у својим позивима ако буду следили ових девет корака. Али упамтите, мада ће нам Господ помоћи у доношењу одлука, он очекује од нас да одрадимо свој домаћи задатак.

Који су тестови који би се могли добро применити на предложени ток акције - одлуку у процесу доношења? Ево шест њих:

1. Да ли би могла да успори или нанесе штету духовном или моралном напретку?

2. Да ли би могла да створи тужне или немирне успомене?

3. Да ли је у супротности са објављеном вољом или заповестима Божјим? „Ја, Господ, обавезан сам кад ви чините што ја кажем. Али, кад ви не чините оно што кажем, обећања немате.” (Видети УИЗ 82:10.)

4. Може ли повредити неку особу, породицу или групу?

5. Да ли ће та одлука учинити особу или сарадника бољим, јер је у складу са Божјим законима? На пример, ако живимо по Речи мудрости, имамо обећање да ћемо наћи мудрост и велико благо спознаје, то јест, благо скривено (Видети УИЗ 89:19.)

6. Да ли би се тај благослов могао добити овим појединачним поступком? „Има закон неопозиво донешен на небу пре него што свет постаде, којим су условљени сви благослови. И када добијемо неки благослов од Бога, то је због послушности оном закону којим је овај условљен.” (Видети УИЗ 130:20-21.)

На крају бих понудио вођама следећих десет тачака на разматрање као помоћ у доношењу мудрих одлука:

1. У доношењу одлука тражите вођство од Господа.

2. Да ли осећате топлину у грудима после доношења одлуке?

3. Да ли је у складу са речима пророка - односно, председника Цркве, посебно живог председника?

4. Неке одлуке су једноставно ствар доброг расуђивања, и једноставног долажења до одлуке. На пример, у Учењу и заветима, Господ каже браћи да га не брине да ли иду земљом или морем докле год иду. (Видети УИЗ 61:22).

5. Има неколико случајева где се одлуке не могу донети одмах, јер Господ жели да доносиоцу одлуке скрене пажњу на друге чиниоце. У том случају човек мора научити да чека на Господа, да би Господ рекао: „Утолите и познајте да сам ја Бог” (Псалми 46:10.)

6. У одлукама од пресудне важности, пост удружен са молитвом може донети велики духовни увид.

7. Мада се обично саветује да покуша покушај гледања на дуже стазе у вези са одлуком коју доносите, понекад ће вас Господ надахнути да доносите само привремене одлуке које ће водити до краја који само Он познаје. Човек никада не треба да оклева да доноси такве одлуке. Вилфорд Вудруф [четврти председник Цркве] морао је да донесе велики број одлука које су од њега захтевале да каже: „Не знам, осим да ми је то Господ заповедио ” [видети Мојсије 5:6]. Нефи се вратио у Јерусалим а да није сасвим знао какав ће бити његов план акције.

8. Председник Харолд Б. Ли, у својој књизи *Decisions for Successful Living* (стр. 45), говори о једном црквеном вођи који би понекад, у

покушају да дође до одлуке у вези са одређеним задатком, рекао себи: „Шта би Исус учинио у тој ситуацији?” То би, наравно, значило да ће човек довољно добро познавати Исуса преко проучавања и праведног живота да би то питање могао да постави мудро.

9. Човек увек треба да буде сигуран да је консултовао Духа у доношењу своје одлуке. Другим речима, треба да држи врата отшкринута у случају да Дух жели да диктира другачији смер од оног који би он свакако следио. Бригам Јанг је једном рекао да је желео да уради извесну ствар, али да је Дух диктирао другачије.

10. Увек је добро знати шта су чиниле друге црквене вође у доношењу одлука у вези са сличним стварима. То је, барем делимично, разлог што је пророк Цозеф водио записе различитих састанака. Стога човек треба да проучава записе, пророке и црквену историју.

Укључени смо у дело у којем не можемо а да не успемо - било у доношењу одлука или нечем другом - ако одрадимо свој део. Господ неће дозволити да не успемо. Ово је Његово

дело. Ово су његова деца са којом смо позвани да радимо, и он их воли. Ово је његов програм на коме радимо, његова власт, и он ће нас узвеличати - да, када буде потребно, чак изнад наших природних способности. Знам то и захвалан сам Богу за то непроцењиво сазнање и благослов.

ПОМОЋ У ПОДУЧАВАЊУ

- Које нам напомене председника Бенсона помажу да разумемо колико су мудре одлуке важне за наш вечни живот?
- Који од „пет основних корака у доношењу одлуке” вам се чини најважнијим у вашем развоју као вође? Објасните свој одговор. (Напомена: Ако ово питање користите у учионици, питајте нешто мање лично, као што је: „Зашто је сваки од ових пет корака важан у доношењу одлуке?”)
- Зашто је важно да се одлуке заснивају на „исправним начелима и чињеницама”?
- Како можемо тестирати наше одлуке да бисмо видели да ли су исправне?

ВОЂЕЊЕ УСПЕШНИХ САСТАНАКА

„А састанке своје црква вођаше по деловању Духа и моћу Светог Духа, јер моћ Светог Духа их вођаше било да проповедају, или да опомињу, или да се моле, или да понизно моле, или да певају. И тако би чинили” (Морони 6:9).

НАЧЕЛО ВОЂСТВА

Сврха црквених и породичних састанака треба да буде помагање људима да постану христоликији.

КОНЦЕПТИ ЛЕКЦИЈЕ

1. Ми држимо црквене и породичне састанке да бисмо помогли људима да достигну вредне циљеве и дођу Исусу Христу.
2. Ми учимо да планирамо и водимо делотворне састанке.

КОНЦЕПТ БР. 1. МИ ДРЖИМО ЦРКВЕНЕ И ПОРОДИЧНЕ САСТАНКЕ ДА БИСМО ПОМОГЛИ ЉУДИМА ДА ДОСТИГНУ ВРЕДНЕ ЦИЉЕВЕ И ДОЂУ ИСУСУ ХРИСТУ.

НАПОМЕНА

Током своје смртничке службе, Исус Христ се често састајао са својим ученицима и другима (видети Јев. по Матеју 5:1; Јев. по Марку 2:2; Јев. по Луци 4:14-15; Јев. по Јовану 6:3). Такође се састајао са својим следбеницима у земљама из Мормонове књиге после свог васкрсења (видети 3. Нефи 12). У нашем раздобљу он је поучио Цозефа Смита да свеци треба често да се састају (видети УИЗ 20:55).

Бискуп Роберт Л. Симпсон, који је тада био саветник у председавајућем бискупству, је рекао: „Док настојимо да упознамо Бога Оца и његовог сина, Исуса Христа, морамо се упознати са стандардним делима цркве; морамо присуствовати састанцима како су одредили савремени пророци, да би наша срца и мисли били испуњени учењима о истини и духом сведочанства која износе други и, с времена на време, и сами, када смо позвани или се осећамо подстакнутима. Тако градимо сведочанство, уверење да Бог постоји” (*The Powers and Responsibilities of the Priesthood*, Brigham Young University Speeches of the Year [31. март 1964. год.], стр. 3).

Председник Спенсер В. Кимбал је подучавао: „Избегавајте да одржавате превише састанака на дан Шабата. Када држите своје редовне састанке учините их онолико духовним и делотворним колико је то могуће. Састанци не треба да буду ужурбани нити нагли, јер се могу планирати на начин који дозвољава да њихове свете сврхе буду остварене без тешкоће” (из Conference Report, април 1981. год., стр. 62; или *Ensign*, мај 1981. год., стр. 45).

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Питајте студенте: Зашто имамо толико састанака у Цркви и са нашим породицама? На које начине су неки састанци делотворнији од других?

Прочитајте следећу изјаву Езре Тафт Бенсона: „Верно присуствовање црквеним састанцима доноси благослове које не можете примити ни на један други начин” (из Conference Report, април 1986. год., стр. 56; или *Ensign*, мај 1986. год., стр. 44). Замолите студенте да наброје неке од важних црквених састанака и објасните како присуствовање овим састанцима може донети благослове.

Кажите студентима да постоје састанци који су обавезни и састанци који су од помоћи али нису обавезни. Постоје састанци богослужења

и састанци на којима планирамо активности. Постоје званични састанци и незванични састанци. Постоје састанци на којима су сви добродошли и други на којима присуствују само они који задовољавају одређени стандард достојности. Објасните да вође које одржавају неке од тих састанака могу да их користе да би помогли људима да достигну вредне циљеве и дођу Христу (видети одељак напомене). У планирању и држању састанака и активности, вође треба да буду пажљиве да не би реметиле дом, који је најделотворније место за подучавање и учење јеванђеља.

КОНЦЕПТ БР. 2 МОЖЕМО НАУЧИТИ ДА ПЛАНИРАМО И ВОДИМО ДЕЛОТВОРНЕ САСТАНКЕ

НАПОМЕНА

Црквене вође планирају и воде различите састанке. Они могу бити за богослужење, обучавање и планирање. Свечи последњих дана подучавају да породице треба да се једанпут недељно окупљају на породичној кућној вечери. Тада се родитељи и деца међусобно подстичу да живе по јеванђеоским начелима и разговарају о породичним стварима.

Први корак у планирању доброг састанка укључује разумевање његове сврхе. На пример, бискуп који планира састанак причешћа треба да разуме да је сврха овог састанка узимање причешћа, богослужење, учење јеванђеља, вршење обреда попут потврђења, скретање пажње на послове у одељењу, и духовно јачање чланова. Када вође разумеју сврху састанка, могу тражити најбољи начин за њено остварење.

Старшина М. Расел Балард из Већа Дванаесторице, дао је следећи савет у вези са састанцима уопште:

- „Гледајте да се писани дневни ред . . . углавном усредсреди на људе уместо на програме.
- Сврха састанка треба да буде јасна, и он треба да почне и заврши се на време.
- Омогућите довољно времена за разговор о потребама људи.
- Пошто сте пажљиво и искрено саслушали препоруке [присутних], донесите одлуку

или дајте задужење које ће резултирати одређеним, мерљивим смером деловања.

- Такве одлуке донесите уз молитву.
- Замолите некога „да преузме одговорност за сваки задатак и да ‘се врати и поднесе извештај’ у договорено време.”
- Када се задужење пренесе, о њему треба редовно разговарати са становиштва ‘шта’ уместо ‘како’; то јест, особа која га прима треба да буде одговорна за резултате које треба остварити, уместо за одређене методе које треба користити.

(Counseling with Our Councils: Learning to Minister Together in the Church and in the Family [1997. год.], стр. 124-125.)

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Коришћењем материјала из одсека напомене и сопственог искуства, поразговарајте о томе како планирати и водити делотворне црквене и породичне састанке. Поделите свој разред у мање групе. Нека свака група осмисли нацрт на једној страници који ће им помоћи да планирају и воде састанке. Позовите групе да објасне своје нацрте.

ИЗВОРИ ЗА УЧИТЕЉА

Председник Бојд К. Пакер,

вршилац дужности председника Већа Дванаесторице апостола.

The Unwritten Order of Things, Brigham Young University devotional, 15. окт. 1996.

Говорим вам данас као учитељ. Говорим о утицају учитеља кога сам познавао пре више од педесет година. Као што је често случај, утицај тог учитеља није се заснивао на теми коју је подучавао. Др Шефер је био професор математике на Вашингтонском Државном Универзитету у Пулману, у Вашингтону. Био је веома неупечатљиве појаве. Не сећам се његовог имена, али никада нећу заборавити прву ствар коју је рекао првог дана када смо се упознали.

Било је то током Другог светског рата. Били смо на обуци пилота и послати смо на универзитет на оно што су нам рекли да ће бити скраћен курс из метеорологије, временске прогнозе, навигације, физике, аеродинамике и других техничких предмета. Мислили смо да наслов „Скраћен курс” није био баш охрабрујући за студенте пилоте. Реч *интензиван* би била боља.

Притисак је био огроман јер су они који не би успели да положи били скинути са програма за обуку пилота. Био сам у конкуренцији са питомцима од којих су многи били на факултету; неки од њих су имали неку напредну обуку, док сам ја тек завршио средњу школу.

Др Шефер је требало да нас проведе кроз основе математике и рачунске операције за само неколико недеља. Мислио сам да је безнадежно све до првих неколико минута првог часа. Час је започео следећом најавом: „Мада су многи од вас завршили факултет, па чак и напредне курсеве из онога што треба да проучавамо, мој циљ ће бити да подучавам почетнике. Тражим од оних који познају тему да буду стрпљиви док будем подучавао оне који је не познају.” Охрабрен оним што је рекао и још више начином на који је подучавао, могао сам да прођем курс са прихватљивом лакоћом. Иначе би било немогуће.

Када сам одлучио да будем учитељ, пример др. Шифера ме је надахнуо да покушам најбоље што могу да подучавам основне, једноставне истине на најразумљивији начин. Сазнао сам како је веома тешко поједноставити.

Годинама после рата, вратио сам се на Вашингтонски Државни универзитет и пронашао др. Шефера. Он ме се, наравно, није сећао. Био сам само један од више стотина питомаца на његовим часовима. Захвалио сам му се за оно чему ме је научио. Математика и рачунање су одавно избледели, али не и његов пример као учитеља.

Стога, следећи тај пример, желим данас да вам кажем нешто о Цркви. Оно што ћу вам рећи не објашњава се у Светим писмима, мада одговара начелима која се подучавају у Светим писмима.

Начело је трајна истина, закон, правило које можете усвојити да вам помогне у доношењу одлука. Општа начела се не објашњавају детаљно. То вам оставља слободу да се прилагодите и изборите са трајном истином, начелом, као са сидром.

Ствари које ћу вам рећи нису објашњене ни у нашим приручницима нити уџбеницима. Чак и да јесу, већина вас нема приручнике - ни приручнике за Мелхиседеково свештенство ни за Потпорно друштво и друге - јер се дају само вођама.

Говорићу вам о ономе што зовем „неписани поредак ствари.” Моја лекција може носити наслов „Обичне ствари о Цркви које сваки члан треба да зна.” Мада су то сасвим уобичајене ствари, ипак су веома важне! Некако претпостављамо да свако већ зна све уобичајене ствари. Ако их знате, мора да сте их научили путем опажања и искуства, јер нису нигде записане и не подучавају се на часовима. Стога, ако сте они који све то знају, док будемо ишли даље, будите стрпљиви док будем подучавао оне који не знају - и одремајте мало.

Основни темељ знања и сведочанства се никада не мења - сведочанство да Бог Отац живи, да Исус јесте Христ, да нас Свети Дух надахњује, да је дошло до обнове, да су нам објављени пунина јеванђеља и иста организација која је постојала у првобитној цркви. Те ствари се подучавају свугде и увек - на нашим часовима, у Светим писмима, приручницима и уџбеницима - у свему што чинимо.

Основно учење и упутства о организацији Цркве се такође налазе у Светим писмима. Поред тога, постоји још један извор знања у вези са оним што чини дело Цркве: Учимо путем искуства и опажања. Ако учите о ономе што није записано, о неписаном поретку ствари, бићете боље оспособљени да будете вођа - и бићете вођа. Најважнији положаји вођства су у дому - отац, мајка, супруга, супруг, старији брат или сестра.

Према томе, у Цркви су положаји вођства и прилике за подучавање доступни као нигде на земљи.

Мада ствари о којима ћу говорити нису записане, оне се заиста веома лако уче. Једноставно пазите на неписани поредак ствари и заинтересујте се за њих, и открићете да ћете увећати своју способност и своју вредност за Господа.

Пре него што вам дам неколико примера тог неписаног поретка ствари, допустите ми да вас подсетим шта је Господ рекао: „Мој дом је дом *реда*, говори Господ” (УИЗ 132:18; курзив је додат). И он је рекао свом пророку: „А гледајте да све чините у *мудрости* и *реду*, јер није потребно да човек трчи брже него што снаге има. А опет, потребно је да буде марљив, тако да може награду освојити. Све се, дакле, мора чинити у *реду*” (Мосија 4:27; курзив је додат).

Павле је рекао Коринћанима да „*све*” нека „бива поштено и уредно” (видети 1. Посл. Коринћанима 14:40; курзив је додат). За који тренутак вратићемо се на то.

Ствари о којима ћу вам говорити нису толико стриктне да ће се Црква распасти ако их све време строго не придржавамо. Али оне стављају нагласак, стандард, достојанство и ред и побољшаће наше састанке и часове; побољшаће активности. Ако их познајете и разумете, веома ћете побољшати свој живот.

Наше састанке треба водити на такав начин да се чланови могу духовно освежити и остати у складу са Духом док се суочавају са животним изазовима. Ми треба да успоставимо услове у којима чланови могу, путем надахнућа, решити своје проблеме. То су једноставне ствари које помажу у том погледу, и ствари које ометају. Алма је подучавао „да се кроз мало и једноставно остварује велико, а мала средства у много случајева постићују мудре” (Алма 37:6).

Као своју прву илустрацију тог неписаног поретка ствари дајем веома једноставну ствар попут ове: Особа која председава састанком треба да седи на подијуму и близу особе која води. Мало је теже председавати састанком седећи међу окупљеним члановима. Особа која председава је одговорна за вођење састанка и има право и одговорност да прима надахнуће и може бити подстакнута да прилагоди или исправи нешто што се дешава на састанку. То је тако, било да је у питању састанак помоћне

организације којим председавају сестре или било који од наших састанака.

Нови председник округа ће понекад упитати: „Да ли морам да седим на подијуму на сваком састанку у округу? Зар не могу да седим са својом породицом?” Ја му одговарам: „Док председавате, треба да седите на подијуму.” Долазим у искушење да кажем, али не чиним то: „Ја немам ту властичу; зашто би је имао ти?”

Још један пример: Ако посматрате Прво председништво, видећете да први саветник увек седи десно од председника; други саветник лево. То је приказ извршавања ствари „поштено и уредно,” како нам је рекао Павле. Обично, али не увек, ако председавајући говори, то ће бити на крају састанка. Онда се може дати разјашњење или исправка. Много пута сам имао то искуство на крају састанака: „Дакле, брате или сестро, неко је рекао овако и овако, а сигуран сам да су мислили тако и тако.”

Још један пример: ми не жудимо за позивима у Цркви, нити тражимо да будемо разрешени. На положаје у Цркви позвани смо путем надахнућа. Чак и ако је позив представљен на неспретан начин, није мудро да одбијемо позив. Морамо претпоставити да позив долази од Господа. Пети чланак вере нам каже да човек „мора бити позван од Бога пророштвом и полагањем руку оних који имају власт да проповедају Јеванђеље и послужују у његовим обредима.”

Ако вам неке околности стварају тешкоће да бисте наставили да служите, слободни сте да се консултујете са вођом који вас је позвао. Ми не позивамо сами себе и не разрешавамо сами себе. Понекад вођа или учитељ толико ужива у истакнутости положаја председавања да, чак и после дугог служења, не жели да буде разрешен. То је знак да је разрешење правовремено.

Треба да чинимо онако како смо позвани. Треба да прихватимо позиве и да прихватимо разрешење од стране те исте власти.

Када је председник Ц. Рубен Кларк био позван за другог саветника у Првом председништву пошто је годинама служио као први саветник, он је на свечаном скупу на ком се одвија подржавање Првог председништва, одговорио: „У Господњој служби није важно

где служите већ како. У Цркви Исуса Христа светаца последњих дана, особа заузима место на које је прописно позвана, место које нити је тражила нити ће одбити” (из Conference Report, април 1951. год., стр.154; курзив је додат). Црква је била подучена веома драгоценом лекцији у вези са неписаним поретком ствари.

Пре више година сам научио да ми не бирамо где служимо - само одговарамо на позив. Убрзо пошто сам се оженио био сам позван за помоћника окружног књиговођа. Мој бискуп није желео да ме разреши као учитеља јеванђеоске доктрине. Рекао ми је да имам много више да понудим као учитељ него у том веома непознатом задатку помоћника књиговођа. Али је знао да, према неписаном поретку ствари, председник округа председава и да његов позив има предност.

Не могу вам рећи све што сам научио у том позиву. Могао сам да видим како председништво функционише. Био сам сведок откривења у позиву и разрешењу окружних и одељењских службеника. Посматрањем нашег окружног председника, посматрањем и искуством сам научио многе ствари које се не налазе у приручнику. У том позиву сам први пут упознао чланове Дванаесторице и другу браћу када су дошли на конференцију. Било је то време обуке у неписаном поретку ствари.

Једном сам био у авиону са председником Кимбалом који је, мислим, 19 година служио као окружни књиговођа. Један члан који је живео у том округу у то време био је у авиону. Рекао ми је: „Да сам знао да ће наш окружни књиговођа постати председник Цркве, поступио бих боље са њим.”

Брат Кимбал је уствари служио као други саветник у окружном председништву када се окружни књиговођа преселио. Позвали су књиговођу, а тај књиговођа се одселио. Брат Кимбал је преузео ту одговорност. Брат Мелвин Ц. Балард дошао је на конференцију и рекао: „Не треба да будеш други саветник и окружни књиговођа у исто време. Изабери шта би радије био.”

Брат Кимбал није навикао да има избора. Желео је да му брат Балард каже, али брат Балард је рекао: „Не, ти изабери.” Тако је брат Кимбал рекао: „Имам писаћу машину. [У то време је мало људи имало писаћу машину.]

Познајем систем. Мислим да могу дати већи допринос као окружни књиговођа.” И тако је било.

У то време је окружни књиговођа примао малу плату, мало новца свакога месеца, претпостављам за куповину материјала. Једна сестра која га је добро познавала, написала је и рекла: „Спенсере, изненађујеш ме - да прихватиш позив само због тога што је укључен новац.” Онда је он рекао: „Ако у року од два месеца не промениш свој став, отпаћеш од Цркве.” Па, требало јој је мало мање времена!

Ево једног примера: Једном приликом је старешина Харолд Б. Ли председавао нашом окружном конференцијом. Између два састанка смо ручали код куће председника Зундела. Дона и ја смо стигли мало касније јер смо ишли кући да проверимо како су наша мала деца. Старешина Ли је дошао до свог аута да би нешто узео из њега и био је на плочнику када смо стигли. Сигуран сам да смо били сасвим очигледно ганути приликом да лично разговарамо и рукујемо се са једним апостолом. Он је руком показао према кући и рекао, говорећи о окружном председништву које се тамо окупило: „Они су дивни људи. Никада не пропусти-те да учите од таквих људи.” И апостол ме је научио нешто о неписаном поретку ствари.

Постоји много тога што можете научити посматрајући искусне вође у одељењима и окружним књиговођама у којима живите. Толико тога можете научити слушајући старију браћу и сестре који су прошли кроз животну школу неписаних правила.

Још један пример. Постоји поредак ствари који се тиче тога куда идемо за савет и благослове. Једноставно је - идемо код родитеља. Ако више нису доступни, ако је у питању благослов, онда се можемо обратити нашем кућном учитељу. За савет идете код свог бискупа. Он може изабрати да вас пошаље свом надређеном вођи - председнику округа. Али не идемо код врховних власти. Не пишемо им тражећи савет нити мислимо да неко на истакнутијем положају може дати надахнутији благослов. Ако можемо да схватимо ту једну ствар која се подучава у Цркви, велика моћ ће почивати на нама.

Председник Џозеф Ф. Смит је подучавао да када има болести у дому и присутни су

„апостоли, или чак чланови првог председништва Цркве, . . . ту је отац. Његово право и његова дужност су да председава” (*Gospel Doctrine*, стр. 286).

Постоји један овлашћен пут да се заобиђе бискуп, председник округа, Врховна власт и сви други у нашој линији власти. То је молитва нашем Небеском Оцу. Ако то будемо чинили, у већини случајева ћемо решити своје проблеме.

Још једно начело: Откривење у Цркви је вертикално. Оно је углавном ограничено на административне или географске границе или ограничења у оквиру којих је расподељена особа која се позива. На пример, бискуп који се труди да реши неки проблем неће примити откривење саветујући се са бискупом из другог одељења или округа са којим је повезан или са којим можда ради у канцеларији.

Моје искуство ме је научило да откривење долази од горе, не са стране. Без обзира на то колико нам се неко са стране може учинити искусним, старијим или духовнијим, боље је ићи преко одговарајућих канала.

Начело: Главна карактеристика доброг вође је да буде добар следбеник. На састанку са бискупима, један нови бискуп који је имао тешкоћа ме је упитао: „Како да придобијем људе да ме следе? Упутио сам позив девет сестара за председницу Школице и ниједна није прихватила.” Владало је добро расположење и пријатан дух на састанку који га је учинио идеалним тренутком за подучавање. Одговорио сам да сумњам да је „упутио позив” иједној од девет сестара. Мора да их је само питао или позвао.

Рекао сам му да се ревносно молио и саветовао са својим саветницима о томе ко треба да председава Школицом, прва сестра би прихватила позив. Можда је у интервјуу открио неки разлог зашто није препоручљиво или правремено за ту сестру да служи и ослободио је од служења. Али сигурно не више од једне или две. Ако је толико сестара одбило позив, нешто је било ван реда - неписаног реда.

Због тога што је на састанку владао тако добар дух, рекао сам му: „Бискупе, знам још нешто о вама. Ви нисте добар следбеник, зар не? Зар нисте особа која увек доводи у питање оно

што председник округа тражи од својих бискупа?” Остали бискупи у просторији су почели да се притајено смеју и климали су главом - било је тако. Насмејао се и рекао да сматра да је то тачно. Рекао сам: „Можда је разлог што ваши чланови не следе свог вођу у томе што ви не следите своје. Неопходна особина вође у Цркви је верно следбеништво. То је прави поредак ствари - неписани поредак ствари.”

Када сам био младић, старешина Спенсер В. Кимбал је дошао на нашу конференцију и испричао ово искуство. Када је он био окружни председник у Сафорду, у Аризони, било је упражњено место председника Младих мушкараца у округу, пошто је служба тада позвана. Једнога дана је изашао из своје канцеларије, закорачио неколико корака на улицу, и разговарао са власником неког бизниса. Рекао је: „Џејк, да ли би желео да будеш надзорник окружне организације Младих мушкараца?”

Џејк је одговорио: Спенсере, не мислиш ваљда озбиљно.”

Спенсер је одговорио: „Наравно да мислим. Добро се слажеш са младима.” Тудио се да га убеди, али човек га је одбио.

Касније тога дана, после размишљања о свом неуспеху и коначно се сетивши онога што је Јаков рекао у Мормоновој књизи - „пошто најпре добих задатак од Господа” (Јаков 1:17) - окренуо се Џејку. Назвавши га „brate” и његовим презименом, рекао је: „Имамо упражњено место у једној служби у округу. Моји саветници и ја смо разговарали о томе; неко време смо се молили за то. У недељу смо клекали заједно и тражили од Господа да нас надахне у вези са тиме ко треба да буде позван на тај положај. Примили смо надахнуће да ти треба да будеш позван. Као Господњи слуга, овде сам да ти уручим тај позив.”

Џејк је рекао: „Па Спенсере, ако ти тако кажеш . . .”

„Па, ја тако кажем.”

Знате резултат. Помаже када следите прикладан поредак ствари, и то неписани поредак.

На свом столу имам писмо једног брата који био веома узнемирен јер није био позван у службу на прикладан начин. Прихватио је позив

и вољан је да служи, али је рекао да његов бискуп није најпре консултовао његову супругу и иначе није поступао прикладно у вези са тим.

Када му будем одговорио, покушаћу да га подучим нечему о неписаном поретку ствари што се тиче стрпљења у вези са тим како се обављају ствари у Цркви. У првом одсеку Учења и завета, Господ је упозорио сваког човека да „говори у име Господа Бога, то јест Спаситеља света” (УИЗ 1:20). Мислим да ћу показати онога који ће једнога дана бити бискуп, оптерећен проблемима у одељењу и са додатним теретом личних брига, и предложити да сада да оно што ће ценити када буде примио тада.

Друга тачка поретка: Бискупи не треба члановима да препусте организовање састанака. Не треба да породицама препусте организовање сахрана нити испраћај мисионара. Није правилан поредак ствари за чланове или породице да очекују да одлуче ко ће говорити и колико дуго. Предлози су у реду, наравно, али бискуп не треба да преокрене састанак по њима. Забринути смо због одступања које се дешава на нашим састанцима.

Сахране могу и треба да буду духовно најупечатљивије. Оне постају неформална породична окупљања пред члановима одељења. Дух често одбијају смешна искуства или шале када време може да се посвети подучавању стварима Духа, управо светим стварима.

Када породица инсистира да неколико чланова породице говори на сахрани, слушамо о преминулима уместо о помирењу, васкрсењу и утешним обећањима објављеним у Светим писмима. Мада, у реду је да чланови породице говоре на сахрани, али ако говоре, њихове напомене треба да буду у духу састанка.

Рекао сам својој браћи да на дан моје сахране, ако ико од њих када буде говорио буде говорио о мени, устаћу и исправити га. Треба да се проповеда јеванђеље. Не знам ни један састанак где су окупљени спремнији да приме откривење и надахнуће од говорника него када су на сахрани. Та повластица нам се ускраћује јер не можемо поредак ствари - неписани поредак ствари -

који се односи на управљање Црквом и примање Духа.

Наши бискупи не треба да дигну руке од наших састанака. То се односи на испраћаје наших мисионара. Дубоко смо забринути што они сада постају врста окупљања пред члановима одељења. Дубина духовне обуке и подучавања који треба да се одигравају се губе. Пропустили смо да се сетимо да је то састанак причешћа и да председава бискуп.

Има толико ствари о којима бих могао да говорим, као што је ношење најбоље одеће за недељу. Да ли знате шта значи „најбоља одећа за недељу”? Некад је тако било. Сада видимо све незваничније, чак немарно одевање на нашим састанцима, и то на састанку причешћа, што води незваничном и немарном понашању.

Узнемирава ме што у програму причешћа видим да ће учествовати Неша, Веца и Пеђа. Зар не треба да буду Ненад, Весна и Предраг? Још више ме узнемирава када ме питају да подржим, Ралета, Салета или Микија у високом савету. Једноставно кажем, зар у том важном запису не можемо имати пуна имена? Губимо придржавање прописаног поступка - и то по високој цени. Има нешто у ономе што је Павле рекао о чињењу ствари „поштено и уредно”.

Заправо, има толико тога што желим да вам кажем о неписаном поретку ствари, али то су ствари које морате лично да научите. Када бисмо само могли да вас ставимо у околности где почињете да посматрате, почињете да примате ту обуку, тада ћете знати како Црква треба да функционише и зашто функционише на тај начин. Открићете да одговара начелима која су изнета у Светим писмима. Ако будете само непрестално сабирали у мислима својим речи живота, Господ ће вас благословити и дати вам у онај час оно што треба да кажете и оно што треба да чините (видети УИЗ 84:85). Учите о овом важном моделу - подучавању које долази једноставно преко посматрања и учествовања.

Убрзо пошто је Шпанија била отворена за проповедање јеванђеља, био сам у Барселони. Двојица од првих мисионара послатих у Шпанију послати су у Барселону да отворе

град. Молили су председника Смита Грифина за четрдесет столица. У то време он је био у Паризу, и није знао зашто су желели четрдесет столица када нису имали чланова. Он је оклевао због трошка, али је размишљао о томе да охрабри мисионаре. Тако је одобрио четрдесет столица.

Када смо стигли у салу за састанке, на спрату једне пословне зграде, четрдесет столица је било заузето. Било је људи који су стајали. Старешине су организовале да њихов први обраћеник, човек средњих година који је радио у рибарници, води састанак. Посматрали смо док су га подучавали шта да ради, понекад устајући да му шапну.

Брат Биш је уз њихову помоћ, нервозно водио састанак. А онда, када је устао да заврши, Дух Господњи се спустио на њега и он је проповедао са великом моћу и нешто мало дуже. Било је то надахнуто сведочанство, незабораван тренутак. Двојица младих старешина, обојица обраћеници из Јужне Америке, некако су научили нешто о неписаном поретку ствари. Стављали су Цркву на своје место у правом поретку у Барселони. У том граду сада има четири округа.

И тако то иде. Господ користи обичне свеце, обичне чланове Цркве да покрећу његово дело.

Зар није чудно што принчеви и краљеви

И пајаци што скакућу у кругу од пиљевине

И обични људи попут вас и мене

граде будућност вечну?

Сваком се даје врећа алата,

Безлична маса и књига правила,

И свако мора да гради док живот не пролети,

камен спотицања или степеник.

Р. Ј. Шапн, „Stumbling-Block or Stepping Stone”.

Црква ће напредовати, и напредује управо због тога што обични чланови Цркве уче посматрањем, учењем и искуством. Највише од свега, учимо јер смо мотивисани Духом. Једнога дана, наравно, ви који сте сада млади, водићете Цркву. У међувремену ћете учити и проучавати неписани поредак ствари, моћ Господња биће на вама до краја да бисте могли бити корисне слуге.

Износим сведочанство да је ово Његова Црква, Црква Исуса Христа светаца последњих дана, и, као што је Господ рекао, да сви „могу говорити у име Господа Бога, то јест Спаситеља света” (УИЗ 1:20).

Призивам његове благослове на вас и сведочим вам у име Исуса Христа, амен.

ПОМОЋ У ПОДУЧАВАЊУ

- Како учимо важне ствари о Цркви које се не налазе у Светим писмима или црквеним приручницима?
- Шта мислите, зашто смо вреднији за Господње дело када научимо „неписан поредак ствари”?
- Зашто особа која председава састанком треба да седи на подијуму током састанка?
- Зашто није прикладно да вођа у Цркви тражи да буде разрешен позива?
- Зашто бискуп не треба да се обрати бискупу другог одељења за савет како да реши проблем у свом одељењу?
- Ко треба да планира састанке причешћа током којих говоре мисионари који одлазе на мисију и чланови њихових породица? Зашто?

САМОИСПИТИВАЊЕ

„Кажем вам, можете ли гледати Бога у тај дан неукалјаног срца и чистих руку? Кажем вам, можете ли погледати горе имајући обличје Божје урезано на лицима вашим?” (Алма 5:19).

НАЧЕЛО ВОЋСТВА

Самоиспитивање помаже вођама да људе приведу Христу.

КОНЦЕПТИ ЛЕКЦИЈЕ

1. Самоиспитивање је важно за вође породице и Цркве.

КОНЦЕПТ БР. 1. САМОИСПИТИВАЊЕ ЈЕ ВАЖНО ЗА ВОЋЕ ПОРОДИЦЕ И ЦРКВЕ.

НАПОМЕНА

Вође треба редовно да размишљају о својој достојности да би их Дух водио и о томе колико добро примењују потврђена начела вођства. Света писма уче важности самоиспитивања. Нефи је рекао: „И зашто бих се препуштао греху, због тела свога? Да, зашто бих се предао искушењима, да се Зли настани у срцу моме, да уништи мир мој и мучи душу моју? Чему се срдим због непријатеља свога?” (2. Нефи 4:27). Алма је питао народ Зарахемле: „Родисте ли се духовно од Бога? Примисте ли обличје Његово на лица своја? Доживесте ли ту снажну промену у срцима својим? . . .

А сад гле, кажем вам, браћо моја, ако доживесте промену срца и ако осетисте да певате песму о откупљујућој љубави, упитао бих вас, можете ли сада то осетити?” (Алма 5:14, 26). Млади Џозеф Смит је говорио о својим „слабостима и несавршеностима” и молио се Господу за опроштај када се анђеол Морони први пут појавио пред њим (видети Џозеф Смит - Историја 1:28-33).

Савремени пророци и црквене вође су такође подучавали важности самоиспитивања. Председник Гордон Б. Хинкли, који је тада био саветник у Првом председништву, је саветовао: „Сваки састанак причешћа треба да буде духовна гозба. Треба да буде време за размишљање и самоиспитивање, време за певање песама и исказивање хвале Господу, време за

обнављање завета с Њим и нашим Вечним Оцем, време за слушање речи Господње са побожношћу и захвалношћу” (из Conference Report, окт. 1982. год., стр. 66; или *Ensign*, нов. 1982. год., стр. 47).

Старешина Расел М. Нелсон, члан Већа Дванаесторице, је подучавао: „Мудар рибар редовно прегледа своје мреже. Чим опази неко оштећење, поправља га без одлагања. Стара изрека подучава да је ‘боље спречити него лечити.’ Забележено откривење даје слично упутство. Господ је рекао: ‘Опомени се дакле откуда си спао, и покај се, и прва дела чини’ (Откривење Јованово 2:5).

Ако смо мудри, свакодневно процењујемо личне мрежу интегритета. Идентификујемо сваку слабост и поправљамо је. Заиста, обавезни смо да то чинимо . . .

Лична молитва насамо је добро време за самоиспитивање. Јутарња молитва може обухватити молбу за честитост, врлину, или да једноставно будемо у служби другима. Увече, можемо још једном извршити брзу проверу свих тих особина. Молимо се за очување нашег духовног интегритета, затим радимо на томе. Ако се открије нека пукотина, пожелемо да одмах започнемо процес поправке који ће сачувати од даљег распадања угроженог духовног квалитета.

Самопроцена се најбоље врши у много малих корака, постављањем себи питања као што су:

- Шта чинимо када направимо грешку? Да ли признајемо своју грешку и извињавамо се, или је поричемо и кривимо друге?

- Шта чинимо када смо у групи где се промовишу погрешне идеје или активности? Да ли грешку одобравамо својим ћутањем или заузимамо неки став?
- Да ли смо у потпуности верни својим послодавцима?
- Да ли држимо Шабат светим, послушни смо Речи Мудрости, поштујемо оца и мајку?
- . . . Како реагујемо када чујемо ружне речи против Господњих помазаника? Да ли поштујемо све [своје завете]? Или дозвољавамо изузетке и оправдавамо своје понашање да бисмо га прилагодили својим идејама о томе како ствари треба урадити?
- Колико поштујемо своју реч? Може ли се веровати нашим обећањима? . . .

. . . Исправна дијагноза је од суштинске важности за лечење. Господ нам је дао ово изузетно уверење: 'И зато што виде слабост своју бићеш ојачан' (Етер 12:37). Али жеља за снагом неће нас учинити снажнима. Потребни су вера и рад да би ојачала ослабљена нит нашег интегритета.

Ми познајемо процес самопоправљања који се зове покајање" („Integrity of Heart," *Ensign*, авг. 1995, 21).

ИДЕЈА ЗА ПОДУЧАВАЊЕ

Објасните шта *самоиспитивање* значи („испитивање сопствених мисли и осећања" *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 10. издање [1993. год.], „introspection," стр. 615). Поразговарајте о томе зашто је самоиспитивање важно за вође породице и Цркве.

Замолите полазнике да наведу места у Светим писмима која говоре о самоиспитивању (видети 1. Књ. о царевима 19:4-13; Јев. по Матеју 4:1-11; и видите примере у напоменама). Поразговарајте о томе како после самоиспитивања често долази благослов.

Поделите са полазницима изјаву председника Гордона Б. Хинклија у напоменама у вези са самоиспитивањем на састанцима причешћа. Поразговарајте о неким од питања која је старешина Расел М. Нелсон предложио да поставимо себи током нашег самоиспитивања.

Кажите полазницима да је важно да вође размишљају о свом односу са Господом, својим

одговорностима, људима којима служе, и тако даље. Поразговарајте са својим полазницима о питањима која можемо поставити себи у вези са нашом достојношћу и нашим позивима као вођа. Предложите да развију навику да размишљају о питањима попут ових.

ИЗВОРИ ЗА УЧИТЕЉА

Председник Спенсер В. Кимбал,

председник Цркве

„Jesus: The Perfect Leader,"
Ensign, авг. 1979. год.,
стр. 5-7

Има далеко више ствари које се могу рећи о изванредном вођству Господа Исуса Христа, него што иједан чланак или књига могу обухватити, али желим да истакнем неколико особина и вештина које је показао тако савршено. Те исте вештине и квалитети су важни за све нас ако желимо да успемо као вође на било који постојан начин.

Непроменљива начела

Исус је знао ко је он и зашто је овде на овој планети. То значи да је могао да води помоћу снаге уместо несигурности или слабости.

Исус је на свом путу користио основу непроменљивих начела уместо да измишља правила. На тај начин његов стил вођства није био само исправан него и сталан. Толико световних вођа данас је попут камелеона; мењају своје боје и погледе да би се уклопили у ситуацију - што има за тежњу само да збунује сараднике и следбенике који не могу бити сигурни који смер да прате. Они који се грчевито држе моћи на рачун начела, на крају често чине скоро све да би одржали своју моћ.

Исус је неколико пута рекао: „Хајде за мном." Његов програм је био „чини што ја чиним," уместо „чини што ја кажем." Његова урођена блиставост би му дозволила да остави дубок утисак, али то би његове следбенике оставило далеко иза Њега. Он је ходао и радио са онима којима је требало да служи. Није био вођа на даљину. Није се плашио блиског пријатељства; није се плашио да ће блискост са

њим разочарати његове следбенике. Квасац истинског вођства не може подићи друге уколико нисмо са онима које водимо и не служимо им.

Исус је себе држао честитим, и тако, када је његова близина омогућила људима да дотакну руб његове одеће, честитост је могла да тече од њега. (Видети Јев. по Марку 5:24-34.)

Разумевање других

Исус је био вођа који је слушао. Због тога што је друге волео савршеном љубављу, слушао је без снисходљивости. Велики вођа не само да слуша друге, него и своју савест и подстицаје од Бога.

Исус је био вођа који је стрпљив, који се заузима, који је пун љубави. Када је Петар извукао свој нож и посекао слугу високог свештеника, одсекавши његово десно уво, Исус је рекао: „Задени нож у ножнице” (Јев. по Јовану 18:11). Без љутње или узбуђења, Исус је мирно исцелио слугино уво (видети Јев. по Луци 22:51). Његов укор Петру је био љубазан, а ипак одлучан.

Због тога што је Исус волео своје следбенике, могао је да се изједначи са њима, да буде слободан и отворен са њима. Повремено је користио Петра јер га је волео, а Петар је, будући да је био велик човек, могао да напредује захваљујући том прекору. У Књизи Соломуновој налази се диван стих који сви ми треба да запамтимо:

„Ухо које слуша карање животом наставиће међу мудрима.

Ко одбацује наставу, не мари за душу своју; а ко слуша карање, бива разуман.” (Приче Соломунове 15:31-32.)

Мудар вођа или мудар следбеник је онај који може да изађе на крај са „карањем животним.” Петар је то могао да уради јер је знао да га Исус воли, и тако је Исус могао да припреми Петра до веома високог места или одговорности у царству.

Исус је видео грех као зло, али је и као резултат дубоких и неостварених потреба грешника. То му је омогућило да осуди грех, а да не осуди појединца. Ми можемо показати своју љубав за друге чак и када смо позвани да их укоримо. Потребно је да довољно дубоко

завиримо у животе других да бисмо видели основне узроке њихових неуспеха и недостатака.

Несебично вођство

Спаситељево вођство је било несебично. Себе и своје потребе је стављао на друго место и послуживао је другима изван позива дужности, неуморно, са пуно љубави, делотворно. Толико проблема данашњег света потиче од себичности и самољубља због којих веома много људи очекује сувише од живота и других како би задовољили сопствене потребе. То је директно поништавање начела и поступака које је тако савршено спроводио тај савршени пример вођства, Исус из Назарета.

Исусов начин вођства је истицао важност увиђавности према другима а да није тражио контролу над њима. Пазио је на слободу избора својих следбеника. Чак је и он, у оним толико значајним тренуцима, морао добровољно да изабере да прође кроз Гетсеманију и да виси на Калваријском крсту. Подучавао нас је да без праве слободе нема напретка. Један од проблема манипулативног вођства је да оно не потиче од љубави према другима него од потребе да се искоришћавају. Такве вође се усредсређују на сопствене потребе и жеље, а не на потребе других.

Исус је имао перспективу у вези са проблемима и људима. Био је у стању да пажљиво израчуна дугорочан исход и утицај изјава, не само на оне који су желели да га чују у том тренутку, него и на оне који ће их читати 2000 година касније. Световне вође тако често журе у решавању проблема тежећи да зауставе тренутну патњу, стварајући тако још веће тешкоће и патње касније.

Дужност

Исус је знао како да своје ученике укључи у процес живота. Дао им је важне и одређене ствари које ће радити за свој развој. Друге вође су настојале да буду тако способне да су покушавале да све ураде саме, што доводи до малог напредовања других. Исус има довољно поверења у своје следбенике да дели свој рад са њима, тако да могу да напредују. То је једна од највећих лекција његовог вођства. Ако одбијам

друге људе да би задатак био брже и делотворније урађен, задатак може бити добро одрађен, али без напредовања и развоја следбеника, што је веома важно. Због тога што Исус зна да овај живот има сврху и да смо смештени на ову планету да бисмо радили и напредовали, напредак тада постаје једна од великих последица живота баш као и средство. Можемо исправити друге на љубазан и услужан начин када направе грешку.

Исус се није плашио да упуту захтеве онима које је водио. Његово вођство није било снисходљиво или слабо. Имао је храбрости да позове Петра и остале да оставе своје рибарске мреже и да га следе, не после завршетка сезоне или после следећег улова, него одмах! Данас! Исус је давао људима на знање да верује у њих и њихове способности и тако је могао несметано да им помогне да прошире своје душе новим достигнућем. Толико световних вођа се понаша снисходљиво и, на много начина, презире људски род, јер се опходе према људима као да треба да буду мажени и заувек учаурени. Исус је веровао у своје следбенике, не само у оно што су били, него и у оно за шта су имали способности да постану. Док би други видели Петра као рибара, Исус је могао да га види као моћног религијског вођу - храброг, јаког - који ће оставити свој траг на већини човечанства. Волећи друге, можемо им помоћи да напредују упућујући им прихватљиве, али реалне захтеве.

Исус је људима пружао истине и задатке који су одговарали њиховој способности. Није их оптерећивао са више него што су били у стању да постигну, али давао им је довољно да би проширио њихове душе. Исус је био заинтересован за основу људске природе и за извршавање трајних промена, не само козметичких.

Одговорност

Исус је подучавао да смо одговорни не само за своје поступке, него и за све наше мисли. Веома је важно да то запамтимо. Живимо у времену које истиче „осигурање без кривице” - као и „без кривице” у другим врстама људског понашања. Одговорност, наравно, није могућа без непроменљивих начела. Дobar вођа ће имати на уму да је одговоран пред Богом, као и

пред онима које води. Захтевајући сопствену одговорност, он је, стога, у бољем положају да види да су други одговорни за своје понашање и своје дело. Људи теже да раде по стандарду који су поставиле њихове вође.

Мудро коришћење времена

Исус нас је такође подучавао колико је важно да мудро користимо своје време. То не значи да никада не можемо имати време за опуштање, јер мора постојати време за размишљање и обнављање, али време се не сме траћити. Веома је важно како управљамо временом, а можемо бити добри управитељи временом, а да не будемо избеумљени или наметљиво услужни. Време се не може поново искористити. Када тренутак прође, заиста прође. Тиранија безначајних ствари подразумева потискивање људи и тренутака који су заиста важни. Мали детаљи контролишу важне ствари, и ми често дозвољавамо да се та тиранија наставља. Мудро управљање временом је заправо мудро управљање собом.

Световно вођство

Оне особе које највише волимо, дивимо им се и поштујемо као вође људске породице, непроцењиво вреднујемо јер на много начина оличавају квалитете које је Исус имао у свом животу и вођству.

Обрнуто, оне вође у историји које су биле најтрагичније у свом утицају на човечанство, биле су трагичне управо због тога што су им скоро сасвим недостајали квалитети Човека из Галилеје. Тамо где је Исус био несебичан, они су били себични. Где је Исус био за слободу, они су били за контролу. Где је Исус био за служење, они су били за статус. Где је Исус излазио у сусрет истинским потребама других, они су били заинтересовани само за сопствене потребе и жеље. Где је Исус био заинтересован за развој својих ученика, они су тежили да манипулишу смртницима. Где је Исус био испуњен самилошћу у равнотежи са правдом, они су веома често били пуни суровости и неправде.

Можда нећемо сви ми бити савршен пример вођства, али сви ми можемо уложити озбиљан напор у приближавању том великом идеалу.

Наш потенцијал

Једно од великих учења Човека из Галилеје, Господа Исуса Христа, било је да ви и ја носимо у себи огромне способности. Када нас је подстицао да будемо савршени као што је савршен наш Отац на небу, Исус нам се није ругао или нас задиркивао. Говорио нам је моћну истину о нашим способностима и нашем потенцијалу. Та истина је скоро превише запањујућа за разматрање. Исус, који није могао да лаже, настојао је да нас позива да идемо даље путем до савршенства.

Ми ипак нисмо савршени као што је Исус био, али уколико они око нас не могу да виде како се трудимо и побољшавамо, неће моћи да нас гледају као пример, и видеће нас мање озбиљнима у вези са стварима које треба урадити.

Свако од нас има више прилика да чини добро и буде бољи него што ће икада да искористи. Те прилике леже свуда око нас. Каква год да је величина садашњег круга делотворног утицаја, ако желимо да побољшамо своје дело чак и сасвим мало, тај круг ће се проширити. Има пуно појединаца који чекају да их неко дотакне и воли, ако смо довољно заинтересовани да се побољшамо у свом делу.

Морамо упамтити да су они смртници које срећемо на паркингу, у канцеларијама, лифтовима и на другим местима, онај део људског рода који нам је Бог дао да га волимо и служимо му. Мало добра ће нам донети да говоримо о општем братству људског рода ако не можемо да се према онима који су око нас односимо као према нашој браћи и сестрама. Ако наш узорак човечанства изгледа непривлачан или веома мали, треба да се сетимо параболе коју нам је Исус дао, у којој нас је подсетио да величина није увек питање димензија или опсега, већ квалитета нечијег живота. Ако поступамо добро са својим талентима и приликама које су око нас, то неће проћи незапажено код Бога. А онима који чине добро са приликама које су им дате, биће дато чак и више.

Света писма садрже многе величанствене примере вођа које нису, попут Исуса, биле савршене, али су ипак биле делотворне. Биће нам од користи ако их будемо читали - и то че-

сто. Заборављамо да нам Света писма представљају вековно искуство у вођству, и још важније, непроменљива начела на којима стварно вођство мора функционисати да би било успешно. Света писма су приручник са упутствима за оне који желе да буду вође.

Савршени вођа

Не оправдавам себе износећи нешто од достигнућа Исуса Христа онима који као вође теже успеху.

Ако бисмо да будемо веома успешни, ево нашег узора. Сви оплемењујући, савршени и дивни квалитети зрелости, снаге и храбрости, налазе се у тој једној особи. Када је велика, сурова руља, наоружана до зуба, дошла да га ухвати, одлучно се суочио са њима и рекао: „Кога тражите?”

Руља је уздрхтала и прогунђала његово име: „Исуса из Назарета.”

„Ја сам,” одговорио је Исус из Назарета, са поносом и храброшћу - и моћу: војници се „измакоше натраг и попадаше на земљу.”

Други пут је рекао: „Кога тражите?” а када су они рекли његово име, он је рекао: „Казах вам да сам ја. Ако дакле мене тражите, оставите ове нек иду.” (Јев. по Јовану 18:4-8.)

Можда најважнија ствар коју могу рећи о Исусу Христу, важнија од свега што сам рекао, јесте да Он живи. Он заиста обједињује све ове врлине и особине о којима нам Света писма говоре. Ако можемо доћи до тог сазнања, онда знамо основну чињеницу о човеку и свемиру. Ако не прихватамо ту истину и ту стварност, тада нећемо имати непроменљива начела или ненадмашне истине по којима треба да проживимо своје животе у срећи и служби. Другим речима, открићемо да је веома тешко бити значајан вођа уколико не препознамо истинитост савршеног вође, Исуса Христа, и дозволимо му да буде светло помоћу кога видимо пут!

ПОМОЋ У ПОДУЧАВАЊУ

- Шта је председник Кимбал рекао о вођама које мењају своје гледиште да би одговарало ситуацији?
- Зашто је важно да вође служе онима које воде?

- На шта вође треба да пазе, поред мишљења оних које воде?
- Шта вође које воле оне које воде, могу остварити што друге вође не могу?
- На које начине је манипулативно вођство самослужење? Зашто је погрешно да вође Цркве и породице буду они који служе сами себи?
- Како људима користи када их њихове вође задужују?
- Чему Исус подучава вође о томе како да гледају људе које воде?
- Које су вође одговорне?
- Шта председник Кимбал сматра под тиранијом „безначајних ствари“?
- Изаберите неког световног вођу ком се дивите и наведите случајеве у којима је та особа показала неке од црта вођства које је поседовао Исус Христ?
- По мишљењу председника Кимбала, како можемо постати боље вође?

ЦРКВА
ИСУСА ХРИСТА
СВЕТАЦА
ПОСЛЕДЊИХ ДАНА

